

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ζήντι

Ἦρθε καὶ ὁ Σεπτέμβριος ὁ μὴν τοῦ κυνηγίου.
Καὶ οἱ Νεμρώδ ὀρέγονται θηρευτικῷ ὄργῳ.
Στὸν κόσμον τοῦτον, ὡς γνωστὸν, ὅλοι δοσι διαβιοῦνε
εἰς τὴν ζῶν των κατὰ τὴ πάντοτε κυνηγιῶνε.
Ἄλλοι τὸν πλοῦτον κυνηγοῦν τροχίζοντες τὸ νύχι των
καὶ οἱ φουκαράδες κυνηγοῦν σ' ὅλη τὴ γῆ τὴν τύχη
(των).

Τὸ φανταράκι κυνηγᾷ ἀφράτη δούλα
κι' ὁ θεσιθῆρας πάντοτε μίαν μικρὴν θεσούλα.
Εἶνε πολλοὶ ποὺ κυνηγοῦν στὰ ἀχυρά τοὺς φύλλους
καὶ ὁ σελέμης κυνηγᾷ τσιγάρο ἀπὸ τοὺς φίλους.
Καὶ τὸν γαμθρόν τῆς κυνηγᾷ μίαν παθερά παρέκει.

Καὶ οἱ θεατρῶναι κατ' αὐτὰς
τοὺς κυνηγοῦν τοὺς θεατὰς
ὡς λέν, μὲ τὸ τουφέκι...

Ἄς ἔλθωμεν στοὺς καθαυτὸ Νεμρώδ, ποὺ ὅλοι τώρα
εἰς μέτωπον πολεμικὸν μετέβαλλον τὴν χώρα.
Πρωτὶ - πρωτὶ σηκώνονται, φοροῦν τὴν πανοπλίαν των
καὶ ἐκστρατεύουσιν πανστρατεῖ ν' ἀγρεύουσιν τὴν
(λεῖαν των).
Πᾶν νὰ σκοτώσουνε πουλιά, πέρδικες καὶ λαγούς.
Ἐνα τραγὸν ἀναλογεῖ σέ... ἔξη κυνηγούς.
Κάθε κλαρί καὶ κυνηγός, κάθε πλάγια καὶ σκύλος
δὲν πάει ἀντουφεκιστὸς ἀκόμη οὔτε... φύλλος.
Μόλις πτηνὸν τοῦ οὐρανοῦ πετάξει στὸν ἀέρα

ὁμοφροντία φοδερί,
τὸ ὑποδέχεται αὐθώρει

πλὴν τίς περισσότερες φορές τὰ σκάγια πᾶνε πέρα.
Εἶνε καὶ μερικοὶ ὅπου ξέρου νὰ κυνηγᾶνε.
Μόλις ἴδου τὸ θήραμα σκοπεύουσιν καὶ θαρᾶνε.
«Τὸ σκότωσα! Τὸ σκότωσα!» φωνάζουνε στὸ φίλο
(τους).
Μὰ διαπιστώνουν ἔπειτα πὺς σκότωσαν τὸ... σκύλο
(τους).

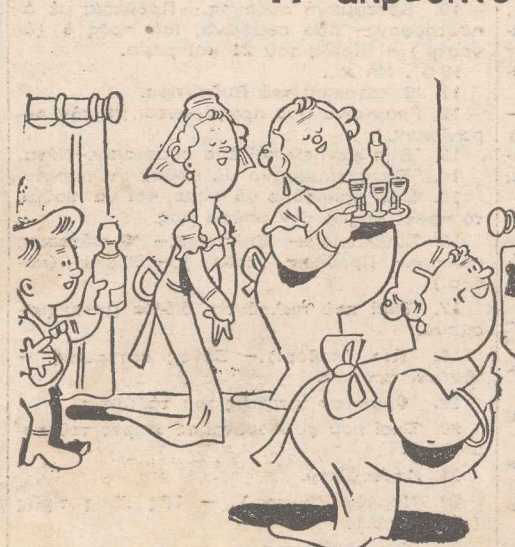
Ἄλλὰ οἱ περισσότεροι ξέρου καλὸ σημάδι
κι' ἀθρόα τὰ θηράματα τὰ στέλνουν εἰς τὸν Ἄδη.
Μόλις στὰ βάσας τὰ κλαρία κἀκου νὰ κινηθοῦνε
δὲν χάνουν διόλου τὸν καιρὸ κι' εὐθὺς πυροβολοῦνε.
Μὰ αἰφνης ὡχ, μονούλα μου! μίαν φωνὴν ἀκοῦνε.
Καὶ σκέπτονται: «Τί διάβολο; Καὶ οἱ λαγοί... μι-
(λοῦνε);
Καὶ βλέπουν τότε ἐκπληκτοὶ ἀπ' τὴν πλαγιά τοῦ λό-
(φου των)
ὅτι μὲ σκάνια ἐνέμισαν τὰ... νῶτα τοῦ συντρόφου
(των).

Ἀλλὰ θάσταν!

Ο δόντοί ατρός: Τώρα δὲν τσιπτεῖν ἡ πονάτε!...

Ἡ ἀπρόοπτος ἐπίσκεψις

— Ὅστε ζητᾶτε τὸ χέρι τῆς κόρης μου: Σὺς βεβαίῳ, ἀγαπητὲ κύριε, ὅτι δὲν περιμέναμε διόλου τὸ διάδημά σας...

Λοιπὸν

— Λοιπὸν, ἀγαπητὴ μου, ἐφ' ὅτε δὲν μποροῦμε νὰ πάμε ταξίδι. Πρέπει νὰ σκεφτοῦμε τὰ χρέη μας... — Καλὰ, δὲν μπορούμε νὰ τὰ σκεφτοῦμας καὶ στὸ ταξίδι;

καὶ τῶν λαγῶν νὰ δένουνε τὰ πσινα τὰ ποῖα.
Σκάγια νὰ ἔχουν σύγχρονα καὶ αὐτοκινήτομενα
ποὺ μόνον τῶν νὰ τρέχουνε ἔξω στὰ πετούμενα.
Κι' ἔπρεπε νὰ ἐφεύρουνε καὶ ὅπλα ηλεκτροκίνητα.
Στῶν δέντρων θὰ τ' ἀφίναμε τοὺς κλώνους πάνω ἀ-
(κίνητα)

καὶ κείνα μὲ αὐτόματο μηχανισμό δαυματοργῶ
θὰ νὰ θαροῦσαν μόνον τῶν πέρδικ' σ' τὸ φτερό,
κοτσίφια, ἀγριόπαπες καὶ κάθε εἶδος πουλί.
Ἐπίσης τὸ λαγωνικὸ ρομπὸτ ἂν ἴνινταν σκυλι
θὰ νὰ μπορούσε μόνον τοῦ νὰ κυνηγᾷ λαγούς
καὶ νὰ ξεκούραζε πολὺ τοὺς δόλιους κυνηγούς.
Αὐτὰ λέει ἀπὸ μέσα τοῦ ὁ κυνηγὸς ὁ φίλος
ἐνῷ πιστὸς ἀκολουθεῖ ὁ ἀτυχὴς τοῦ σκύλος.

Καὶ στὴ ζωὴ οἱ κυνηγοὶ τὰ ἴδια θὰ τ' ἔθουν.
Κι' αὐτοὶ θάθελαν ἀκοπα τὰ πάντα νὰ γευθοῦν.
Τὴν προῖκα θάθελαν νὰ ἔχουν ὅλη τὴ νύχτη,
καὶ τῶν πολὺν τεμπελῶδων τὰ νυσταλέα στήθη
θὰ ἤθελαν νὰ τρώγουνε δίχως κἂν νὰ κινουῦνται
θάθελαν οἱ ξενύχτιδες ὄρθοι νὰ κοιμοῦνται
γιὰ μίαν στιγμὴ καὶ ὕστερα ξυπνοὶ νὰ τριγυρίζουν.
Καὶ οἱ ντιζὲς ποὺ κυνηγοῦν τὰ μπράβδα καὶ τσιρίζουν
θὰ ἤθελαν —μὰ δύσκολο αὐτὸ ἐγὼ τὸ θρίσκω—
στὴν πλάτη τους νὰ εἶχανε τοὺ γραμμοφῶνον δίσκω.
Νὰ κυνηγᾶνε ἀκοπα ὅλοι θέλουν τὴν τύχη...
Θάθελαν νάχουν οἱ σπανοὶ γένεια ἀπὸ μὴν.
Οἱ πεθερὲς χωρὶς γαμπρὸ τίς κόρες νὰ παντρεύουν
κι' οἱ νέες τὸν κυνηγοῦν γαμπρὸ
χωρὶς νὰ χᾶσουνε καιρό,

θὰ θέλανε νὰ τὸν ἔθουν κι' ἀμέσως νὰ χηρέψουν!
Οἱ ἀμφοὶ ποὺ κυνηγοῦν δίφραγκο μὲ τὸ κιάλι
θάθελαν πεντοχιλῖα νὰ δρέπουν στοὺς ἀγρούς...
νὰ σκάθουν καὶ νὰ ἐρίσκουνε τοῦ Ρότσιλδ θησαυ-
(ροὺς)
κι' ὕστερα νὰ μοιράζονε λεπτὰ μὲ τὸ τσουβάλι.
Νύχτα καὶ μέρα θγαίνουμε ὅλοι μας στὸ κυνήγι...
Ἄλλος γιὰ νῆστρο ἔρωτα, ἄλλος λεπτὰ γιὰ νῆστρο
μὰ σκοπεύεται ἐπιδέξιοι, δείχνονται πολὺ λίγιοι...
Κι' οἱ ἄλλοι ἀπρακτοὶ θορηγοῦν τὴν τύχη τους τὴ
(μαύρη).

Καὶ μεῖς ἀπ' τὴν σελίδα αὐτὴ, ἐν εἰδῇ ὅμως παρέργου
γιὰ τὸ κυνήγι θγαίνουμε
καὶ πάντα πετυχαίνουμε

ἀφθόνως νὰ σκοτώνουμε τὰ τάλληρα τοῦ «Ἔργου»!

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΓΚΕΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
3

Ἀθῆναι 11 Σεπτεμβρίου 1937

Ἀριθ. φύλλου 51

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπηση

Ἐξωτερικὸν Δελτίον
Τοῦ κ. Σπ. Παπαλουκά

Βόμβες καὶ γλέντια στὴν Σαγκάη.

Ρεπορτάζ τοῦ συνεργάτου
μας κ. Χένρυ Τσάμπλυ.

Τὸ Φωμὶ

Διήγημα τοῦ κ. Γρ. Ξενο-
πούλου.

Στὴ χώρα τῶν νάνων

Ἐντυπώσεις τοῦ Γιόχαν Βί-
τσερμπλιν.

Εἰς ἀναζήτησιν στέ- νης.

Επίκαιρον εὐθυμογράφημα
τοῦ κ. Π. Νιρδάνου.

Τὰμ—Τὰμ

Ποίημα τοῦ κ. Ὁρέστη Λά-
σκου.

Οἱ νυνάικες καὶ ἐγὼ!

Ἀρθρον τοῦ γόητος τῆς ὁδοῦ
τῆς Ρόμπερτ Ταίηλορ.

Φθινοπωρινοὶ ἐπισκέ- πται.

Τοῦ κ. Τιμ. Μωραϊτίνη

Ἡ μυστηριώδης νυ- ναῖκα.

Ανέκδοτὸν τοῦδεῖλα τοῦ Ἀρ-
νάλντο Φρακκαρόλι. Μετά-
φρασις τοῦ κ. Μιχ. Κόκαλη.

Ρίγη φθινοπώρου

Εὐθυμογράφημα τοῦ κ. Δ.
Ψαθά.

Ἡ λαγνεμένη Ἀνατο- λὴ στὸ Παρίσι.

Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Ἐκθε-
σιν τῆς ἀπεσταλμένης μας
δίδος Κλ. Σφαέλλου.

Ριχάρδος Στράους

Ὁ μεγαλύτερος σύγχρονος
συνθέτης, τοῦ κ. Μιχ. Κυρια-
κίδη.

Θεατρικὲς πρωτὲς

Τοῦ κ. Μ. Σαφαρίκα

Γιατὶ καννίζετε;

Τοῦ κ. Ἀσημ. Γιαλαμά

Τουαλέττες τοῦ 1957

Ἐνα... προφητικὸν ρεπορτάζ

Οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες

Τοῦ κ. Β. Σκακλή

Διηγήματα, ἀνέκδοτα, σελὲς

παλαιῶν, ρεπορτάζ τῆς μό-
δας, εὐθυμὸς σελὲς, αἱ πλου-
σία εἰκονογραφήσεις.
(Ἐκτὸς τοῦ κ. Μ. Γάλλια)

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ!

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΑ ΠΑΡΑΛΟΪΑ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ!

Ο ιπποτισμός σώζεται ακόμη μεταξύ ληστών που δεν εσυγκροτήθηκαν...

Μά είναι αλήθεια πως ο ρωμαντισμός απέθανε και ότι ο αιώνας μας και το αίσθημα δεν συμφωνούν; Κανείς δεν μπορεί να ειπεί ότι δεν υπάρχει ρωμαντισμός ακόμη και σήμερα, και μελίστα μερικά επεισόδια αποδεικνύουν πως υπάρχει ακόμη και στην ψυχή... για φαντασθήτε τίνων; Έκείνων που φαντασιάζονται λιγότερο καταλληλώς να αισθανθούν αυτό το αίσθημα, των ληστών, των κακοποιών!

Ίδου ένα επεισόδιο. Πρό δύο περίπου μηνών μια ώραία και πλούσια Βερολινέζα, κατοικούσα με την οικογένειά της σ' ένα κομψό διαμέρισμα της Λουξεμβούργου.

Κατά τις πέντε το πρωί, η δεσποινίς Εύνη είχε ξαφνικά από έναν υπόκοφο θόρυβο κι' υπό το φως ενός ηλεκτρικού φανού που έπεφτε στα μάτια της είδε να λαμπροκοπή μπροστά της ένα νικέλινο πιστόλι.

Έκείνος που κρατούσε στα χέρια του το ηλεκτρικό φανάρι και το πιστόλι ήταν ένας νέος, ίσως είκοσι πέντε χρόνων, κομψός και εύτακτος, ο οποίος την διέταξε να του παραδώσει αμέσως τα κοσμήματά της. 'Η δεσποινίς τότε είχε την ψυχραιμία να πη: «Μου κάνετε την χάρη να κλείσετε την πόρτα για να μην ενοχληθεί ο αδελφός μου που κοιμάται στο διπλανό δωμάτιο».

Ο κακοποιός εδίασθη να εκτέλεση την παρακάλην κι' ύστερα, βλέποντας πως η δεσποινίς ντρεπόταν να κατέβει από το κρεβάτι, της έδωσε μια ρόμπα που ήταν ριγμένη σε μια καρέκλα και γύρισε το βλέμμα του προς το ταίχι.

Ύστερα η δεσποινίς του ένευρεσε τα κοσμήματά της, των οποίων η αξία αντιστοιχούσε με 40.000 φράγκα κι' ο κακοποιός εξηφανίσθη από το ίδιο παράθυρο που είχε μπει.

Δύο μέρες αργότερα η δεσποινίς έλαβε ένα κουτί μέσα στο οποίο υπήρχαν όλα της τα κοσμήματα εκτός από ένα μικρό χρυσό πλυσίο στο οποίο υπήρχε η φωτογραφία της.

Μαζί με τα τιμαλφή ερέθηκε κι' ένα χαρτονομίσμα 20 μάρκων και ένα μπλιέτο που έγραφε:

«Σας εφάρμοσα τα κοσμήματά σας εκτός από ένα που το κράτησα για εμάς και για το οποίο σας αποστέλλω 20 μάρκα. Μου φερθήκατε τόσο ευγενικά κι' είσατε τόσο ώραία και αξιοκάτακτη, ώστε δεν θέλω να κλάψουν τα μάτια σας εξ αιτίας μου. Συγχωρείστε με».

Η δεσποινίς χρυσόδεσε το νόμισμα των είκοσι μάρκων και είπε πως προτιμά να στερήσει το δέγματο εκείνου της χάρις και της ωμορφιάς της.

Σε λίγο καιρό οι δύο νέοι... παντρεύτηκαν.

Τον παρελθόντα Οκτώβριο, ένα τραίνο σταμάτησε στη γραμμή Μουζέον-Μιζλ, στη Ρουμανία. Τί είχε συμβεί;

Διαπιστώθηκε άμεσα από τους πυροδολογικούς που αντίχρησαν στη σιωπή του κάμπου.

Ήταν ο τρομερός ληστής Λίβιο Καρπέναν, ο εφιάλτης όλης της ανατολικής Ρουμανίας.

Φάνειαν το δνομά μου. 'Η γαλανή λίμνη περιέρεκεν όλονυρα των κήπων, εις το κέντρον του οποίου και επί ενός λόφου ακουμπιτών ηνίχθη μία μελαγχολική βίβλα.

—Καλέ ποιάς είνε στήν αλή: ηκούσθη έξωθεν μία τρομερά γυναικεία φωνή εκ τών ένδων. Νοκάρδες είσαοτε: Δέν μιλήτε, Χριστιανό!

—Νοκάρδες! άπεκρίθημεν ευλαδώς. —Άι! περάστε από μέσα, λοιπόν, να ιδήτε και το σπίτι.

—Επέρδαομε χωρίς άμοιβάδας φιλοφρονήσεις αστήν τήν φοράν. Είς τήν τζαμόπορτα μάς υπεδέχθη η οικοδόποινα με δύο κλασσικά χειρονομίας. Με τήν πρώτην έπρσπαθήσε ν' άνεβδήση επί του λιπαρού μετώπου της μίαν τούφαν μολλινών, που της έσκέπαζαν τήν όρσσην. Με τήν άλλην κατέγινε να κατεβήση τήν κλαδινήν της φούσαν, η όποιά εκόνταίμε δυσσολόγως προς τα έμπρός, αλωρομένη υπεράνω ζώνους κεντητήν έμβανον, επί των οποίων άνθούσαν ρόδα και κρίνα. Η οικοδόποινα, άφού συνέληήρωσε τās δύο κλασσικά χειρονομίας, μάς άνεμετωπείν άπό κεφαλής μέχρι ποδών και έρριψε τρομερά βλέμματα επί της δεσποινίδος.

—Υπρίστε.

Οι μηχανοδηγοί εδέθησαν και οι επιβάται εληστεύθησαν.

Κι' ενώ οι ληστές απέκομιζαν τις θαλάσσιες των επιβατών, ο Καρπένανος—που ήταν περίπου κριάντα χρόνων παλλήλκρος—είδε με άφραία νέος, που φορούσε σ' εθνικό ρομμανικό ένδυμα, να κλαίει άπελπισμένα, πεσμένη χάρμα.

Τήν έπλησίασε και τήν ρώτησε τήν αίτία της άπογοιτεύσεώς της.

Τού άπήνησε πως πήγαινε στο Μιζλ για να παντρευτή και πως μέσα στη βαλίτσα της υπήρχαν το νομικό της φόρεμα, τα χαρτιά του γάμου κι' επί πλέον έκαστο χιλιάδες λεί που άποτελούσαν τήν προίκα της.

Τήν ίδια στιγμή ο Καρπένανος άνεζήτησε τήν βαλίτσα της, της έγάρισε άλλες έκαστο χιλιάδες λεί, τήν άνέδωσε σ' ένα διαμέρισμα, πρώτης θέσεως του τρένου κι' άφού έλυσε τους μηχανοδηγούς τους διέταξε να φύγουν άμέσως για το Μιζλ.

Και πλαστά... γραμματόσημα!

Η Αυστριακή αστυνομία άσκολείται τελευταίως με μίαν περιεργότατην υπόθεσιν πλαστών γραμματοσήμων. Κατά τήν έκτύπων μίαν νέαν σειράν εκ λάθους του λήγοντος, οι άποστολές άπό τήν άγοράν ελαττωματικά, ελεπρόττοντες άπό τους άρελεις συλλέκτας σημαντικά ποσά. Μερικοί άπό τους πρωτότυπους παρακαράκτας συνέληψθησαν, καταζητούνται δε ήδη και οι άλλοι συνάδελφοί των.

Είς τήν εικόνα: Άρμόδιος υπάλληλος τών ταχυδρομείων εξετάζει τα πλαστά γραμματόσημα.

Μία μηλιά μέ... άκλαδία!

Στήν πόλι Νιού Μπρούκσέικ τών Ηνωμένων Πολιτειών υπάρχει μία μηλιά, η όποία παράγει... άκλαδία! Τη θάυμα αυτό καταρρέθηκε χωρίς στόν έθελσισμμό ποδκασε στο δέντρο αυτό το κελήγη της Δεσποκομίας Μάκι θέρσον, ό όποιος ισχυρίζεται ότι γρήγορα θάρρη ή έποχή του κάθε ένδρου θα δγάξη καρπούς διαφόρων ειδών.

—ΧΧΧ—

Παράδοξα δυστυχήματα

Μεταξύ τών πιο καταπληκτικών δυστυχισμάτων άνσφρόνεται και τα έξης: Στήν Κολωνία μπήκε πρό καιρού σ' ένα χασάτικο ένας λωποδότης για να κλέψη. Έγινε όμως αντίληπτος άπό τόν καταστηματοδότη, ό όποιος τόν κυνήγησε. Καθώς έτρεχε όμως ό λωποδότης έμπλεξε τόν λαμόνιο στο κρεμασμένο λούκινα, τα όποια τόν έσφιξαν τόσο, ώστε στο τέλος ό δυστυχισμένος πνίγηκε.

Στή Λυών πάλι, σ' ένα πανδοχείο κάποιος κυνηγητικός σκύλος έμπλεξε τήν ουρά του στην σκανδάλη του τουφεκιού ποδός άκουμπήσε ό κύριός του σε μία γωνία. Έτσι το όπλο έκπυροσκόπησε και σκότωσε τόν άτυχό κυνηγό.

—ΧΧΧ—

Όταν τα ώρολόγια πνυαίνουν πίσω.

Διότι το ώρολόγιον ένός νυκτερινού κέντρου του Σικάγου έπήγαγε πίσω, μία νεαρά χορεύτρια ήγειρε άγωνήν έναντίον του ιδιοκίτου και του ζήτη άποζημίωση πενήντα χιλιάδων δολαρίων—ό δηλαδή πέντε εκατομμύρια δραχμών.

—Η Μάριον Μίλνερ υπέβαλε άγωνήν έναντίον του καταστηματοδότη Γκούς Τέρτζας, ύποστηρίζουσα ότι είχε ύποσκεβή να συναντήση στο έαροδρόμιον του Σικάγου, ένα «άριστοκράτην και πλούσιον», με τόν όποιον θα έπήγαγε εις τήν Νέαν Υόρκην δια να νυμφευθών.

—Άλλά το ώρολόγιον έπήγαγε πίσω μερικά λεπτά και όταν ή χορεύτρια έφθασε εις το έαροδρόμιον, το γαμβρός είχε ήδη πετάξει.

—ΧΧΧ—

Ρεκόρ τεκνονογίας

Ο έξυλοργός Νέιλς Πάουλες, πέθαυε κατά το 1907 στην πόλι Ουάσινγκτον της Σουηδίας, σε ηλικία έκαστον πνήντα στήν περίπτωσή του είνε ότι άφησε δύο παιδιά μονάχα: «Ένα ηλικίας έκάτον τριών (άρθρ. 103) έτών κι' άλλο ένα ηλικίας... ένένεα (άρθρ. 9) έτών!»

Ο άδόφθορος είχε ένασπαντρευτή, δηλαδή σε ηλικία έκάτον σαράντα πέντε χρόνων κι' άπέκτησε το δεύτερο αυτό παιδί του!

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ
της 'Ακαδημίας 'Αθηνών

ΥΠΟΒΡΥΧΙΑΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝ ΚΑΙΡΩ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΤΟΡΠΙΛΛΙΣΜΟΙ ΣΤΗΝ ΜΕΣΟΓΕΙΟ!

Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ ΠΛΑΝΑΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΣΤΑ ΚΥΜΑΤΑ...

Υποβρύχια εις τήν Μεσόγειον!... Αυτή ή φράσις κάμνει να άναψήσουν εις τήν νύκτιν των άνθρώπων αι τραγικά ήμέραι του Μεγάλου Πολέμου. Αυτή ή φράσις κρατεί σήμερον εις άγωνίαν όλα τα κράτη, όλες τās κυβερνήσεις, όλους τους λαούς. Κατά τās εικας τελευταίας ήμέρας δεν άπασχολεί τήν διεθνή κοινήν γνώμην τίποτε άλλο σοβαρότερον, κίον εις τόν πλούν των: Μήπως γίνουν τραγικοί μάρτυρες του τορπιλλισμού του πλοίου των; 'Η άνησυχία των ήμερών του Παγ:σομίου Πολέμου άναζη.

Ο πλοίαρχος και το πλήρωμα έκάστου σκάφους, που διακρίνει τα πέλματα της Μεσογείας, άγωνιούν μήπως άκούσουν προειδοποιητικήν βολήν υποβρυχίου, δι-ότι πρέπει άμέσως να σπεύσουν να άπο- λεικόν επί τόπου ή άλλο σκάφος, δια να περιυλλέξη το πλήρωμα. Κατάσταις αυτόχρονα πολεμική έπικρατεί εις τήν Μεσόγειον.

Οι τορπιλλισμοί παρέχουν διά τους στρατιωτικούς τήν εύκαιρίαν να μελετήσουν τās φάσεις ένός κατά θαλάσσαν μελλοντικού πολέμου. Διαπιστώνουν ούτω δια μίαν άκόμη φοράν, ότι το- νάτων.

Άλλος φοβερός έκθρός του υποβρυχίου είνε το έαροπλάνον, το όποιον άπό το ύψους του διακρίνει εύκόλως το κινούμενον εις τα βάθη της θαλάσσης υποβρύχιον. Και με άλλας βόμβας βυθού το κατασυντρίβει.

Παρ' όλα αυτά το υποβρύχιον παραμένει ισχυρότατον όπλον. Θα χρησιμοποιηθή εις εύρειαν κλίμακα κατά ένεν μελλοντικόν πόλεμον. 'Ο νέος ρόλος, τόν όποιον του δίδει ή πολεμική πρόδοσις, είνε ό έξης:

Είς το έσωτερικόν ένός νέας κατασκευής υποβρυχίου μπορεί να κρυβή ένα βομβαρδιστικόν έαροπλάνον. Το υποβρύχιον μπορεί να προσεγγίση θάεσπον εις ένα λιμένα του άντιπάλου κράτους. Τότε άναδύεται εις τήν έπιφάνειαν και δίδει τήν εύκαιρίαν εις το κρυπτόμενον εις τα σπλάχνα του έαροπλάνου να πε- τέξη υπεράνω της έκθρήκης πόλεως, να βομβορδίση αυτήν και κατοπιν να έπιστρέψη εις τήν βάση του.

Ενθ' οι εϊδικόι περί το πολεμικά ζήτηματα άρμόνιαν άπό τους τελευταίους τορπιλλισμούς της Μεσογείας διάγράμματα δια μίαν προσεχή σύρραξιν, οι πολιτικοί των κρατών προσπαθούν ν' άποτρέψουν μίαν τούαυτην σύρραξιν. Αί κυβερνήσεις τών κρατών και Γαλλίας είχαν τήν πρωτοβουλία της συγκλήσεως διασκέψεως τών Μεσογειακών κρατών δια τήν άντιμετώπισιν της κρίσιμου καταστάσεως.

Περά ταύτα τα διεθνή πράγματα έχουν σοβαρώς περιπλοκή. Είς τούτο συντέλεσε και ή καταγγελία της Ρωσσίας ότι άνεργονύτα τους τορπιλλισμούς υποβρυχία εις εναν Ιταλική. 'Η 'Ιταλία διαμαρτυρήσθ δια τήν αυθαίρετον αστήν, ως τήν έκαρσκήρισε, καταγγέλιαν και άπέριψε τήν ρωσικήν διακρίνουσιν με άλλους τους όρους της. Διότι οι Ρώσοι, μεταξύ άλλων, είχαν ζητήσει άπο τήν Ιταλικήν κυβερνήσιν και άποζημίωσιν δια τα δύο βυθισθέντα σοβιετικά πλοία.

Όπως διαγράφεται ή κατάσταση. Οι Ρώσοι άπειλούν. Οι 'Ιταλοί άπαντούν μετά της αυτής δριμύτητος εις τās άπειλάς. 'Η άγγλική ιδίως κοινή γνώμη έχει ένκεντροισθ λόγω των τορπιλλισμών. 'Η 'Αγγλία και ή Γαλλία είνε άποσπασμένοι να λάβουν μέτρα προστασίας των σκαφών, πού πλέουν υπό τήν σημαίαν των.

Κατάσταις δηλαδή άνησυχητική, σκεπτική και άκαθόριστος Μέσα εις αστήν τήν άποσφαιρίσιν των άνησυχών συνέρχεται ή Μεσογειακή διασκέσις εις τήν της 'Ελβετίας και όλος ό κόσμος περιμένει άπο τήν διασκέσιν αστήν μίαν κρίσιμον έπι- κρίνισιν της καταστάσεως.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Τα έπεισόδια έσυνεχίσθησαν. Τήν 9ην Σεπτεμβρίου έτορπιλλίσθη πλοίοι των Βαλσερβίων νησιών το άγγλικόν πλοίο «Κούντερφορντ», του όποιου το πλήρωμα ήτο έλληνικόν. Τήν προηγούμενην ήμέραν έτορπιλλίσθη έξ μιλια μακράν της Σκύρου, έξω των χωρικών έλληνικών ύδάτων, το σοβιετικόν φορτηγόν «Μολλαινγκέισ». Κατά τών τορπιλλισμών δι' έπιθέσεως κατά τών υποβρυχίων.

Οι Χονταίες

Ένα άρθρον του ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΑΙΗΛΟΡ

Ο περίφημος Άντνι της θόνης Ρομπέρτ Ταιήλορ «ο ωραιότερος άνδρας του κόσμου», όπως αποκαλείται, ως τον οποίον εγένετο ο πολεμικός υποναύς της Λονδίνου, έδεχθη να γράφει διά της εφημερίδος του διεθνούς Συντακτικού «Πουάβαντ Ν'ουο Πρέσ», εις τον οποίον μετέχει και το «Έργον», το καλύτερον αξιοπερίερον όρρον:

Εις τήν Λονδίνον μοι έγινε μία υπόδειξις από τήν πλάσαν άπίστευτες. Πατέ δέν φανταζόμην ότι ήμουν τόσο γνωστός, και άναγνίσας τήν Ευρώπην και ότι εις διάστημα δύο ετών, άσότης δηλαδή ένεφανόμην στην πρώτη μου ταίνια «Μετωδίες και ρυθμοί του 1936» ήτο δυνατόν να κατακτήσω τόσας συμπάθειας μέ... τήν οκία μου.

Όπωσδήποτε ή δ' ιστιότης μου είνε τώρα γεγονός και πρέζει πλέον να τό πάρω άπόφαση ότι δέν μπορώ να κυκλοφορώ έλευθερώς. Τού λοιπού θα άνήκω εις τό κοινόν που είνε τόσο άξιολάτρευτον και... άνοητόν. Θα άνήκω επίσης στους φωτογράφους, στους ρεπόρτερς και τούς φίλους του σ' εμάς, αλλά πρό πάντων στους άπαιτητικούς θαυμαστάς μου, που θα θέλουν να είμαι ο καθένας όπως με ποθεί.

Αυτό κυρίως ισχύει γιά τίς γυναίκες. Καθημερινώς λαμβάνω από θαυμαστρίας μου, χιλιάδες γράμματα. Εις τίς περισσότερα εξ αυτών άι γράφουσαι μέ... περιγράφουν. Μοι λέγουν πως φαντάζονται ότι είμαι και μοι εξομολογούνται ότι με θαυμάζουν επειδή με φαντάζονται έτσι...

Οι περισσότερες με θέλουν αιδηματικόν και ρομαντικόν, ένα άνδρα ικανόν να άφοσιωθεί διά βίου σέ μίαν γυναίκα, μίαν γυναίκα ιδεώδη, όπως αυτές. Πρό τίς σωρείας τίς τίς ποικιλίας αυτές τών εξομολογήσεων με καταλαμβάνει λίγος. Διότι σκέπτομαι ότι είνε έπικίνδυνον να πώ δημσίως τίς σκέψεις μου, τίς πεποιθήσεις μου και τίς προτιμήσεις μου.

Όλες και όλαι σ'α με εύρισκαν τόσοον διαφορετικόν! Πώς είνε δυνατόν να ικανοποιήσω όλους, αφού ο καθείς με έχει πλάσει άλλοιότικον με τήν φαντασίαν του; Δέν υπάρχει ένας; ύπάρχουν εκατομμύρια άντιτύπων Ρόμπερε Ταιήλορ. Ή κάθε μία γυναίκα με θεωρεί ιδανικόν άνδρα μέ... τόν δική της τρόπο.

Στήν πραγματικότητα τί είδους άνθρωπος είμαι; Καί, ίδιως, τί φρονώ γιά τόν έρωτα και τίς γυναίκες;

Αυτά τά ερωτήματα μοι άπυθύναν οι Λονδρέζοι δημοσιογράφοι.

Είμαι ένας άνδρας πολύ άπλός. Μοι άρέσουν τά καλά βιβλία, ή μοναξιά, λίγη παλιό ούισκυ, ή ήπια μου και ο σκύλος μου. Φυσικά, μοι άρέσει... και ο κινηματογράφος. Μισώ τόν θόρυβον γιατί είμαι υποχρεωμένος να ζώ σ' αυτόν.

Ή κοσμική ζωή δέν με τραβά... αλλά άναγκαστικώς τήν άνέχομαι. Χορεύω πολύ σπανίως. Τό φλέρτ, τό έπιδοκιμάζω μόνον ως μίαν πνευματική άσκασιν και ως ένα φιλολογικόν σπόρ.

Δέν πιστεύω στην χρησιμότητα τών μεγάλων έρωτων και τών μεγάλων άρρώσιων. Γιατί τά σποτάδια κανείς όλες του τίς δυνάμεις γιά έναν έρωτα, όταν ή ζωή είνε τόσο σύντομη; Είνε βέβαιον πως ή φύσις προώρισε γιά κάθε άνδρα μίαν ιδανική γυναίκα, και γιά κάθε γυναίκα έναν ιδανικόν άνδρα. Ο κόσμος όμως είνε διασκορπισμένος τόσο, ώστε άνθρωποι που ζούν στην ίδια πόλι, να μή συναντηθούν ποτέ σ' όλη τους τί ζωή. Γιά να συναντηθούν έπομένως ο έραστής Α ήν έρωσμένην Α' που τό ένε προωρισμένη, χρειάζεται ένα πολύπλοκον συμπλάν, μια άπειρων και διαβολικών συμπλοκών.

Ή συνάντησις έχει τύχην 1 επί 600.000. 000 διά να πραγματοποιηθή. Οι μεγάλοι έρωτες είνε σπάνιοι, διότι οι άνθρωποι τού πλανήτου μας είνε έγκατεπαρμένοι

και οι προωρισμένοι ο ένας διά τόν άλλον έραστοί δέν σμίουν εύκολα. Όλοι οι άλλοι έρωτες είνε τίς στιγμές, πλέκονται από συνήθειαν, από μεταδοσθέν, από πληξίν, από ψευδοάσπασιν ή από ανάγκην.

Με δ'αυτά δέν θέλω διόλου να πω γιά όνομα του Θεού—ότι είμαι μισογύνις. Είνε οι γυναίκες γιά τίς όποιες άποκτούμε άποδοχίποτε τύψεις, είτε γιά τίς άδικήσας, είτε γιά τίς παντρευθήκαμε...

Να φαντασθώ πως θα δυσχεραστήσω με όσα έγραφα παραπάνω τίς θαυμαστρίες μου; Μοι είνε δύσκολον, διότι είμεθα καμωμένοι γιά να συνεννοούμεθα: οι γυναίκες και εγώ!

ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΑΙΗΛΟΡ

Τάμ-Τάμ

Πότε θα φτάσουμ' επιτέλους στο Τάμ-Τάμ;

Τόσος καιρός που ξεκίνησαμε, και πάντα... πάντα προχωρούμε, κι' ακόμα στο Τάμ-Τάμ να φτάσουμε!

Μά γιατί τόσο άργοπορούμε;

Μήπως τυχόν κάναμε λάθος στην πορεία μας;

οάν ξεκινούσαμε, ή μήπως είν' αλήθεια αυτό που άκούσαμε, πως δέν υπάρχει πουθενά Τάμ-Τάμ;

— "Όχι δέν είναι δυνατό, ή είτε τό πρώτο νάν σωστό, μά μήτε ακόμα πιο πολύ και τάλλο.

Τάμ-Τάμ υπάρχει... Και θα πάμε δίχως άλλο.

— "Α! Τό Τάμ-Τάμ... είναι μία χώρα ζωτική!...

Εκεί, αντιστείνά ή εύδαιμονία κατοικεί.

...τά δόση της τά τροπικά, του κορδαίες πουλιών λαλούν γλυκά ήθητικά, ανιμωμένοι με λουλουδία

νές και νιές, κάτω από τίς πλατύφυλλες τίς υπαναγίες, ψάλλουν γυμνοί στον Έρωτα τραγούδια!...

Εκεί,

στη χώρα αυτή τη μαγική, μέσα στην άγνοστη Άφρική, πούναι σπαρμένοι οι δρόμοι τίς με μύρια ρουμπίνια, και μπριλάντια, και ζαφείρια κι' είναι τό σπήτιο της μαλαματένια,

... "Αχ ναι, σ' αυτή τη Χώρα την όνειρευτή, που τόσο, τόσο λαχταράμε, θα πάμε.

— Μα θε μου, ποιοι ναι αυτοί που μπρός μας φάνηκαν με ρούχα ξεσκισμένα, ματωμένα,

και πρόσωπα κλωμά, και κουρασμένα;

Μήπως τυχόν είναι ζητιάνοι που ζητάνε «βοήθεια» άπ' τούς διαβάτες που περνάνε;

Άλλοιμόνο μας "Όχι,

Δέν είν' αυτοί ζητιάνοι που ζητάνε «βοήθεια» άπ' τούς διαβάτες που περνάνε.

— Είναι έξερεινυπτες ώσαν και μās κι' αυτοί,

που χρόνια ψάζανε παντού να βρουνε τη Χώρα την Όνειρευτή, και ράκι τώρα μάς πληροφορούνε πως δέν υπάρχει πουθενά Τάμ-Τάμ!...

— Και τώρα Έμεις, Έμεις... τί θ' άποεινουμε;

Μήπως εδώ γιά πάντοτε θα μέινουμε, ή μήπως πάλι πίσω θα γυρισουμε;

"Όχι, ούτε τόνα, κι' ούτε τάλλο, αλλά θα συνεχίσουμε σάν πρώτα την πορεία, με την τρελλή... θεότρελλη ύποψια, πώς ίσως... να μήν έψαξαν καλά.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

Εκεί,

μέρα και νύχτα και πρωί παντοτεινά κυλά ή ζωή με δίχως πόνο, δίχως πληγή, δίχως έννοια.

Στη Χώρα των Νάνων

Ταξίδι εις τό εύτυχισμένο βασίλειον των λιλειπουτειών...

Εις τήν πολιτείαν της Νεβράσκας νοτίως της πλούσιας περιφέρειας του Νεστ-γουντ, εκτείνεται τό Βασίλειον των Νάνων. Είνε ώρισμένος τό περιεργότερον κρατίδιον του κόσμου, με ίδιαν διοικήσιν δικαιοσύνην, άστυνομίαν και νομοθεσίαν.

Τό Βασίλειον των Νάνων είνε κράτος έν κράτει. Άλλά δέν είνε σέ κανένα ύποταλές. Διατρεί υπερφάνως τήν άνεξαρτησίαν του, ή δέ Άμερικανική πολιτεία που... τό φιλοξενεί εις τούς κόλπους της, δέν έπεμβαίνει διόλου εις τά έσωτερικά του ζητήματα. Τούναντιον μάλλον... έπικρατεί ηλευσιοπαρόνως, διότι τό κρατίδιον αυτό άποτελεί μοναδικήν πηγήν πλούτου διά τήν Νεβράσκαν.

Πράγματι κάθε χρόνον χιλιάδες περιηγητών έπισκέπτονται τό Βασίλειον των Νάνων και τήν πρωτεύουσάν του Νέιν-βιλλ, μέ τήν φιλοδοξίαν να φωτογραφηθούν μεταξυ τών μικροσκοπικών κατοίκων και να στείλουν έπειτα τό περίεργον φωτογραφικά ντοκουμέντα εις τούς γνωστούς τών, μέσα εις ένα φάκελλον που φέρει τό γραμματόσημον του Βασιλείου των Νάνων...

Τό κρατίδιον άριθμεί ήλικίαν μόλις 70 ετών, ή δέ ιστορί'α της ιδρύσεώς του είνε πολύ άξιοπερίεργος.

Εις ένα άγρόκτημα του Νέστγουντ ύπηρετούσε τό 1897 μία πολυμελής οικογένεια νάνων. Ο κύριος του άγροκτήματος που άπέθανε δίχως κληρονόμους άφικε διά διαθήκης του τήν τεραστίαν κτηματικήν περιουσίαν του εις τούς λιλειπουτείους ύπηρετας του, οι όποιοι έγκαταστάθεντες όριστικώς εκεί έσπυσαν να καλέσουν τούς άνα τήν Άμερικήν έγκατεπαρμένους συγγενείς τών.

Τό άγρόκτημα, που ύπήρχε και ο πυρήν του κρατιδίου, άπέκτησεν έτσι 170 κατοίκους οι όποιοι σιγά-σιγά έποπλαπλασιόσθησαν... Πολλοί νάνοι έσπευσαν κοντά τούς και βοηθήσας και τίς γονιμότητες τών γυναικών νάνων, ή μικρά κοινωνία έμεγάλωσε και προώδευσε... τόσοον ώστε να προκαλή τήν γενικήν περιέργειαν.

Έδημιουργήθη έτσι μία τουριστική κίνησις ή όποια από χρόνον σέ χρόνο άνεπτύσσεται. Καί τότε ή Πολιτεία της Νεβράσκας, διά τήν όποιαν οι νάνοι ήκισαν να άποτελούν προσδοφόρον ύπόθεσιν, έκοψθη να τούς ένίσχυση και υιοθέτηση τών ιδεών των να ιδρύσουν ένα... κρατίδιον δθεν άνεξάρτητον, τό όποιον δέν διαφέρει από εκείνα που έμφανίζουν οι όπερέτες...

Σήμερον τό Βασίλειον των Νάνων, εκτείνεται εις 110 τετραγωνικά χιλιόμετρα, άριθμεί 1470 κατοίκους, έγκατεστημένους εις τήν πρωτεύουσάν Νεινβίλλ και εις τρεις άλλας μικροσκοπικές πόλεις. Ή πρωτεύουσα των νάνων, είνε πραγματικά σάν μία πόλις παραμυθιών. Τά σπήτια της είνε όλα κουκλιστικά, καμωμένα σά μέτρα των ιδιωκτιτών ους, και κάθε τί δρόμοι, λεωφορεία, ιδιωτικά αυτοκίνητα, κήποι, πλατείες, καταστήματα, θέατρα και κινηματογράφοι είνε καμωμένα στίς διαστάσεις των...

Φυσικά, παρά τήν παράδοξον πόλιν αυτήν υπάρχει και ένας συντοκισμός μέ... κανονικά σπήτια, ξενοδοχεία και έστιατόρια διά τούς περιηγητάς. Άλλά και εις αυτά ύπηρετούν άποκλειστικώς νάνοι, διότι κανείς «ήψηλος άνθρωπος» δέν επιτρέπεται να διαμείνη μονίμως εις τό Βασίλειον των Νάνων.

Ή κοσμική κίνησις εις τήν Νεινβίλλ είνε ζωηρότατη. Οι περιηγητάς, που κάνουν άστειαν έντύπωση όταν περιέρχονται τήν κυρία πόλιν διότι συχνά είνε... ύψηλότεροι από τά σπήτια, μπορούν να θαυμάσουν τά βράδια τίς ώρας της πόλεως που δέν έχουν συνήθως άνάστημα μεγαλύτερον των 0,90,

Ο γνωστός ηθοποιός του κινηματογράφου που έπισκεπήτε τελευταίως τήν πρωτεύουσάν των νάνων, φωτογραφείται μαζί με τόν βασιλέα Τζάκ Δ', τήν βασίλισσα Μαργαρίτα και τήν βασίλισσα Κωνσταντή...

να περιδιαβάσουν εις τά πάρκα, φέρουν τουαλέτες της τελευταίας μόδας... καμωμένες, έννοείται σά μποί τους.

Διότι πράγματι οι γυναίκες των νάνων είνε πολύ φιλάρεσκες, και άγαπούν τό φλέρτ, τόν χορόν και τόν έρωτα. Πραγματικώς εις τό κρατίδιον των μικροσκοπικών ανθρώπων είνε άγνωστοί τελείως οι γάμοι από προσενιά. Οι νέοι παντρεύονται από έρωτα, και αυτό ίσως εζηγεί διότι διατηρείται εις τέτοιαν άκμήν ή

περίεργος και συμπαθητική αυτή ανθρώπινη ράτσα.

Τά παιδιά των νάνων είνε φυσικά... μικρότερα από αυτούς. Ένα μικρό είνε σκεδόν εις μέγεθος σάν ένα σκυλάκι. Άνατρεφεται όμως με μεγάλην επιμέλειαν και με όλους τούς κανόνες της υγιεινής.

Αλήθεια είνε κυμικόν θέαμα να βλέπη κανείς τίς μικροσκοπικές μεμαδες να κρατούν στην άγκαλιά των τούς άκούμ

ΜΕΡΙΚΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

—Μή ζητάς δικαιολογίες από τούς κακούς, αφού δέν έχουν παρά ε' πειρημάτα.

—Ή μεγαλύτερη διαταραχή του πνεύματος είνε να βλέπη κανείς τά πράγματα όπως θέλει και όχι όπως πράγματι είνε.

—Ο πλούσιος, ο δυνατός, ο νεκρής είνε εκείνος που ζέρει να κάνει να τόν άγαπούν.

Τρέμε άνθρωπο που δέν φοβάται θεό

—Ή φύσις του ανθρώπου άποκρούει τά άκρα. Τό υπερβολικό φώς μάς θομπώνει, ή υπερβολική άρμονία μάς πλήττει.

—Ο μόνος άσφαλής τρόπος να έγκωμιάσας καλά μία γυναίκα είνε να κακολογήσας... τήν αντίζυγό της.

—Όταν άκούθς γυναίκα να καταγορή τόν έρωτα, νάσαι βέβαιος ότι ή όμορφιά της άρχισε να μαραινεται.

μικροσκοπικώτερους μπεμπέδες των, τούς όποιους καμαρώνουν με δικαιολογημένη υπερηφάνειαν καί πατέρες τόσοι δά...

Και είνε επίσης άστειόν θέαμα τά ζεύγη των έρωτευμένων που καθόνται σά παγκάκια του πάρκου, και έπιδίδονται στίς ίδιες τρυφερότητες και σά ίδια χάδια που κάνουν και μείς οι μεγάλοι...

Τό Βασίλειον των Νάνων έχει και τόν στρατόν του... Άποτελείται από έκατόν έπτά στρατιώτες που μοιάζουν με άπδα ολιγάτους. Φορούν στολές πολύ παραδές, και φέρουν καί άλλα όμοια μ' αυτά που δωρίζομε σά παιδιά μας. Με τή διαφορά ότι τά όπλα είνε αλφηνά, άν και ούδέποτε ως τώρα έκρημοποιήθησαν γιά πολεμικούς σκοπούς. Έκπαιρσοκροτούν μόνον από καιρού εις καιρόν, ήπις ένεκεν, όταν ο... Μεγαλειότατος (τρόςος του λέγειν) βασιλεύς των νάνων Τζάκ ο 4ος έπιθεωρεί τό στρατόματό του... Αυτό γίνεται μία φορά τόν χρόνο, τόν Ιουλίον, όποτε και τό κύμα των περιηγητών θνάει εις τό κατακόρυφον...

Οι άστυφύλακες της Νεινβίλλ είνε φυσικά νάνοι και χρυσοστόλιστοι. Προσέχουν πολύ εις τήν ρυθμίση της κυκλοφορίας, διότι, πρέπει να ζαίρετε ότι ή τροχία κίνησις είνε ζωηρά εις τήν χώραν των νάνων. Καί τά μέν αυτοκίνητα των περιηγητών δέν επιτρέπεται να κυκλοφορούν στους δρόμους της νανούπολεως, άπλούστατα επειδή... δέν χωρούν. Κυκλοφορούν όμως πολλά ιδιωτικά αυτοκίνητα νάνων, τά όποια κατασκευάζει ειδικώς γι' αυτούς ή Έταιρία Φόρτ.

Όλες άλλωστε οι μεγάλες έταιρείες κατασκευάζουν προϊόντα γιά τούς νάνους χάριν ρεκλάμας και τούς τά παρέχουν με εξαιρετικές εύκολίας πληρωμής...

Εις τήν μικράν λίμνην του Βέιντλ, που εύρίσκται όκτώ χιλιόμετρα μακράν της Νεινβίλλ, θα ήπτε κόττερα νάνων καμωμένα ειδικώς γι' αυτούς, μικρές βαρκούλες και λιλειπουτείες, θενίζινά, κάποιες. Έκεί ύπάρχει και ή κοψή πλάζ, εις τήν όποιαν γίνονται τά μπαλν - μίτζ κάθε καλοκαίρι. Οι νάνοι φορούν τά μαγιώ των και κάνουν υλοθεραπείαν, πολύ δέ συχνά έμφανίζεται μεταξύ αυτών και τό βασιλικόν ζεύγος, που διαμείνει εις ένα ώραιότατον θερινόν άνάκτορον εις τάς όχθας της κοσμικής λίμνης.

Ο βασιλεύς Τζάκ ο 4ος που άνήκει εις τήν παλαιάν οικογένειαν των ύπηρετών του άγροκτήματος είνε πράγματι δημοφιλέτατος. Ίσως διότι φροντίζει να μετέχει ένερως της δημοσίας ζωής, προσδεδειγών εις τάς δημοσίας συνδρομίες παρακολουθών τάς παραστάσεις του κινηματογράφου και διατηπύων εις τάς ποδοσφαιρικά μάς, διά τά όποια τρελαίνονται οι νάνοι.

Οι ποδοσφαιριστά των μολονότι μικροί τό θέμας είνε όντως εξαιρετικοί παίκτηι, τό δέ κοινόν τούς άγαπά με φανατισμόν. Διά τάς ώραιάς νάνους ο έρως προς ένα ποδοσφαιριστήν άποτελεί μίαν ιδανικήν έπίδωξιν.

Κάθος βλέπετε εις τήν μικράν κοινωνία των νάνων, συμβαίνουν τά ίδια όπως και εις τήν ιδικήν μας. Οι μικρές καρδιολές των γυναικών τους πάλουν με τόν ίδον τρόπον, και τά μικρούλκα κορμιά των άναγινούν από τάς ίδιες συγχινήσεις.

Οιονόδοτε μέγεθος και άν έχη τό ανθρώπινον σώμα, ύφισταται πάντοτε τίς ίδιες επιδόσεις και τίς ίδιες αντίδράσεις.

Πάντως οι νάνοι είνε εύτυχείς. Τό βασίλειόν των είνε τό ιδεωδέστερον του κόσμου, διότι άποζη σκεδόν άκόπως από τήν παγκόσμιον περιέργειαν, ή όποια πληρώνει κατ' έτος σημαντικώτατον φόρον διά να ικανοποιηθή : Να άπολαύση τούς νάνους, εις τήν μικροσκοπικήν των ζωήν, που δέν στερείται μεγαλείου.

ΓΙΟΧΑΚ ΒΙΤΣΕΡΜΠΛΑΝΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

(Η Κορμην ντ' Σαιντ Γ'ρι πρόκειται να φύγει απ' το Παρίσι με τόν άντρα της που έχει μετατεθεί στην Γουινέα. Προτού φύγει θέλει να διακοπεί κάθε σκέψιν με τόν έραστήν της Λοκαγόιν Ροβέρτον γ'. Άλλωστός και στέλνει την κουνιάδα της Έλεν να ζητήσει τα γράμμάτα της. Ο Λοκαγόιν υποσέεται να τ' στείλει και στέλνει ένα στρατιώτην να τ' φέρει από τ' σπίτι όπου τ' έχει είνε ένα πορτοφόλι. Ο στρατιώτης όμως σκοτώνεται στο δρόμο και ένας άγνωστος του κλέβει τα γράμματα. Η Έλεν ειδικολόγησε την άπουσία της λέγοντας ότι έπληγε να ιδή την πατέρα της, στον πόρνο της οποίας βρίσκεται και το μικρό παιδί της Ο Φανφάν. Έν τω μεταξύ όμως ο άντρας της που έλειπε μακριά σ' ταξίδι είχε επιστρέψει και τόν βρίσκει στο σπίτι. Ταυτόχρονας επιστρέφει και η πατέρα της με τ' παιδί. Το φέμα της αποκαλύπτεται. Ο έραστής της κουνιάδας της στέλνει ένα γράμμα εις τόν άνδρα της. Το πιάνει ο άντρας της, νομίζει πως είνε γ' αυτήν και αποφασίζει να εκδικηθεί κατά τόν σκληρότερον τρόπον, ειδοποιώντας την μετέρα του να είνε έτοιμη γιά να φύγουν τ' έπιμωμένα. Την νύκτα ένας κλέφτης μπαίνει στο σπίτι. Ο Ραμούν τόν πιάνει την στιγμή που προσπαθεί ν' ανοίξει τ' χρηματοκιβώτιο. Άντι όμως να καλέσει τόν αστυνομία, τον παραδίδει τ' παιδί του, τόν Φανφάν, και αρκετά χρημάτια, με τήν έντολην ν' απομακρυνθ' όσο μπορεί περισσότερο από τ' Παρίσι. Ο ληποδότης, που λέγεται Σαλιγκάρος δέκεται και φεύγει με τόν μικρόν).

10ον

Μιά μέρα, ενώ ο Φανφάν έγυριζε άσκοπα στους δρόμους, τόν ξανάβλεπεν ένας άμαξας και τού είχε να τόν βοηθήσει στο ζήτημα του άμαξίου του. Ο Φανφάν έσπευσε. Όταν η εργασία ετελείωσεν ο άμαξας τού έδωσε γιά τόν κόπο του ένα άσημένιο δηνάριο.

— Όραία! εκέφθηκε ο Φανφάν! Η μπουκλά του Κλωντίνε είνε άδειανή. Θα πάω να τήν γεμίω μουρουνόλα.

— Έμπηκε σ' ένα φαρμακείο. Ένας ηλικιωμένος κύριος με μαύρα ρούχα εκουθενάσε εκείνη τή στιγμή με τόν φαρμακοποιόν. Ο Φανφάν εστάθηκε και τόν άκουσε να λέη:

— Ήταν αδύνατον να τόν περιποιηθώ οί γονείς σου στο σπίτι αυτό τ' παιδί. Έτσι τ' στείλεται στο νοσοκομείο, παρά τήν αντίδραση τής μητέρα του που τ' έδωκε κοντά της. Στο σπίτι θα πέβαινε μετά ένα μήνα, ενώ στο νοσοκομείο θα γίνη άσφαλώς καλά. Και δεν θα τούς στοιχίσει τίποτε, ενώ στο σπίτι...

Πώς; Αυτός ο κύριος είχε τ' δικαίωμα να στέλνη τ' παιδί στο νοσοκομείο; Τότε λοιπόν θα μπορούσε να στείλη και τόν Κλωντίνε και ίσως να γίνονταν καλά εκεί μέσα.

Ο Φανφάν συνεκέντρωσε όλο του τ' όνομα και έλληλίσσε τόν άγνωστον.

— Κύριε, τού είπα, με συγχωρείτε... "Η...

...θέλα να σ' πω κάτι... Άκουσα ότι στέλνετε τ' άρρωστα παιδιά στο νοσοκομείο και ότι γίνονται καλά. Ξέρω ένα που είνε άρρωστο. Τόν αγαπώ σαν άδελφό μου και τόν λένε Κλωντίνε. Είνε πολύ καλός κύριος, ο Κλωντίνε, και τίμιος... Και βρήκε πολύ... θα κλάψετε όπως εγώ αν τόν άκούσετε να βρή, αν όντε τόσο υποφέρετε.

Ο κύριος, που ήταν γιατρός, εκύτταξε τ' παιδί, ή συγκίνησε τού όποιον έκανε τή φωνή του να τρέμη. Συγκινήθηκε κι αυτός από τήν ειλικρινή φαισινισμό, τ' άγλυκα μάτια και τ' συμπαιτικό πρόσωπο, όπου ήταν ζωγραφισμένη ή ευγένεια τής ψυχής του. Και έννοιωσε άμέσως μεγάλη συμπάθεια γιά τόν μικρόν.

— Γιατί οί γονείς του δεν ζήτησαν να πάρ στο νοσοκομείο; έρώτησε.

— Δεν ζέρουν ότι υπάρχουν τέτοια μέρη γιά τούς φτωχούς. Λένε ότι δεν μπορούν να κάνουν τίποτε γ' αυτήν τή άρρώστεια κι' εγώ τού δίνω κρυφά μουρουνόλα, γιατί μου είπαν ότι τού κάνει καλό. Δεν είνε παιδί τους. Είνε άνεμοί τους, όρφανός και τόν μαζέψαν...

— Άλήθεια; Πώς τούς λένε; Τί δουλειά κάνουν;

Είχαν αποφασίσει να φύγουν και να γλυτώσουν έτσι απ' τα χέρια τού Φερσού ζεύγους που τούς καταταρουνόυσε.

— Ο πατέρας λέγεται Σαλιγκάρος και η μητέρα Ζεφυρίνα. Η μητέρα είνε ήπνιστρια... Τ' άμαξί της στέκεται εκεί, κοντά στή λεωφόρο...

Άκούοντας αυτά τ' όνόματα και τ' επώνυμα, ο γιατρός έκαιε ένα μορφοποιόν. Έπειτα εκύτταξε τόν Φανφάν, και άφου έμεινε λίγο σκεφτικός, τού είπα:

— Πάμε να με οδηγήσης εκεί. Θα ιδώ τήν άρρώστεια τού φίλου σου και θα ειπώ στους θελους του τί πρέπει να κάνουν γιά να τ'βάλουν στο νοσοκομείο.

— Α, ευχαριστώ, κύριε! εφώνασε ο μικρός με δάκρυα στα μάτια και με τέτοιαν έκφραση ευγνωμοσύνης που ο γιατρός συγκινήθηκε.

Έξωθεν όμως μία σκέψις επέρασε από τόν νουν τού Φανφάν. Έστάθηκε ενώ άνοιγνε τήν πόρτα και είπαε δειλά:

— Δεν ζέρω πως να σ' πω, κύριε... Άλλά αν ιδούσε τ' παιδί με τόν φαρμακοποιόν. Και δεν θα τούς στοιχίσει τίποτε, ενώ στο σπίτι...

Πώς; Αυτός ο κύριος είχε τ' δικαίωμα να στέλνη τ' παιδί στο νοσοκομείο; Τότε λοιπόν θα μπορούσε να στείλη και τόν Κλωντίνε και ίσως να γίνονταν καλά εκεί μέσα.

Ο Φανφάν συνεκέντρωσε όλο του τ' όνομα και έλληλίσσε τόν άγνωστον.

— Κύριε, τού είπα, με συγχωρείτε... "Η...

ΟΙ ΔΕΝΟ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

...παράκαμψετε, άφου είσατε γιατρός τού Γραφείου Φιλανθρωπίας και έπόπτης τής εργασίας τών παιδιών.

— Πήγαινε, παιδί μου, είπαε τότε ο γιατρός άπευθυνόμενος εις τόν Φανφάν, θάρρη άμέσως και αν ο φίλος σου έχη ανάγκη, θα τόν περιποιηθώμε όπως πρέπει.

Ο Φανφάν ζαναγύρισε καταχαρούμενος στο άμαξί.

Ο Κλωντίνε δεν ήταν καλά εκείνην τήν ήμέραν. Ο Ίσιδωρος είχε τρεις μέρες να φανή. Ο Σαλιγκάρος είχε βρή μία πρώτης τάξεως δουλειά, αλλά δεν μπορούσε να τήν κάνει μόνος του, γιατί έλειπε ο σύντροφός του. Και ζέσασε

με τ' άβωμορά σκεπάζματα ήταν ζεστρώ. Η άκαταστασία και ή άκαθαροία έθασίλευσαν εκεί μέσα.

— Ζεφυρίνα! εφώνασε σ' μία στιγμή ο Σαλιγκάρος, θα βρούμε πάλι τόν μπλεδά μας. Έρχεται ο άστυνόμος με δύο άστυφύλακες. Τί διάβολο να θέλουν πάλι;

— Ο άστυνόμος! έμουρμούρισε ή Ζεφυρίνα που δεν μπορούσε να μιλήσει από τόν φόβο της.

Δεν επρόφθασε άλλως τε να ειπή περισσότερο. Ένας κύριος με άσηρη γραβάτα ανέθηκε τ' σκαλοπάτια τού άμαξίου, ενώ οι άστυφύλακες έδημάτιζαν απ' έξω με φαινομενικήν άδιαφορία.

Ο Σαλιγκάρος είχε άπατήθη. Ο έπισκεπτής δεν ήταν άστυνόμος, αλλά ο γιατρός, που έθεώρησε καλόν να πάρη μαζί του και δύο άστυφύλακες. Και δεν τούς είπαε και τήν ιδιότητά του, γιατί στήν συναισθησι έδει τόν ήσαν.

Είμαι γιατρός, είπαε μπαίνοντας στο άμαξί, και έπόπτης τής εργασίας τών παιδιών. Έμαθα ότι έχετε μαζί σας ένα άρρωστο παιδί και έρχομαι εν όνόματι τού νόμου να εξετάσω αν τού κάνετε τής περιποιήσεως που χρειάζονται και μήπως ή εργασία του τόν εξαντλή.

Ο Σαλιγκάρος με κόπο κατήρθηκε να συγκρατήσει τήν Ζεφυρίνα, που ήταν έτοιμη ν' άπαντήσει αθάδεστα τού γιατρού, να τού ειπή ότι οί οικογενειακές τών υποθέσεις δεν έπρεπε να τόν ένδιαφέρουν.

Κύρ γιατρέ, άπάντησε ο Σαλιγκάρος, σ'ας ευχαριστώ που ήρθατε να ιδήτε τ' παιδί. Άλλά δεν είνε καθόλου άρρωστο, όπως λέτε, έχει ένα δυνατό συνάκι και τίποτα παραπάνω. Τό περιποιοίωμε όσο μπορούμε περισσότερο.

Ο γιατρός δεν παραξενεύτηκε καθόλου από τήν άκαθαροία που έθασίλευεν εκεί μέσα. Έδεδωθήκε άμέσως ή κατάστασις τού Κλωντίνε ήταν κρίσιμη, αλλά ο Σαλιγκάρος δεν ήθελε να τόν δώρη, με τόν ίσχυρισμόν ότι τού έκαναν καθε δυνατόν περιποίηση.

Τότε ο Φανφάν δεν κρατήθηκε, και είπαε τού γιατρού ότι όχι μόνον δεν έδωσαν ποτέ κανένα φάρμακο τού Κλωντίνε, αλλά δεν επέτρεπαν και ο' αυτόν να τού δώρη. Και όταν καμμία φορά τόν έπιαναν να τόν περιποιείται, τούς τυπιοποιούν και τούς δύο άλπητα.

Τό ζεύγος άκούοντας αυτά, άρμισε να κατασπαράξει τόν μικρόν. Έγινε φασαρία και παρουσιάσθηκαν οί άστυφύλακες. Τότε ο Σαλιγκάρος γιά να μ'ήν μπλέξη με τήν άστυνομία, έκπληκε να πάρουν τόν Κλωντίνε και ο γιατρός έδωσε ένα σημείωμα γιά τόν νοσοκομείον τού Άγίου Εγγενίου.

Ο Σαλιγκάρος κάνοντας πως είνε συγκινημένος άγκάλιασε τόν Κλωντίνε. Μετά ή Ζεφυρίνα έκαιε τ' το ίδιο. Ο Φανφάν έσφιξε τόν φίλον του στήν άγκαλιά του καληγώντας από καρδιά.

— Θα γίνης γρήγορα καλά! τού είπαε σ' αυτή και τόν συνέδεσε έως τ' άμαξί που είχαν καλέσει γιά να τόν πάνε στο νοσοκομείο.

Όταν τ' άμαξί άπομακρύνθηκε, ο γιατρός έπληρε τόν Φανφάν από τ' χέρι και είπαε τού Σαλιγκάρου:

— Τό παιδί αυτό είνε πολύ καλά εις τήν ύγεια του και θα μείνη τμήν σου. Δεν έχω κανένα δικαίωμα να τ' πάρω. Άν μάθω όμως ότι τ' κτύπησες ή τ' έτιμώρησες γιάτί έμειλες γιά τόν φίλον του, θα π' δύο κουδέντες στήν διευθυντή τής άστυνομίας και θα σ' κανονίσω. Άλλως τε, από τώρα και στο εξής θα βρίσκεται υπό παρακολούθησιν.

— Μην άναυχαίτε, κύριε, σ'ας δίνω τ' λόγο μου! έσπευσε ν' άπαντήσει ο Σαλιγκάρος. Ο μικρός δεν πρόκειται να π'θ' τίποτε. Είμαι μάλιστα ευχαριστισμένος που έμειλες γιά τόν Κλωντίνε. Αυτός μ'ας έκαιε και άποφασισμένο... Εγώ ήθελα να τόν βάλω στο νοσοκομείο, αλλά ή γυναίκα μου δεν ήθελε, και ζέρετε οί γυναίκες...

— Δεν είχα δουλειά εδ'ω, άπάντησε ο μικρός, κι' έπληγα λιγάκι στήν λεωφόρο.

— Δεν είχες δουλειά; έδρωκήθηκε ή Ζεφυρίνα. Και τ' συγχωριμα; και τ' φαι; — Όστε ε'σύ θα πηγαίνης στήν περιπόλο σου κι' εγώ θα πεθαίνω στο συγγύριμα και στο μαγειρέμμα;

Και άφου έδωσε μερικούς μπάτσους τού Φανφάν, επρόσθεσε:

— Νά, γιά να μ'αφής ότι έχουμ δουλειά εδ'ω!

Τήν περιήλπει αυτή, ή Ζεφυρίνα είχε λιγάκι δικίον. Τό έσωτερικό τού άμαξίου ήταν πολύ βρωμερό. Τό μεγάλο κρεβάτι

ΜΑΓΚΕΣ

ΤΟΝ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΝΡΣΕΛ

...καλεί. Έπειτα ζαναγύρισε σ'απ' τόν Προδία και τού είπαε:

— Τώρα άς κουδεντάσουμε. Δεν μ'ας άκούει κανείς.

— Πράτ' απ' όλα τί συνέβη δ'ω με τούς άστυφύλακες;

— Τίποτε. Διηλάθ' έκάσαμε τόν Κλωντίνε, αλλά γιά λίγον καιρό.

Και άφηγήθηκε τού φίλου του τήν ιστορία που τούς συνέβη.

— Σύλλο που τού χρειάζεται τού Φανφάν! έκαιε γελώντας ο Ίσιδωρος.

— Καθόλου! τόν διέκοψεν ο Σαλιγκάρος. Δεν πρέπει να τόν πειράζουμε καθόλου, γιάτί τώρα είνε μεγάλος και δεν πρέπει να τόν κάνουμε ν' άπιδείξη τ' επάγγελμά του τήν άρχη... Τώρα έχω μία σοβαρήν υπόθεσι στο χέρι, εις τήν όποιαν πρέπει να μ'ας βοηθήσης.

— Γιά ν' άκούσουμε...

Έκαμήλωσε τή φωνή, τόσο που δεν μπορούσεν ν' άκουστούν έξω από τ' άμαξί. Ο Φανφάν όμως τούς άκουσε κι' έκ'αταλάβαινε πολύ καλά τί έλεγαν. Οί καλοί τρόποι τού Σαλιγκάρου άπέναντι του, όταν επήλθαν τόν Κλωντίνε, τόν έτρέμαν.

Έκ πειρας έγνώριζε ότι δεν έπρεπε να προμηνή τίποτε καλό από τόν άνθρωπον αυτόν, και μάλιστα τώρα που είχε κάμει ένα τόσο μεγάλο πράγμα, ν' άπομακρύνει τόν Κλωντίνε από τ' σπίτι. Έπειτα άκουσε τόν Σαλιγκάρον να λέει στον Ίσιδωρον: «Θά μιλήσουμε σοβαρά».

Μήπως λοιπόν ήταν γ' αυτόν; Μήπως τού έτοιμάζαν καμμία μεγάλη τιμωρία;

Έγλυστρησε κάτω από τ' άμαξί, άναρριχήθηκε άδρόμω στήν κρεμαστή φωλιά τού σκύλου κι' εκόλλησε τ' αυτί του στο πάτωμα τού άμαξίου.

Και απ' αυτήν τήν θέσι δεν έκαιε ούτε λέξη απ' όσα είναν οί τρεις κακούργοι.

Έτοιμάζαν κάποια κλοπή, ίσως δολοφονία, και αυτός, ο Φανφάν, έπρόκειτο να τούς χρησιμομεύη ως συνεργούς! Θα προσπαθούσε ν' άπομακρύνει τ' όθμα από τ' σπίτι του (ένα γιατρόν) με τήν πρόσφαση ότι τόν θέλει κάποιος άρρωστος, ο Σαλιγκάρος με τόν Προδία θα έμπαιναν στο σπίτι, που τ' φύλαγε μόνάχα ένας υπέρπλητος, και θα τ' γύνωναν.

Όταν εδ'ήλκε από τήν κρύπτη του ήταν τρομερά ώχρος και μουσκεμμένος σ' κρύον ιδρώτα. Έτρεμε σύγκορμος. Και τήν άλλη μέρα, και τή νύκτα (ή υπόθεσις θα γίνονταν μετά τέσσαρες μέρες) είχε τρομερούς εφιάλτες.

Έδωλε στήν ύπνου του ότι βρισκόταν στήν μεγάλον δρόμο τού χωριού όπου τόν επήλπιαν οί δύο κακούργοι. Έπειτα εστάθηκαν έξω από ένα σπίτι, με δυνατόν βροχή. Απ' τού πληγωμένο πρόσωπό του έβρεε αίμα γιάτί τόν είχε κτυπήσει ο Προδίας. Τέλος έκαιε τίς άνογες τούς δύο άμαξους, τ' όποιον είχαν τυλίξει με μία κουβέρτα και προσπαθούσαν να τ' πνίξουν.

Τότε ζυμώθηκε ασταθώς, κατατρομαγμένος, κλαμώς. Αυτές τίς ήμέρες, και προ πάντως τίς νύκτες, ή ζωή τού παιδιού ήταν τρομακτική. Είχε πάντα στο νου του τήν τρομερή στιγμή κατά τήν όποιαν ο Σαλιγκάρος θα έκαιε με τήν βοήθειά του μία κλοπή ή μία δολοφονία!

— Άν μπορούσε να φύγν... Άλλά πού να πάη; Θα τόν έπιαναν, θα τόν έφερναν πάλι στήν Σαλιγκάρον, τόν πατέρα του. Και τότε άλλοιμόν' του! Όπόσο ήταν άποφασισμένος να τ' σκάσει. Μ'ας κανέναν τρόπο δεν ήθελε να γίνη συνένοχος αυτών τών κακούργων.

Γιά τόν Κλωντίνε ούτε λόγος δεν έγινε πιά στο άμαξί από τήν ήμέραν που έφυγε. Και ο Φανφάν δεν μπόρεσε ν' άντιπαθή στήν έπιμωμία να τόν ζαναγύριζε.

Ένα άπόγευμα οί τρεις δήμιοί του επήλπαν στήν έξοχή και τόν άφησαν μόνον στο άμαξί. Τότε κι' αυτός επωφελήθηκε τής ευκαιρίας, έπληρε τ' λεωφορείο τού Άγίου Άντωνίου και έπήγε στο νοσοκομείο. Άνταν ακριβώς ήμέρα έπισκέψεων.

Όταν συναντήθηκαν τ' δύο παιδιά άγκαλιαστήκαν σφιχτά και δεν μπορούσαν να προφέρουν λέξη από τήν συγκίνησι. Θερμά δάκρυα έτρεχαν από τ' μάτια τους. Έκδίδον εις ένα πάγκον τού κήπου, στήν ίσκη, μακριά απ' τούς άλλους, γιά να μιλήσουν χωρίς να τούς άκούσθ' κανείς.

— Ώ, αν μπορούσα να είμαι πάντα άρρωστος και να μένω δαιρκώς εδ'ω! έλεγαν.

ο Κλωντίνε. Και αν μπορούσες να κρεσάινά με βρισκ'αι τί καλά πού θα περνούσαμε! Δεν ζέρω ακόμα να διαβάξω, αλλά μαθαίνω. Έν τ'ω μεταξύ άκούω τούς άλλους που διαβάζουν τ' βιβλία που δίνουν σ' αυτούς και γίνονται καλά. Άν ήξερες τί λένε αυτά τ' βιβλία!...

Άρχισε να τού λέρη τίς έντυπώσεις του από τ' βιβλία αυτά που μιλούσαν γιά τήν πατρίδα, γιά τήν άρετή, γιά τήν τιμή...

— Κ' εγώ δεν ζέρω τί θα κάνω τώρα, έλεγεν ο Φανφάν. Δεν θέλω να μείνω μαζί τους, γιάτί θα γίνω κλέφτης, δολοφόνος... θέλω να μάθω να διαβάξω, να εργαθώ...

Ήρθε ή ώρα τής εξέδου. Και τ' δύο

αυτός ο μάγκας; έγρύλλιζεν ή Ζεφυρίνα. Θάρρη όμως, πού θα πάη!

— Θα πεινάσει και θάρρη γιά να φάη. Είνε έφ'τα ή ώρα. Τό τραίνο γιά τ' Μονπαρνάς φεύγει στίς δέκα. Έχουμε καιρό.

— Καλά αυτό, έκαιε ο Ίσιδωρος. Φοβάμαι όμως μήπως άρνηθή να κάνει αυτό που θα τού ποίμε.

— Δεν υπάρχει τέτοιος φόβος. Έγγυώμαι όμως! είπαεν ο Σαλιγκάρος. Άν άρνηθή όμως, επρόσθεσε μ' ένα φοικαλέο γέλιο, δεν θα διάσω καθόλου να τόν ξεφορτωθώ. Μήπως είνε παιδί μας;

Ο Φανφάν ν' άκουσε δ'α' αυτά. Έκείνο τ' βράδυ επρόκειτο να δράσουν. Έπειτα από λίγες ώρες έπρεπε να γίνη συνέ-

μαζί του. Προτιμούσε να τόν σκοτώθ'.

Όσο επροχωρούσε ή νύκτα ο Φανφάν έκρύωνε. Σπικώθηκε λοιπόν να περπατήσει λίγο γιά να ζεσταθή. Δεν πεινούσε, αν και είχε να φάη από τ' πρωί. Είς τ' Ηλύσια δεν είχε πιά δύναμη να προχωρήσει. Έπρεσε κατά γής, πάνου σ' ένα σωρό από φύλλα και άποκομήθηκε άμέσως.

— Άρχιζε να έμμερνήν, όταν τόν έξόπνησε μία κοντή φωνή:

— Αί, μικρέ! Γιατί δεν πήγες σ'ηίπ σου να κοιμηθής;

Ένα μεγάλο πόδι με μπότες τόν εκούνησε δυνατό. Ο Φανφάν άνοιξε τ' μάτια, σπικώθηκε μ' ένα π'όημα και άρχισε να τρέμει όταν είσε ότι βρισκόταν μπροστά τού ένας άστυφύλακος. Γιατί τούς άστυνομικούς έσυνήθειε να τούς θεωρή κακούς και σκληρούς ανθρώπους.

— Τί κάνεις εδ'ω τέτοια ώρα; τόν ρωτούσε ώστόσο ο άστυφύλακας. Γιατί κοιμήθηκες εκεί;

— Γιατί δεν έχω σ'ηίπ.

— Δεν έχεις γονείς, συγγενείς;

— Όχι, άπάντησε σταθερά ο μικρός. Δεν έχω κανέναν στήν κόσμο.

— Και τίς άλλες μέρες, κ'ες, προχθές, πού έκοιμήθηκες;

Ο μικρός έμεινε σιωπηλός.

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω! έκαιε ο άστυφύλακας. Τόσκαες από τ' σ'ηίπ σου ή από τ' άφεντικό σου γιά να γίνης βαγαπόντης... Νά καταντήσας ν'α κλέβης γιά να ζήσης...

— Δεν έχω κλέψει ποτέ!

Ο άστυφύλακας τούρριξε άλλη μία ματιά, και είπαε:

— Δεν φαίνεσαι έγκληματίας. Έχεις καλή φάτσα... Πρέπει όμως να μού π'ής πού έμεινες έως τώρα. Και άφου δεν θέλεις να μού άπαντήσεις θα πάμε στο τμήμα.

Τόν έπιασε από τ' χέρι κι' επροχώρησε.

Πού τόν επήγαυε; Δεν είχε κάνει κανένα κακό. Δεν ζητούσε παρά να εργασθ' και να μ'ήν ζαναγύριση πιά στήν Σαλιγκάρον. Δεν μπορούσαν βέβαια να τόν τιμωρήσουν γ' αυτό!

Κύριε ύπασιτωμόε, είπαεν ο άστυφύλας μπαίνοντας στο γραφείο τού άστυματικού τής ύπηρεσίας, στο τμήμα, αύ τόν τόν μικρόν τόν βαρκά να κοιμηται πάνου σ' κάτι ξερά φύλλα, στο πάγκο. Τόν έρώτησε αν δεν θέλει να μού π'ή πού μένει.

— Καλά, τα ζέρουμε αυτά, είπαεν ο άστυνομός χωρίς να σπκώρ τ' κεφάλι. Έμ' π'ός μικρέ, πώς έσσαι;

Ο Φανφάν έμεινε λιγάκι σκεπτικός. Τί όνομα θα έλεγες; Έθυμήθηκε τόν φίλον του.

— Κλώντ, είπαε.

— Αυτό είνε τ' βαπτιστικό σου. Τό άλλο όνομα, τού πατέρα σου;

— Δεν έχω πατέρα... Δεν έχω άλλο όνομα.

Στήν κόρμον τών μικρών άλπητών, πού άποτελούν μίαν κοινωνικήν αθλιότητα, υπάρχουν πολλοί που έχουν βαρεία ριζωμένο τ' ένστικτον τού κοινοποιού, και προτιμούν να γυρίζουν σ'αυς δρόμους παρά να εργαζομένον ή να σπουδάζουν.

Γ' αυτό ο ύπασιτωμόε δεν άπόρησε καθόλου πού δεν κατήρθεσε ν' άποσπ'η σ'ηίπ μία λέξη απ' τόν Φανφάν.

— Άς είνε! Στήν άνακρίτη θα ύποκρεώθης να μιλήσης! είπαε άφου έκαιε μερικές προσπαθείες. Έν τ'ω μεταξύ άς μείνη στο κρατητήριο.

Ένας άστυφύλακας επήρε τόν μικρόν από τόν έκλεισε ο' ένα στενό δωμάτιο, που είχε γιά μόνο έπιπόλο ένα κρεβάτι έκαστραείας. Σ' αυτό τ' κρεβάτι κοιμάται ένας μεθυσμένος που εροκάλλεζε άπειρία.

Με τ' τρίμιο που έκαιε ή πόρτα καθ' έσ' άνοιξε ή άνδραπος εξυπνωμένος, εκούταξε τόν μικρόν εφ'όψεως:

— Τί έδ'ες! Ένας μάγκας! Θα καλοπεράσες εδ'ω μέσα...

Ο Φανφάν άρχισε να φωνάζει με διαπραγματικές κραυγές. Η πόρτα άνοιξε άμέσως και παρουσιάσθηκε ο άστυνομός, ο μεθυσμένος είχε τέτοια κτηνώδη έκρασι στο πρόσωπο, ώστε ο άστυνομός έκ'αταλάβε άμέσως ότι άμικρος δεν θα κάλοπερνούσε εκεί μέσα, και τόν έδωλε στην διαδρομήν.

— Νά, ζαλιώσου σ' αυτήν τήν κουβέρτα, τού είπαε.

Κ' έπειτα, σ'άν να μιλούσε με τόν έαυτόν του, έκ'ακούσθη:

— Κάθε τμήμα έπρεπε να έχη περιώτερα από δύο κρατητήρια. Ένα γιά τούς άντρες κι' ένα γιά τίς γυναίκες, ή γιά κανέναν άνθρωπον κοβαρόν. Νά, τώρα δεν έβρει κανείς π'ή γ' άδ'ρη αυτό τ' παιδί, πού φιλνεται τίμιον. Άλλ' αυτό ξέν είνε δική μου δουλειά.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Γ'ια να μ' ήφερετε λεία, θα ή'ή πως σ'ήμερα δ'ε ζ'πιανεφάτε, χαρομαφάος! είπαε άρμειμένος σ'α δύο άστυνομικούς παιδιά ο Σαλιγκάρος.

παιδιά άγκαλιαστήκαν δυνατά προτού χωριστούν.

Η ΔΡΑΜΕΤΕΥΣΙΣ

Έπιστρέφοντας στήν λεωφόρο, ο Φανφάν ήταν πολύ σκεπτικός. Τ' άγα λένια που είχε προφέρει ο Κλωντίνε—και τ' όποια άλλως τε κανείς από τούς δύο δεν έκ'αταλάβε καλά— άνοιγαν μπροστά του νέους όρίζοντες.

Ποτέ λοιπόν δεν θα γινόταν κλέφτης! Με κανέναν τρόπο δεν θα ύπάκουε στήν Σαλιγκάρον, πού ήθελε να τόν κάνει κακοποιόν.

Έπιστρέφοντας στήν λεωφόρο, ο Φανφάν ήταν πολύ σκεπτικός. Τ' άγα λένια που είχε προφέρει ο Κλωντίνε—και τ' όποια άλλως τε κανείς από τούς δύο δεν έκ'αταλάβε καλά— άνοιγαν μπροστά του νέους όρίζοντες.

Ποτέ λοιπόν δεν θα γινόταν κλέφτης! Με κανέναν τρόπο δεν θα ύπάκουε στήν Σαλιγκάρον, πού ήθελε να τόν κάνει κακοποιόν.

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

πλουτήρη;... Δεν έκανε να είνε πιο κοντά, στην Πάτρα, στον Πύργο, στην Κολαμάτα;... Η βοήθεια θάταν φτασμένη. Ένθ' τώρα ιδέ! Μή τώρα περασμένος από την ημέρα που έδωσε στην Πόστα «έπι ουσάσει» το γράμμα που της έκαμε ο παπά Βεντούρης, κι

ακόμα απόκριση! Σά να περίμενε, βλέπεις, ή πεύνα...

Μ' αυτούς τους φόβους και μ' αυτές τις ελπίδες, ξεκίνησε κείνη την αυγή η Νικολέττα, αφού σύσπασε στα μικρά της να κάτσουν ήσυχα στο σπίτι, ως που να γυρίσει και να τους φέρει να φάνε ψωμί. Ο φούρνος του κουμπάρου ήταν μακριά. Στην άλλη άκρη έπυκε να βρίσκεται κι αυτός ο άν' τη Ρουσία του μπάμπου. Ο λάρκερ ώρα περπατούσε, ή κακοχώρα, μέσ' στον ήλιο του βερσιτί, που αν και πρωινός, έκαίγε κι' εφλογίζε.

Έφτασε ιδρωμένη, λαχανιασμένη, σκοινισμένη και σταμάτησε με άγνια μπροστά στην πελώρια πορθύρα, στην άκρη άκρη. Πώς κτυπούσε ή καρδιά της! Πώς έτρεμαν τα πόδια της! Πιάστηκε απ' τη σανίδα που έδειξε, για να μνη πέρει κάτω. Και περίμενε να φωνιάσουν πρώτα με τα λεφτά-δύο αβεντόροι του φούρνου και νάρθη ή οειρά της, και να μάθει την τύχη της.

Οι λίγες εκείνες στιγμές ήταν χωρίς άλλο οι φοβερότερες που πέρασε στη ζωή της!

—Καλή μέρα, κουμπάρε μου! μπόρεσε να πη, αφού συνήλεε λιγάκι.

Ο πρώτος αβεντόρος είχε φωνιάσει κι' έφρευε. Ο φούρναρης έτοιμαζόταν να σερβίρει τον δεύτερο, όταν άκουσε την καλημέρα της Νικολέττας.

Γύρισε μια στιγμή και την κούταξε. Και οα να κατάλαβε από το ύφος της πως έρχόταν και σήμερα χωρίς λεφτά, ζύνισε τα μούτρα του κι' άποταμή της αποκρίθηκε:

—Καλημέρα!... Τού λόγου σου είσαι!...

—Εί ήρθε κανένα ρουμπλι από 'ει πέρα;

—Ακόμα, κουμπάρε μου, ακόμα να σέ καρδιά.

—Και ήρθες να σου δώω πάλι ψωμί μπιστού;...

Πολύ τις κακοφάνηκε αυτός ο λόγος...μπροστά στον ζέον άνθρωπο! Και πα-καλεσά έγενεψε τού φούρναρη να πά-ψη ως που να φωνή καν ό αβεντόρος. Μα κείνος τίποτα.

—Δεν έχω! της φώναζε με θυμό. Δεν μπορώ, σου λέω!... Άμε να σου δώω τώρα και άλλος. Άρκετά, στοκάζουμε, έφραες από μένα!... Φτάνει!...

Και γυρίζοντας στον αβεντόρο, ευγε-νικά:

—Πόσο είπες, Τζώριτζε μου;

—Ένα διληρο και νέντε μινέττες.

—Δελέγκου!

Μα ή Νικολέττα ή Καλούνενα δεν έ-φυνε. Την κρατούσε 'κει μία τελευταία ελπίδα. Την πήρε πάλι το μάτι του φούρ-ναρη να τον κούταζε, να του γνέφει πα-καλεσά. Και ξαναθύμωσε χειρότερα.

—Α, μα μή με σκοπίζεις άλλο! της φώναζε, κουνώντας και το μπιστού με τις μινέττες σαν νάθελε να της το φέρη στο κεφάλι. Άμε στο καλό, χριστιανή μου! μπά!

Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της και με αδύναμη φωνή του κλάφτηκε:

—Κουμπάρε;

—Τι κουμπάρε και ξεκουμπάρε! την αποτίρη. Νάταν έτσι ούλες οι κουμπα-

είπε νάν το κάνουμε αλεύρι και πίτουρο, και νάκουμε μούρο ψωμί για τους φτω-κούς, άσπρο για τους μέτριους, παντε-σπάνι για τους πλούσιους, κι' αέρα φρέ-σκο για όσους δεν έκουνε φαρδί!... Νά καρή το παληόψωμο! το πράγμα του Διάδολου!

Σ' αυτή τη βλαστήμια είχε σταματήσει ή σκέψη της, όταν, καθώς περνούσε από ένα πεζοδρόμιο ο' άλλο της Στράτας-Μαρίνας, είδ' εκεί κάπου, στο κοκκινό-χωμα του δρόμου στον ήλιο, ένα κοιμα-τάκι ψωμί. Ήταν ψίκα με λίγη πέστα. Δέ φαινόταν ούτε πολύ ξερό ούτε πατημέ-νο. Και τα μερμίκια, ένα πλήθος, τόχον περιζωμένο, καθολικεμένο, και τρώ-γανε.

—Α!...

Η Νικολέττα ή Καλούνενα στάθηκε, έ-σκυψε 'το σήκυμο, το πιάζε, το φίλωνε ευλαδικά, το έφερε στο μιστόλι της, έ-καμε το σταυρό της με το άπιδωο εκεί στο πεζούλι μιάς πορθύρας, για να μνη το πατόνε...

Ψωμί 'εταμένο! Τι άμαρτία!

Θέ μου και συχρόσε με! είπε μέσα της, Σατόχνοια πώς είνε το Σώμα του Χριστού, ή Άγια Κοινωνία, Μεταλόβημα και το Μυστήριό σου!... Συχώρεσε με που βλαστήμισα. Δεν είνε του Διάδολου. Είνε δικό σου! Έσύ θέ μου, έφωτισες τόν άνθρωπο να τό φάνη. Είνε καλό κι' ε-λογημένο! Ψωμί ψωμάκι το λένε...

Όλος της ό θυμός είχε γυρίσει σέ μία κατόνυ! που της ανέβαζε δάκρυα...

Ολο της τό μίος είχε διαδεχθή μία έπιελ-κία για τους ανθρώπους, που την άδι-κούσαν—και πρώτα - πρώτα το γυίο της

τον προκομμένο—και μία τρυφερότη για τάνηλικα, τώδω, που την περιέμεναν πω-ρα ήσυχα στο σπίτι να τους πέρ ψωμί—ψω-μί καλό κι' εύλοπμένο, ψωμί, ψωμάκι, πράγμα του θεού...

Έπρεπε να τους πέρ με κάθε θυσία. Και δεν της έμενε άλλο, παρά ν' ά-πλώρη το χέρι και στο διαδάτι.

Θά τόκανε κι' αυτό—διακονιάρισα για το ψωμί.

Μήκρε ο' Έναν ήσικιόρ δρομάκο, άκού-α της είχαν περάσει. Και πιο ψυχρά τώ-ρα, καθώς περπατούσε μηχανικά, συλλο-γίζονταν σέ τί συμφωρή την έπριχνε ή άρρωστη του κουμπάρου κι' ή άρρωτη του μπάμπου...

—Τόδερα! μουμυούρισε.

Και βήκτε.

Τό μεγάλο άσπασμα, ή μεγάλη τρεμού-λα της είχαν περάσει. Και πιο ψυχρά τώ-ρα, καθώς περπατούσε μηχανικά, συλλο-γίζονταν σέ τί συμφωρή την έπριχνε ή άρρωστη του κουμπάρου κι' ή άρρωτη του μπάμπου...

—Τόδερα! μουμυούρισε.

Και βήκτε.

Τό μεγάλο άσπασμα, ή μεγάλη τρεμού-λα της είχαν περάσει. Και πιο ψυχρά τώ-ρα, καθώς περπατούσε μηχανικά, συλλο-γίζονταν σέ τί συμφωρή την έπριχνε ή άρρωστη του κουμπάρου κι' ή άρρωτη του μπάμπου...

—Τόδερα! μουμυούρισε.

Και βήκτε.

Τό μεγάλο άσπασμα, ή μεγάλη τρεμού-λα της είχαν περάσει. Και πιο ψυχρά τώ-ρα, καθώς περπατούσε μηχανικά, συλλο-γίζονταν σέ τί συμφωρή την έπριχνε ή άρρωστη του κουμπάρου κι' ή άρρωτη του μπάμπου...

—Τόδερα! μουμυούρισε.

Και βήκτε.

Τό μεγάλο άσπασμα, ή μεγάλη τρεμού-λα της είχαν περάσει. Και πιο ψυχρά τώ-ρα, καθώς περπατούσε μηχανικά, συλλο-γίζονταν σέ τί συμφωρή την έπριχνε ή άρρωστη του κουμπάρου κι' ή άρρωτη του μπάμπου...

—Τόδερα! μουμυούρισε.

Και βήκτε.

Τό μεγάλο άσπασμα, ή μεγάλη τρεμού-λα της είχαν περάσει. Και πιο ψυχρά τώ-ρα, καθώς περπατούσε μηχανικά, συλλο-γίζονταν σέ τί συμφωρή την έπριχνε ή άρρωστη του κουμπάρου κι' ή άρρωτη του μπάμπου...

—Τόδερα! μουμυούρισε.

Και βήκτε.

Τό μεγάλο άσπασμα, ή μεγάλη τρεμού-λα της είχαν περάσει. Και πιο ψυχρά τώ-ρα, καθώς περπατούσε μηχανικά, συλλο-γίζονταν σέ τί συμφωρή την έπριχνε ή άρρωστη του κουμπάρου κι' ή άρρωτη του μπάμπου...

—Τόδερα! μουμυούρισε.

Και βήκτε.

Τό μεγάλο άσπασμα, ή μεγάλη τρεμού-λα της είχαν περάσει. Και πιο ψυχρά τώ-ρα, καθώς περπατούσε μηχανικά, συλλο-γίζονταν σέ τί συμφωρή την έπριχνε ή άρρωστη του κουμπάρου κι' ή άρρωτη του μπάμπου...

—Τόδερα! μουμυούρισε.

Και βήκτε.

Τό μεγάλο άσπασμα, ή μεγάλη τρεμού-λα της είχαν περάσει. Και πιο ψυχρά τώ-ρα, καθώς περπατούσε μηχανικά, συλλο-γίζονταν σέ τί συμφωρή την έπριχνε ή άρρωστη του κουμπάρου κι' ή άρρωτη του μπάμπου...

—Τόδερα! μουμυούρισε.

Και βήκτε.

Τό μεγάλο άσπασμα, ή μεγάλη τρεμού-λα της είχαν περάσει. Και πιο ψυχρά τώ-ρα, καθώς περπατούσε μηχανικά, συλλο-γίζονταν σέ τί συμφωρή την έπριχνε ή άρρωστη του κουμπάρου κι' ή άρρωτη του μπάμπου...

—Τόδερα! μουμυούρισε.

Και βήκτε.

Τό μεγάλο άσπασμα, ή μεγάλη τρεμού-λα της είχαν περάσει. Και πιο ψυχρά τώ-ρα, καθώς περπατούσε μηχανικά, συλλο-γίζονταν σέ τί συμφωρή την έπριχνε ή άρρωστη του κουμπάρου κι' ή άρρωτη του μπάμπου...

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΠΑΡΑΝΟΝ

ΓΙΑΤΙ ΚΑΠΝΙΖΕΤΕ

Το τσιγάρο, ή μεγαλύτερα απόλαυση και το ξεκούρασμα των ανθρώπων...

Γιατί καπνίζετε; Νά μία ερώτηση που θα χαρακτιριζόταν από τους καπνιστές τουλάχιστον ως βλακώδης. Τι θα ήθελαν να πουν αυτοί οι καπνιστές; «Γιατί δεν καπνίζετε;» Έτσι θα ήταν σωστότερο η ερώτηση. Διότι σήμερα το κάπνισμα έχει καταστήσει η φυσική κατάσταση του ανθρώπου. Και το άρρωστο είναι να μην καπνίζει κανείς...

Δεν παραδοξολογούμε. Διαπιστώνουμε μίαν πραγματική κατάσταση. Ο καπνός

λαθύνει τον άνθρωπο, τον μεγαλύτερο προβληματισμό της ζωής. Άλλος καπνίζει για επίδειξη, οι μικροί για να δείξουν πρόωρον αν-θροπίν, οι γυναίκες για να εξομω-θούν με τους άνδρες, πράγμα που το καθιστά τον μεγαλύτερο κατά την βρα-δυ νύχτα της φωνής. Ο ποιητής ζητεί να πυρώσει την εμπνευσή του εις την φλό-γα του τσιγαρού. Και οι πλείστοι καπνι-ζουν διά την απόλαυσιν απλής του καπνι-σματος. Ένας τέλος ιστοριοδίφης θα μπορούσε να μάς πη:

Τις ήδονες του θείου καπνισμού δεν είναι άξιες να ζήν...
Τ' άκουτε, κύριοι μη καπνίζοντες; Άλλα σεις απαντάτε εις το διδωραμόν του Κορνιλιού με τις γνώμες μερικών Ισπανών, ότι ο καπνός βλάπτει. Αυτή είναι δουλική ή τύχη όλων των ήδονών του βίου. Καταδικάζονται από τους Ισπανούς και τους ήθελόντες. Και ο καπνός, ως μία εξαιρετική ήδονή, δεν μπορούσε να αποτελέσει εξαίρεσιν. Κατεδίδωκε και αυτός εις όσας τας εποχάς. Εις τον Με-σοίωνα, εις ώριμους περιόδους, έφω-νεύοντο οι καπνιστάι ή εκάιντο επί της πυράς ως αρετικοί. Έχει και το κάπνι-σμα, όπως όλα τα ωραία πράγματα στη ζωή, τους μάρτυράς του.

Στά 1699 άρχισαν οι πρώτες ήλιθότη-τες των επιστημόνων εις βάρος του κα-πνίου. Ήθεσθησαν ότι ο καπνός συντο-μεύει την ζωή, ότι εξασθενίζει το μνη-μονικό και λοιπά. Και το αποτέλεσμα αυ-τού του διωγμού ήταν να ρεζιλευτούν κατά καιρούς οι διώκται. Κάθε τόσο έμ-φανίζονταν ζωντανές διαφεύσεις των ά-ντικαπνικών θεωριών των: Καπνιστάι που έζησαν 110 χρόνια, καπνιστάι που δια-τηρούν άκμαίον το μνημονικόν των εις βαθύτατον γήραος.

Άλλα σοφώτερον όλων ήταν το κά-ζο της Ιατρού κυρίας Λαζ... «σόν. Αυτή ήθεσθησαν ότι ο καπνός είναι ή μονα-δική αιτία του καρκίνου. Και δεν εκάπνι-σεν ποτέ της. Το αποτέλεσμα ήταν ν' ά-ποθάν από... καρκίνον. Έν αντιθέσει προς τους άντικαπνικούς θεωρημούς της επιστήμης, έχει διαπιστωθεί άναμφι-σβήτως ότι οι καπνιστάι προσβάλλονται δυσκολώτερα από την έκτεταμένη κα-πνιστική από την γρήνη την καλώρα και από ένα σωρό άλλες άρρώστιες. Άλλα τώρα θα καθίσουμε να συζητήσμε με τους άνιάρους επιστήμονας προκει-μένου περί μιας απολαύσεως τόσοσ οπα-νίας, που μάς χαρίζει ο καπνός;

Πολλοί καπνίζουν για να μνησούν τους... μεγάλους άνδρες. Άν πιστεύου-με τουλάχιστον στους χρονικογράφους, μανιώδεις καπνιστάι ήσαν ο Βισμαρκ και ο Νεύτων και ο Μέγας Να-πολέων με τον ταμπάκο και ο Κάντις και ο Έδισον και ο Φος και ο Άινσταϊν και ο Λύκης και ο Έρριχ και ο Μακδόναλντ και τόσοι άλλοι. Καπνίζει ο νεοί - λένιος διότι έχει πληροφωρηθεί ότι ανάβει το ένα τσιγάρο μετά το άλλο ο Μελάς φέρ-ει πείν. Όπως επίσης καπνίζει ή νεοά-δεσποινίς, διότι καπνίζει και ή Μάρλεν Ντρίτριχ.

Η αλήθεια είναι ότι τις καπνίζουσες γυναίκες τις καταδικάζει επί πλέον ή οε-μνοψαφία. Καπνιστούν το θέαμα τσιγαρού εις τα κείλη γυναίκα ως τον πιο άσυγ-χώρητον μοντερνισμόν. Όστος ο κα-πνός συμπεριλαμβάνει από αιώνων με-ταξύ των πιστών του και γυναίκες. Στά 1580 στην Άγγλια, οι κυρίες της άνωτά-της άριστοκρατίας εκάπνιζαν ακατάπαυ-στα τις πίπες των και στή θέατρα άκούη παρακολουθώντας τις παραστάσεις των έργων του Σαίξπηρ.

Οι κυρίες της Αυλής του Λουδοβίκου 14ου έδανείζοντο τις πίπες των άνδρών το μήκος έφθανε τα δύο μέτρα. Μία τέ-τοια Πελαγονική πίπα διατηρείται σήμεραν επί το μουσείον μιας άραδικής πόλεως. «Όστε για μάς τους Έλληνες αποτελεί Ιστορικήν παράδοσιν το κάπνισμα. Άλλα και καθ' όλον τον μεσαιώνα ήτο εύρημα τα τ' έδεδομένων το κάπνισμα. Η τένη διαφορά, ότι δεν χρησιμοποιούν τον σημερινό καπνόν. Άλλ' αυτό δεν έχει ση-μειώσιον.

Αυτά θα μάς έλεγεν ένας Ιστοριοδί-φης. Ένώ ένας φιλόλογος θα μάς άπαν-τούσε με την περικοπήν από το έργον του Κορνιλιού «Το συμπόσιον του Πέ-τρου»:

«Ο καπνός καθορίζει τα σπλάχνα μας από την δυσοψία, δίνει κέφι στο κορμί μας και ξεθαώνει το σκοτεινόν μά-μυαλό. Ο-σίος ζην άνοι δοκιμάσει ποτέ

ΜΙΑ ΕΞΩΤΙΚΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Η Λά Γιάννα, ή περίφημος έξωτική χορεύτρια και ήθοποιός, δια την εκπληκτικήν τέχνην της ό-ποιας όμιλει όλος ο ευρωπαϊκός τύπος, την όποιαν θα θαυμάσωμεν έφετος εις δύο εξαιρετικά φίλμ: «Τάφος του Ίνδου» και «Τίγρις της Σιγκαπούρης» που γυρίζονται ήδη εις τας Ίνδίας υπό την δι-εύθυνσιν του δημιουργού του «Μιχαήλ Στρογκόφ» μεγάλου Γερμανού σκηνοθέτου Ρικ. Άιχμπεργκ

Ο έλληνικός στίχος Η μούλα

Ευλόγημένο για τον κοσμο το βουνήσιο το πεισματάρικο κι' ανάποδο μούλαρι. Τό δρόμο σπιν κακοτοπία θα βρεί τον Ισο - μνήν το κεντάς' μνήν το βαρείς' μόνο θα πάρει τις σάρες και τα κράκουρα - κάθε στρατι, το πόδι του ακαλλίγυτο, γερά πατεί.

Και πάει τ' αλέσματα στο μύλο μοναχό του. Ξενοίαστος τ' ακολουθάς κι' άκούς ν' αντίπαλν το χαλκοκούδουνο στο λαιμοτράχηλό του σά μπιμπιλολάλο άνοιξιότικο πουλί. Στρέφει, τπράει καμμία βολά και κατά σένα, σά να σου κρένει με τα μάτια, μπιστεμένα.

ήν την κεντάς τη μούλα σου, μνήν τη βαρείς, ίς τη να πάρει άνασασμό σε κάποιο οιάδι' με την παλμήν κάνει της όντας μπορείς ν' αλλάφρα στην τραχηλιά της κάνα χάδι' και θα σε πάει γοργότερα στη ράχη πέρα και πάη' όθε ζητάς να πας την άλλη μέρα.

ήν την κεντάς τη μούλα σου, μνήν τη βαρείς, ίς τη να πάρει άνασασμό σε κάποιο οιάδι' με την παλμήν κάνει της όντας μπορείς ν' αλλάφρα στην τραχηλιά της κάνα χάδι' και θα σε πάει γοργότερα στη ράχη πέρα και πάη' όθε ζητάς να πας την άλλη μέρα.

Κι' όντας θε νάρη κι' ο καιρός να βγής γαμ- πρός, στρωσιωμένη με τα κόκκινα κιλίμια, θε να περνάει καμαρωτή στή μάτια μπρός των κορσιών άπ' το χωριό το καληντρίμια. θ' άνοιγχελιούν αλλόπορες και τζαμιά - γεια και χαρά στον καβαλλάρη που δασά!

Κάποιαν ήμερα, λίκωμα για άνεμοζάλη, έφωγν θα νιώσει τα φορτία της πιο βαριά... Κοιτολυγεί, κηπίσει στο χέμα το κεφάλι και θα σ' άσκει μοναχό μεσοπορία. Χαροπαλειώντας γυρνάει τ' όργό της μπί, λές και τπράει στερνή φορά τον άγνιστή.

Ν. ΠΕΤΜΕΖΑΣ ΛΑΥΡΑΣ

Εκλεκτά τραγουδια Το άγκάθι

Άν καθεδής στόν κήπο κάποτε την αγνή, και όδς δροσοσταλίδα στή φύλλα κρεμασμένη θα όρς σ' αυτήν το δάκρυ μου, μία μέρα με, που κύλισε για σένα σάν ήσουν λυπημένη.

Κι' αν όδς μία πεταλούδα στή φύλλα να πέτα, να ζέρης είν' αλήθεια και μένα να πιστέψης, που με το νού μου τριγυρνά σε σε πάντα κοντά, πώς το φτερούγισμά της είν' ή δική μου σκέ- ψης.

Άν όμως έν άγκάθι μέσ' στους άνθους βρεθεί, άθώρην, που έάφνου τα δάκτυλα ματώνει, μάθε πως έχει δολερά σ' άνδρόφυλλα κρυφθεί, ή κάθε μία κακία του κόσμου που πληγώνει. (Άνέκδοτο) ΚΡΙΤΩΝ Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Να πέθαινα...

Πώς ήθελα να πέθαινα, έτσι απλά κι' ώραιο... Νάσαι το πάρκο σιωπηλό, περιλήπη ή άλλαε, και πέρα πρός το σόησιμο των δέντρων, κα- θαλλάρη να βλέπω νάρχεται σ' έμέ το Χάρο να με πάρει.

Να ξεπεζεύει το κομψό κορμί με σθελατσούν, να μου προσφέρει τ' άσκα τα δάκτυλα δο- θεία, κ' έγω να νιώθω πλάι του μία τέτοια έμπιστο- σήν, κ' έτσι σάν κύμα άνάσφης στή πικραμένα στήθα.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ- ΜΑΛΑΜΟΥ

Του αιώνα μας το 1957

Ένα προφητικόν ρεπορτάζ για το πώς θα ντύνονται οι γυναίκες μετά 20 χρόνια

Τι θα φορούν οι γυναίκες μετά είκοσι χρόνια; Πολύ δύσκολη ή άπάντησις δε-δομένου ότι ή μόδα είναι τό άσταθεστε-ρον πράγμα εις τόν κόσμον αυτόν. Δεν μπορεί κανείς να ζήρι ούτε το τι θα φο-ρέσουν οι γυναίκες μας... αύριον, πόσο μάλλον μετά είκοσι χρόνια. Σήμερα φο-ρούν μακριά φουστάνια. Αύριο το πρωί ένδέχεται να βγούν με κοντά. Σήμερα φορούν καπέλλα με φτερά, σούρι φεά-κια, μεθαύριο μαντίλες. Ήπάρχει τίποτε τό άσταθεστότερο από την γυναικεία άμφι-εσι;

Μολατούτα ένας Παρισινός ράφης γυ-ναικείων τουαλεττών, ό μοναίσι Γκαστάν Λυράν, άποτομά κάπνι το πολύ επικίνδυ-νον. Έπιχειρεί να καθορίσθ ή θα φορούν οι γυναίκες τό 1957. Άναλαμβάνει δη-λοδή τόν ρόλον ενός... Ίουλιού Βερν ή ενός Ουέλς του γυναικείου ποδούρου. Ο κ. Λυράν κάνει τις προφητείες του επί τη βάσει μελετών του επί της φύσε-ως της γυναικείας ψυχής. Η γυναίκα, λέ-γει, προσαρμόζεται εύκολα με το πνεύ-μα της εποχής της. Την μόδα των φο-ρεμάτων της την εξαρτά από τις βιωτι-κές συνθήκες της εποχής, εις την όποιαν ζή. Σήμερα αϊνής όλον τόν κόσμον ά-πασχολεί ή ρήξις μεταξύ Κίνας και Ία-πωνίας. Η γυναίκα έσπευσε τόν σιναιά-πινικόν πόλεμον να τόν μεταβάλι εις... τουαλέττα. Εις τό παρίσι άρχισαν να προ-τιμώνται τό... κίτρινα χρώματα και έκα-μαν την πρώτην εμφάνισιν των οι πρώ-τες τουαλεττέες, που θυμίζουν το ντύσιμ-πες γκέας. Μήπως δεν έχει παρατηρη-θή ότι οσάκις προμηνύεται πόλεμος κον-τένει ή γυναικεία φούστα;

Άν λάθωμε λοιπόν ύπ' όψιν μας όλα αυτά τα μέχρι τούδε διάγνματα από την γυναικείαν μόδα, μπορούμε ν' άποφαι-νούμε ότι και τό 1957 οι γυναίκες θα συνταξίζουν το ντύσιμό των με το πνεύ-μα της εποχής εκείνης. Τι πνεύμα θα έ-πικρατή τότε; Το πνεύμα της επιστήμης άναμφιδόλως. Η επιστήμη θα κυριαρχή. Τα άποτελέσματα των επιστημονικών προόδων πρώτες θα σπεύσουν να τα εκ-μεταλλευθούν οι γυναίκες. Μετά είκοσι χρόνια θα έχη έφευρεθεί ασφαλώς νέον είδος ύφάσματος, κάπνι που θα μοιάζι με την ζελατινάν. Η βάση της κατασκευής του ύφάσματος αυτού θα είναι το γυαλί, θα είναι όμως μαλακό, σάν μετάξι. Άπό αυτό θα κατασκευάζονται οι τουαλέτες, οι όποιες θα έχουν τό προσόν της με-γάλης διαφανείας.

Ήπάρχουν πολλοί, που ύποστηρίζουν ότι εις τό μέλλον θα υπερισχύσθ ό γυ-μνισμός. Αυτό μπορεί να συμβή για τους άνδρες. Για τις γυναίκες ποτέ. Η γυναίκα δεν μπορεί να προσχωρή εις τόν γυ-μνισμόν, διότι δεν θα σπέρη ποτέ να σπερή τις ίκανοποιήσεως που ν' άδει-κνύν τις τουαλέτες της. Κανένας ζέρτετε ότι ή Εύα ήμάρτισε μόνον και μόνον διά να λάβη την ευχαρίστησιν να φορέθ την πρώτην τουαλέτταν της από φύλλον σούκας.

Οι γυναίκες λοιπόν πάντοτε θα ντύ-νται προς μεγάλην δυστυχίαν τό πορτοφολιό των άνδρών. Άλλά τό ντύ-σιμό των εις τό μέλλον θα μοιάζι αρκε-τά με τό... γυμίσι. Η γυναίκα μετά εί-κοσι χρόνια θα έχη άνάγκην να δείκην περισσότερα από όσα δείκνει σήμερα. Και αυτό θα τό επιτύχθ με τα ζελατινε-νια φορέματα, τα όποια θα είναι μία δια-φανής βελίτρι των γυναικείων θελη-γών. Εύτυχείς όσοι θα ζούν μετά είκοσι χρόνια. Θα... μπανίζουν με πσσαν άνε-σιν, ενώ σήμερα κάνουν έκπασ για να ίδωμε μερικους πόντους γάμπι πιο πά-ν' από εκεί που πέφτει ο ποδούρου.

Η γυναικεία γοητεία με τις τουαλέτες τού 1957 θα σ' άνεται εις τό τετράγυ-νον. Διότι θα βλέπουμε πίσω από την διαφάνειαν τού φορέματος, σάν πίσω ά-πό τήν άφαν άνειρου, όλες εκείνες τις μαγικές περιοχές του γυναικείου σώμα-τος που μάς άνεβάζουν εις τόν έδωμον ουράνιον της ευδαιμονίας.

Τώρα άς δούμε τί φόρμα θα έχουν οι

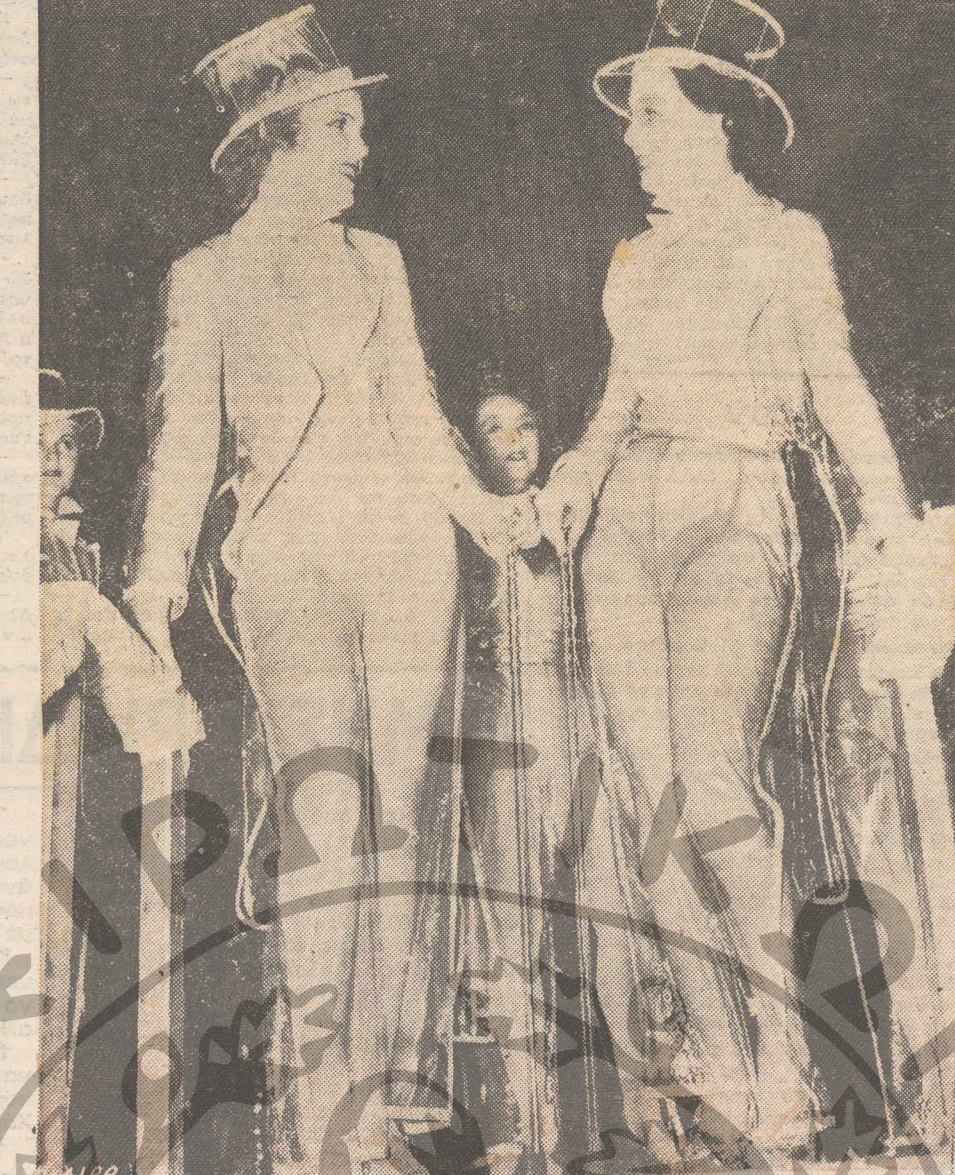
τουαλέτες μετά είκοσι χρόνια. Πρώτα - πρώτα θα είναι άνετες, διότι ή άνεσις θα είναι ένα χαρακτριστικόν της εποχής έ-ινης. Οι φούστες θα είναι πλατείες, δι-ότι θα πρέπει να εξυπηρετούν την ά-νάγκην, που θα έχη τότε ή γυναίκα να κινήται και να εργάζεται εις πολύ εύ-ρύτερη κλίμακα από σήμερα.

Οι γυναίκες τού 1957 θα έχουν μεγα-λύτερη επιθυμία να μισώσουν με τους άνδρες. Αυτήν την επιθυμίαν των θα την εκδηλώνουν με τόν τρόπον του ντυσι-μής. Πολλοί νομίζουν ότι θα έλθη και-

τίου, άλλη για την ξιφασκία, την ήπια-σία, τις έκδρομές κλπ.

Τό βεστιάριο των γυναικών τού 1957 θα είναι πολύ πλουσιώτερο από τών ση-μερινών γυναικών. Άλλοιμονο δηλαδή στους άνδρες. Η μόνη των έλλης είναι τό ότι ίσως τό νέον είδος ύφάσματος ά-πό τό όποιον θα γινούνται εις τό μέλλον οι τουαλέτες δεν θα στοιχίζι τόσοσ ά-κριβά, όσον τα σημερινά ύφάσματα.

Μία άλλη πλάνη πρέπει να καταπολε-μής. Πολλοί νομίζουν ότι θα έλθη και-

Φύλο καπέλλο όρκα και πανταλόνι από διαφανές σελλούλοϊ, αυτή θα είναι μία άπ' τις πιο μαιτέρνες τουαλέτες τού 1957

μυτος των απο την μεση και άπασιν. Στο στήθος και εις τό κεφάλι θα ντύνται σκεδόν όπως και οι άνδρες. Και δεδομέ-νου ότι ή άνδρική μόδα μένει σκεδόν ά-μετάβλητη, μπορούμε να άποφαινούμε ότι μετά είκοσι χρόνια οι γυναίκες θα φορούν ένα είδος γιλέκο και ύψηλα κα-πέλλα εις τό κεφάλι. Δηλαδή εις τό σύ-νολόν των θα ντύνται όπως δείκνει ή παρατηρημένη εικόνα. Κυπιάζετε, κυρίες και δεσποινίδες, την εικόνα αυτήν και θα πάρετε μία ιδέα εις γενικές γραμ-μές τού τρόπου με τον όποιον θα ντύ-νεσθε μετά είκοσι χρόνια.

Πρέπει όμως να λάθωμε ύπ' όψιν μας ότι μετά τόσα χρόνια θα έχουν γίνει πολλές μεταρρυθμίσεις στην ζωή μας ές όλην την επιστημονικήν προόδον. Το άεροπλάνο αϊνής και τό αυτοκι-νιτό θα είναι κοινά μεταφορικά μέσα. Θα είναι άπειρες οι οικογένειες, που θα έ-χουν ιδιόκτητο άεροπλάνο. Στην περί-πτωσι αυτή οι γυναίκες της οικογενείας αυτής θα πρέπει να έχουν και άεροπο-ρικές τουαλέτες.

Επίσης όλος ο κόσμος θα επιδιώκει μετά είκοσι χρόνια εις τα σπόρ. Κάθε γυναίκα λοιπόν θα πρέπει να έχη άλλη-νιάδων τελείαν πρωτοδουλαν εις την ελδική τουαλέτα για τό τένις, άλλη για την πρώην γυμναστική έντός του δωμα-

ρος, που οι γυναίκες θα φορέσουν τό άνδρικό πανταλόνι, τό όποιον είναι πιο έξυπνερικό εις την μηχανοποιημένην ζωήν. Αυτό δεν θα γίνη. Η φούστα είναι άναρτήτων στοιχείων της γυναικείας σαγήνης και θα διατηρηθ. Διότι σδε-ποτε θα πάσθ ή γυναίκα να είναι κο-κκία.

Θα είπωμεν μερικόν ότι ή γυναίκα έ-ται έρναζεται χάνη την φιλαρέσκείαν της. Αυτό δεν είναι σωστό. Ήνεπα εις τό μέλλον οι άνθρωποι θα εργάζονται πολυ λιγώτερες ώρες από σήμερα. Και έτσι ή κάθε μία θα έχη διαθέσιμον καιρόν να κοκεταρίζεται. Δεδομένου δε ότι όλες τότε θα εργάζονται και θα άμοιβώται, θα διαθέτουν ίδικά των χρήματα, δια τήν καλλιέργειάν των. Αυτό κατά βάσιν δεν θα σμυρνή τους άνδρας, διότι θα πού-σουν να έχουν οι γυναίκες την άνάγκην των. Και θα κάνουν τού κεφαλιού των. Άλλα δεν μπορεί να γίνη άλλοις. Θα έλθη μία μέρα που οι γυναίκες θα άπο-τιμώσουν τόν άνδρικόν ζυγόν, που έχει οικονομικούς κυρίως λόγους και θα ά-ναλλάξουν τελείαν πρωτοδουλαν εις την ζωήν. Δεν θα τις κυνηγάει πλέον έ-μεις, άλλ' αυτές θα κυνηγών έμάς...

Στην νύκτα, το κάπνισμα προσδίδει εξαιρετικήν γοητεία. Αυτό τουλάχιστον ύπο-στηρίζουν οι δόν Ζουάν και οι... καπνοδομημένοι

έχει καταστήσει τόσοσ άπαραίτητος για τους άνθρωπίνους πνεύμονας, όσον το νερό για τα βράχια του φθοριού. Δευτέ-ραν φύσιν τό λένε αυτό οι ψυχολόγοι. Και δεν θα πρέπει κανείς να εκπλαγί, αν μία μέρα τα παιδιά γεννιούνται με... ένα τσιγάρο στο στόμα ή μ' ένα τομπού-κι, αν είναι Έγγλεζάκια. Κάπνι τέτοιο οξε-δόν μήπως δεν βλέπουμε και σήμερα; Μωρά έναποθέτουν το μπιμπερό, για να καπνίσουν. Άν τα ρωτήσετε γιατί καπνι-ζουν, δεν ζέρουν τί να σάς πουν. Τό μόνο που ζέρουν είναι ότι ο καπνός τους είναι άπαραίτητος από τις νεαράς των ήλικί-ας. Όπως έχει γίνει άπαραίτητος για ό-λους τους καπνιστάς. Αυτή λοιπόν είναι ή άπάντησις εις την ερώτησιν μας:

— Γιατί καπνίζετε, κύριε;

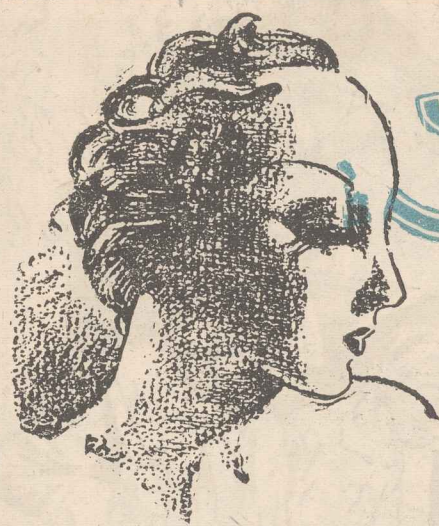
— Διότι μου είναι άπαραίτητον. Αυτό συγκεφαλαιώνει όλους τους λό-γους τού καπνισμού. Και είναι τόσο πολλοί! Άλλος ζήτ' εις τό τερονονά-να συνηνέακτι την άναπόλησιν μιας ά-γούνης, που διεκλή, όδους διαδιδονται τώ-ρα οι καπνοί του τσιγαρού. Άλλος ζήτει την λύσιν ενός προβλήματος, που τόν άπασχολεί, παρακολουθώντας το νήμα του καπνού, που ξεδιπλώνεται από την άκρη του τσιγαρού. Αυτό τό κυματιστό νήμα είναι ο σύγχρονος μύθος της Άρι-άδνης, που όδηγει τόν καπνιστήν εις τόν

— Καπνίζω, κύριοι, όιστι άκούσθη μίαν παράδοσιν αιώνων. Τό κάπνισμα είναι άρχαιοτάτον, όσον σκεδόν ο άνθρωπος. Σήμερα γνωρίζομεν ότι οι κατοικούντες την Έλλάδα πρό δέκα χιλιάδων έτών έ-κάπνιζαν. Θα έχετε άκούσει για τους Πε-λαγονούς, δηλαδή για την παναρχαία φυ-λή γιγάντων, που κατοικούσε την έλλη-νικήν ηερσόνησον πρό άμνημονεύτων χρόνων. Οι γιγαντόσσομοι λοιπόν έκεινοι πρόγονοί μας ήσαν πολύ θε ήακλήδες. Έκάπνιζαν σε ήπλινες πίπες, των όποιων το μήκος έφθανε τα δύο μέτρα. Μία τέ-τοια Πελαγονική πίπα διατηρείται σήμεραν επί το μουσείον μιας άραδικής πόλεως. «Όστε για μάς τους Έλληνες αποτελεί Ιστορικήν παράδοσιν το κάπνισμα. Άλλα και καθ' όλον τον μεσαιώνα ήτο εύρημα τα τ' έδεδομένων το κάπνισμα. Η τένη διαφορά, ότι δεν χρησιμοποιούν τον σημερινό καπνόν. Άλλ' αυτό δεν έχει ση-μειώσιον.

Αυτά θα μάς έλεγεν ένας Ιστοριοδί-φης. Ένώ ένας φιλόλογος θα μάς άπαν-τούσε με την περικοπήν από το έργον του Κορνιλιού «Το συμπόσιον του Πέ-τρου»:

— Ο καπνός καθορίζει τα σπλάχνα μας από την δυσοψία, δίνει κέφι στο κορμί μας και ξεθαώνει το σκοτεινόν μά-μυαλό. Ο-σίος ζην άνοι δοκιμάσει ποτέ

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Η μόδα

Η μόδα και οι αστέρες

«Όλος ο κόσμος έχει τα μάτια στραμμένα πάνω στην όθονα, όλες οι γυναίκες παρακολουθούν με άγνοια την εμφάνιση της μιας ή της άλλης ηθοποιού. Κάθε εμφάνιση συνοδεύεται από ένα καινούριο μοντέλλο.

Μέχρι σήμερα η ρού ντε λα Παί, των Παρισίων έδινε το σύνθημα της γραμμής, την γενική έκκλιση, από το κομμάτι μέχρι το θόλον.

Το Παρίσι οδηγεί, το Παρίσι κατευθύνει, το Παρίσι επιβάλλει τα πάντα και για όλους. Πολύ περισσότερο εξουσιάζει τη γυναίκα.

Εν τούτοις υπάρχουν μερικές εξαιρέσεις μεμονωμένων περιπτώσεων, οι οποίες εξαγονται από την ατομικότητα μερικών αστεριών.

Αυτό όμως δεν μπορούμε να το χαρακτηρίσουμε ως επανόρθωση του Χόλλυγουντ εναντίον του Παρισιού. Παράδειγμα είναι η καταστρατήγηση της μόδας στη μακριά φούστα.

Τρεις από τους αστέρες, η Ναυαύ Μπρέντνι, η Κλάρα Μάου και η Έσθελν Κόρλι, δεν υπακούσαν στη μακριά φούστα. Έκράτησαν την κοινή ουσία και' όλα τα διαστήματα που όλος ο κόσμος κτύπαζε με άγνοια το Παρίσι και με λαχάρτα τις τρεις ηθοποιούς στην όθονα.

Τώρα, εκτός από τις πρωτοβουλίες αυτές, έχουμε και τις γνώμες των ίδιων που αντιπροσωπεύουν την μόδα στο Χόλλυγουντ.

«Ο μίστερ Άντριαν, ο μέγας «διατίθης της κομψότητας» μας λέγει ότι αναλογίες την κυριοστασία παίρνουν μεγάλο ενδιαφέρον και οι αναλογίες.

Όταν είναι αναλογίες τέλειες, τότε το σκέδιο ενός φορέματος καλυπνύει θαυμάσια σε οποιοδήποτε ανάστημα μικρό ή μεγάλο.

Η κομψή γυναίκα γι' αυτόν είναι μονάχα εκείνη, η οποία ενώ αναζητά να φανή εκείνο που είναι, θέτει στην πραγματικότητα και στην εκτίμηση όλη της δύναμη που είναι.

Κάθε γυναίκα πρέπει να ντύνεται σύμφωνα με τα άτομικά της χαρακτηριστικά.

Η κομψή γυναίκα δεν διαλέγει ποτέ ένα πραγματάκι ή ένα κόσμημα, άλλως γιατί της άρεσε ή γιατί το έπιθυμισε, αλλά ενδιαφέρεται πρωτίστως αν της πναιγνί.

Επίσης μεγάλου ενδιαφέροντος είναι η κατάταξη που κάνει ο Άντριαν για τις γυναίκες. Από την άποψη τη δική του, τις διαίρει σε τέσσερες κατηγορίες. Ψηλές - αδύνατες, κοντές - αδύνατες, ψηλές - παχουλές, κοντές - παχουλές.

Και άρα σύμφωνα με το αξίωμα ότι οι όριζόντιες γραμμές κονταίνουν ένα πρόσωπο και οι κάθετες το μακραίνουν, εξάγεται ότι οι ψηλές - αδύνατες (π. χ. Γκρέτα Γκάρμπο) ενώ μπορούν να φορούν τις όριζόντιες για καπρίτσιο τους μπορούν να φορούν και φορέματα με γραμμές κάθετες για να φιλώσουν περισσότερο.

Η Νόρμα Σπέρνερ κατατάσσεται στις κοντές - αδύνατες. Σ' αυτές πάλι περισσότερο οι κάθετες γραμμές στα φορέματά τους.

Μία λογική επιβεβαίωση των όριζόντιων γραμμών πρέπει να γίνεται από τις ψηλές - παχουλές (π. χ. Μόνα Λόου, Μέλνις Έβανς).

Οι γυναίκες τύπου κοντές - παχουλές (π. χ. Ούνα Μέρκλε, Μοίρα Κάουλι) πρέπει προ πάντων να φροντίζουν για τη γραμμή της πλάτης. Το μυστικό ντεκολτέ τους δεν θα καλύτερα, όπως επίσης οι κάθετες γραμμές στα φορέματά.

Η αναφέρω προηγουμένως ότι υπάρχουν περιπτώσεις ατομικότητας, οι οποίες αντιπροσωπεύουν ένα σωρό άλλων νόμων αισθητικής.

Αυτή είναι η περίπτωση της Γκρέτα Γκάρμπο, η οποία αδιαφορεί για το κάθε τι, για το Παρίσι ή για την Άμερική και διαπρέπει στην ιδιοτροπία της.

Πάντως για όλα αυτά μπορούμε να πούμε ότι όλες στα κρυφά ή στα φανερά, κάνουν τις προμήθειες τους στο Παρίσι, από την ρού ντε λα Παί και μάλιστα διαλέγουν τις πιο αριστερές από τις εκδόσεις σε μοντελλάκια.

Στη γκαρταρίνα της Βαρβάρας Στόνγουικ υπάρχουν 63 πανωφόρια, εκ των οποίων 3 γουνένια, 45 φορέματα διάφορα, 25 βραδυνά φορέματα, 60 φορέματα απόρ, 112 ζευγάρια παπούτσια, 109 διάφορα καπέλλα και 34 ρόμπες (νεγκλιζ).

Δύο ωραιότατα φθινοπωρινά μοντέλλα, κρεασίον του Οίκου Γουάρε.

Σε πόσα μπορούμε να εκτιμούμε λοιπόν την ικανότητα μιας ηθοποιού αστέρας του κινηματογράφου;

Υπολογίζουν ότι η γκαρταρίνα της Έλνιντ Πάουελ, μιας των πλέον κομψών ηθοποιών του Χόλλυγουντ, κοστίζει τόσο, όσο θα κόστιζαν τέσσερα αυτοκίνητα μεγάλα πολυτελείας.

Και τα έξοδα ποιά τα κάνει; Έννοια προκειται για την άμφιση που ζητά η αναπαράσταση ο' ένα φίλι, τότε το έξοδα αυτά τα κάνει ο κινηματογραφικός οίκος, ο οποίος πάλι το υπολογίζει στα γενικά έξοδα κόστους της ταινίας.

Και αν λογαριάσει κανείς αυτά τα έξοδα της άμφισης, τα οποία αφιούνται στην πρωτοβουλία της ηθοποιού, είναι αρκετά μεγάλα, διότι τότε είναι που δρουν την ευκαιρία να διαλέξουν το πλέον εκλεκτό και πολυτίμητο, αφού άλλως τα πληρώνει.

Πρός το κοινό αυτό οι κινηματογραφικοί οίκοι φρονίζουν ανοικτές περικοπές επί ονόματι των αστέρων των και της διαφοράς.

Τι θα φορέσετε το φθινόπωρο

Στα φθινοπωρινά μοντέλλα σημειώνεται μεγάλη επικράτεια του πλαιο. Πιαιρέ στα μανίκια, στις φούστες, στα γιαντακάκια και πλισσαρισμένες γαρνιτούρες σε κάθε σημείο του φορέματος.

Δεκά - δεκά ζανταφρονίζεται πάλι το κέντημα. Σε πολλά φθινοπωρινά μοντέλλα διακρίνεται γαρνιτούρα με κέντημα από φλός ή πέρες. Το κατά πόσον ή εμφάνισή του θα προχωρήσει και διά χειμερινά είναι άγνωστο ακόμη.

Το λουλούδι ως γαρνιτούρα εμφανίζεται πολύ σπάνια αυτό το φθινόπωρο. Μόλις σε ελάχιστα βραδυνά μοντέλλα για χορό ή θέατρο. Φαίνεται ότι η βασιλεία του εύρισκται στη δύση της.

XXX

Για τα πρωινά σας θα φορέσετε τα ανάμφη από τρικό.

Θα φορεθούν επίσης οι πλεκτές μπλουζές με φούστες σκούρες, οι οποίες θα εξακολουθούν να είναι το πρακτικό φόρεμα.

Οι πλεκτές μπλουζές όμως δεν θα έχουν γίνει από μαλλί, από φλός ή κοτόν περλέ, όπως γινόντουσαν μέχρι τώρα, αλλά με λαο-σε υφασίματα, άραια πλεγμένο.

Ταγιέρ από ύφασμα μάλλινο κοντό. Με τ-ια φούστα και ζακέτα φορεσιέ.

Οι αυτά σε χρώματα ανοικτά.

Το απογευματινό πολύ κομψό σε σκούρα χρώματα που άναμσα σ' αυτά θα κυριαρχήσει το «μπλε νουί».

Ισιες γραμμές απ' το γόνατο που θα καταλήγει σε ένα κλάδο.

Τα μανίκια μακριά και μάλλον εφαρμοστά ως την άγκυρα που καταλήγει σε φουσκώ-τες. Τις περισσότερες φορές από άλλο χρώμα. Το χρώμα του γιαντά, του λουλουδιού ή της ζώνης.

Τα κομψά εξακολουθούν σε στρογγυλές φόρμες να γαρνίζονται τα κλειστά μάλλινα φορέματα, τα οποία συμπληρώνονται με μία μικρή κόπη με μπάζα που σκεπάζει μόνο τους γοφούς.

Τα βραδυνά, πολύ βαρέα. Τα περισσότερα στυλ από μούφρ, από βελούδο, από κρέπ λα, κοτλέ, μπροσέ και ό,τι άλλο ύφασμα που θυμίζει παλιά εποχή.

Οι φούστες πολύ μακριές και φαρδιές. Τα μικρά θόλον δεν λείπουν, τα κορσάζ ντραπέ, ο λαίμαρος έμπροσ κλειστός και οι πλάτες γυμνές.

Τα περισσότερα χωρίς μανίκια και' έτσι τα μπράτσια σκεπάζονται καριτωμένα από δι-πλάτες, φαρδιές λουρίδες που σκεπάζουν στους ώμους φιλγόνες ή 3-4 ροδόσταλα.

Φαίνεται πως ή δαντέλλα και ή πούλια όπως και τα λαμέ θα στολίζουν τα βραδυνά φορέματα.

Πώς πρέπει να μακιγιαρσθε

Η ΠΟΥΔΡΑ

Την πούδρα είναι καλύτερα να μην την ά-λειψετε στο πρόσωπό σας με πινέλο, παρά με ειδική βούρτσα. Έτσι διατηρείται περισσότερο. Άραφά δύνανται την πούδρα και να λείψετε παντού, τότε παίρνετε το κοκκινάδι. Αυτό το άλειψετε από μάγουλα σας με πο-μπόν κι' όχι με την βούρτσα, γιατί είναι θα-δερό για τους πόρους του δέρματος. Κοκκι-νάδι τοποθετείται εκτός από τα μάγουλα και τον λαιμό. Κηρύτ πολύ ώρρα στο μάτι.

Όταν βάψετε τα χείλη, α' είστε πολύ προ-ορεκτικές. Στο άνω χείλος πρέπει να επιτύ-χετε την κομάρ και να μην άπλώσετε ως το βάθος των ούλων το κοκκινάδι, γιατί είναι θαδερό. Τα θαθεία κόκκινα χείλη και τα πολύ άσπρα δόντια, κάνουν νοσηπτικό κι' ένα πρόσωπο μετριώ ζωοφάρ.

Για να κάνετε τα μάτια ζωοφάρ πρέπει να βάψετε πολύ μαύρες τις διαφωρίδες. Το μαύ-ρο κραγιόν σας πρέπει νακί μία πολύ λεπτή μύτη και μάλα να φανή τις διαφωρίδες για να μην τις καταστρέψ. Με πιο κοντό μαύ-ρο κραγιόν να κάνετε τις κομάρες των φρυ-γιών. Και προς θεού! Να μην τις κάνετε πολ-λύ μικρές, γιατί αυτό είναι αντιαισθητικό. Τα φρυδιά πρέπει να άρξουν από την μύτη και να ξεπερνούν κατά πολύ την άνω άκρη του ματιού. Όσες άριστες κάνουν μικρά φρυδιά τα μάτια τους κάνουν όλην την ώραϊότητά τους.

Τα μαλλιά πρέπει να δάφνουν επίσης ά-ναλόγως με το χρώμα του προσώπου.

Τα ζαντά μαλλιά δεν είναι το ιδέας πλαι-ο στο λευκό πρόσωπο. Το ζαντά κεφάλι άρ-μάς περισσότερο στις έλαφρα μελαχρινές ενώ στις λευκές είναι προτιμότερο τα καστα-νά, άρκει να γίνονται με άπαλους κυματι-μοούς.

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Τα παπούτσια πρέπει να είναι όσο μπορεί πιο μικρά και να έχουν μεγάλο τακούνι, όταν έχουν μπουκλες στα κορδόνια των. Τα πλε-κτά παπούτσια είναι ακαταίσθητα καθώς και τα άλλα της άγγλικής φόρμης. Το χρώμα του παπουτσιού πρέπει να είναι άνοιχτά άπο-χρωσις του χρώματος του φορέματος.

ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ

Η κόμμωση είναι κάτι, όταν όποιον πρέπει να είναι ή γυναίκα μεγάλη σημασία. Άσφα-λως ένα καλό κτένισμα, συντελεί πολύ στην δημιουργία ενός ωραίου κεφαλιού. Οι μπου-κλες είναι πολύ αισθητικές, πρό παντός όταν ο λαίμαρος είναι άσπρο και κυτό.

Ε' άλλα κεφάλια είναι παρατετα ή υπαρ-χίζ τιν μακρύνω μαλλιών, άρκει να μην γί-νυνται: στρίψες, παρά να έλίσσονται γύρω από το κεφάλι.

Όσες έχουν μπουκλες, προς θεού, άς μην καταστύβουν σε κομμάτια, άς άς περιπα-τούνται μόνες τους τα μαλλιά τους.

“Ως έδω και μη παρέκει !

Η ΗΤΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΟΤΑΝ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΡΟ-ΣΠΑΘΗ ΝΑ ΤΗΝ ΔΑΜΑΣΗ

Η νίκη μας επί των στοιχείων της φύ-σεως έχει όρια που δεν ξεπερνούνται.

Η ήρωική πάλη του ανθρώπου προς τα στοιχεία δεν έ-σταμάτισε ποτέ, ούτε μία στιγμή, από την πρώτη στιγμή που ευρέθηκε, νάνος και πυγμάλιος αυτός, έγκυαταλειμένος στην επιφάνεια του πλανήτη μας, έρμαιον των τεραστίων δυνά-μεων που τον περιέβαλαν από παντού. Και όλιγον κατ' όλι-γον έδάμασε την φύσιν, ένικνισε τα στοιχεία, πήρε τρόπον να καταστρατηγή τον αιώνιους νόμους που διέπουν το σύμπαν και έν γένει να τους υποτάξει και να άναγκάσει τις γούρι του περάσεις. Συνέχισε να τον εξυπηρετήσουν. Οι έ-λεφαλλήες νίκες που πήρε επί του έαυτού του που του έπε-τρεψαν να δαμάσει το κήπος μέσα του, να εξευγενισθή και να φθάσει σ' έναν άνωτερο άνθρωπιμό είνε, ίσως, οι πιο άξιοθαύμαστες άπ' όλες, αλλά δεν είναι όλιγώτερο άξιοθαύ-μασες οι τεχνικές του επιτυχίας και κατακτήσεις. Ένω ό-μως είς την κατάκτησιν του έννύ του, είς τον δρό-μον προς την τελειοποίη-σιν του δεν φαίνεται να υπάρχουν όρια ή τερα-στία ήδη πρόσδος των τε-χνικών του κατακτήσεων προσκορύνει όλονέν και συνεχώς είς όρια, τα ό-ποια, πράγματι, είναι άδυ-νατο να υπερβή.

Οι ανωρικοί εσπασαν τον άιμερα Τά ηλεκτρικά κύματα που έκπε-μπούν οι ίσχυράτοι στο έαυτό ή συμμάτω, άποτελούν ένα πυκνό δικτυον που πολιορκεί εξ όλων των πλευρών την ύλη μας. Άλλά ή περαιτέρω επέκτασις του δικτύου αυτού καθίσταται άδύνατος...

Χουν είς την ταχύτητα όρια, τα όποια ούτε ο άνθρωπος δεν ά-ποέρβη ποτέ έρ έδω όσον δεν τα υπερβάνει ή φύσις.

Τα κύματα του φωτός και τα ραδιοφωνικά διακρίνουν το διάστημα με ταχύτητα 300.000 χιλ. το δευτερόλεπτον. Καί-μια είσοις ως εκ τούτου δεν θα είναι δυνατόν να στολή με μεγαλυτέραν ταχύτητα από το ένα είς το άλλο άκρον της γης.

Δέν είναι άλλως τε μόνον ή ένέργεια, ή δημιουργούμενη δύναμις, ή όποια παίζει ρόλον, αλλά και το χρησιμοποιώμε-νον υλικόν. Άς λάβωμεν ύπ' όψην την πείσιν. Ο άτμοσφαι-ρικός άήρ του πλανήτη μας πιέζει με βάρος 1 χιλιογράμμου επί έκαστου τετραγωνικού έκαστομέτρου της επιφανείας. Έν τούτοις ή πίεσις κασώς είς τους κυλινδρούς των κινη-τήρων είναι κατά 40-60 φορές άνωτέρα. Η τεχνική δέν έν γέ-ναι χρησιμοποιεί πολύ μεγαλυτέρας δυνάμεις με πείσιν ά-σφάλεια. Οι μεγάλοι άτμολέβητες μας έργάζονται με 100-400 άτμοσφαιρας. Χημικά ύψικίμωνοι πρέπει να ανθίστανται είς 450 και μέχρι 1000 άτμοσφαιρας, είς έκτασάσεις δέ όπου γίνονται διάφοροι πειραματισμοί, ή αντίστασις φθάνει μέχρις 6.000 άτμοσφαιρών χωρίς μεγαλύν δύσκολιαν. Η πίε-σις ή δημιουργούμενη εκ της έκπυρσοκροτήσεως των πύλ-ιδων μας έκφράζεται δύναμις 16 ίππων διά ν' άνοιχθή ή σφάρα. Το πείραμα αυτό δύναται να γίνη και σήμερον, αλλά σήμερον γινώσκωμεν πολύ καλά ότι ή Γκέρκιε δέν ύπάρχει το άπόλυτος κενόν. Το βαρόμετρον, το όποιον δείκναι είς την άνοκτιν άτμοσφαιραν 760 χιλιστ. δέ εσπείσμενε πάντοτε μερικά χιλιοστόμετρα και έντός της σφαί-ρας όπου είκε γίνε το κενόν. Για να έκδιωχθών και αυτά τα όλιγα χιλιοστόμετρα, κατεβλήθησαν τεράστια προσπάθειαι. Με σκετικόν εύκόλια φθάνωμε είς το 1) 100, 1) 1000 και άκόμη είς το 1) 10.000 του χιλιοστόμέτρου. Πέραν αυτού όμως ή δύ-σκολία είνετοι άνυπεράβητος. Προς τι αυτά; άντιπροσέ-χως: Χωρίς να έπεκταθώμε είς δυσκόλιστα προβλήματα, άς ε-μειώσωμε μόνον ότι άνευ κενού είς άνωτάτον δυνατόν βαθ-μόν δέν ά είκαμε π. χ. ούτε ράδιον ούτε άκτινες Ρέντγκεν. Και έν τούτοις και το πιο τέλει κενό που επιτυχάνομε πε- (Συνέχεια είς την 26ην σελίδα)

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Τόν Φώτισε

—Πές μου ένα παράδειγμα κα- τοικίδιου ζωού.
—Ο σκύλος.
—Άλλο ;
—Άλλος ένας σκύλος.

Διδασκαλία

Ο κ. Τσιγκουνόπουλος με τον γυιό του παρακολουθούν μία κη-δεία.

—Πού τον πήνε αυτόν, πατέρα; ρωτά ο υιός Τσιγκουνόπουλος.
—Έκεί παιδί μου, που δέν ύπαρ-χει ούτε φαί, ούτε πιότη, ούτε κρεβ-δάτι, ούτε καρέκλα, ούτε τίποτα... Όστε τον πήνε όπτι μας, μπαμπά....

Εβραϊκό

Κάποιος πναιγνεί εις μία μικρή πόλη όπου έμναν πολλοί Έβραι-οι. Στον δρόμο συναντά κάποιον.
—Ε, Μωσή, τον ρωτάει. Δέν μου λές, που είναι ή άστυνομία ;
—Και που έφερεις πιάς με λένε Μωσή ;
—Τό μόντεφια ;
—Ε, τότε μόντεφια και που εί-νε ή άστυνομία....

Κάτι που λείπει...

—Φίλε μου, νοιώθω πως κάτι μου λείπει όταν ή γυναίκα μου δέν βρι-σκειται στο πλευρό μου.
—Μ' έμένα, σουβίναί άκριδώς τό αντίθετο. Όταν ή γυναίκα μου είναι στο πλευρό μου, τότε μου λείπει κάτι.
—Τι πράγμα ;
—Η ηούκια μου !

Διαφυνόν κέρδος!

—“Εκείνα να μου δανείσις ένα έκαστοάρισκο ;
—Άλλοίμονον... όχι !
—Χάνεις μία πρώτη τάξεως εύ-καρία...
—Τι έβλεπα εύκαρία ;
—Τό έβλεπα μόνο καί μόνο για να σου έπιτρέψω το πενήντάρικο που μου είχες δανείσει !

Τρανή απόδειξις!

Α σ τ υ ν ό μ ο ς.—Ο άστυφ-λας σε συνέλαβε είς κατάστασις μέθης. Τό όνομά σου ;
Σ υ λ λ η γ ε ι ς.—Ανασάνορας. Άριστογείτονος Τρεχαγυρεοσκο-λοκυθούλας...
Α σ τ υ ν ό μ ο ς.—Αφού είνε έτσι είσαι ελεύθερος. Άν ήσουν μεθυσμένος, ποτέ δέν θα μπορού-σες να θυμάσαι ένα τόσο μακρύ ό-νομα !

Τό κακόν παράδειγμα

Δικαστής. — Κατηγορείται ότι έ-σταλάς έπιστολές με σφραγισμένα γραμματόσημα...
Κατηγορούμενος. — Μήπως έκει-νες που λαμβάνω, κύριε δικαστή, έχουν άσφραγίστα γραμματόσημα;

Άριθμητικόν λάθος

“Εκείνος. — Όταν άραβωνιά-στικαμε, δέν θυμάμαι που μου έ-λινες πως ήσουν μοναχοκόρη κι' ή-νοιες ή γονείς σου είχαν δώδεκα όπια ;
“Εκείνη. — Λάθος !... Είπατε δώδεκα κορίτσια κι' είκαμε μονά-χα ένα όπτι !

—Έχω τα γεννηθιά μου σήμε-ρα και φοβήθηκα ότι θα τα ξε-χνούσες.

Η φυσιολογία του πάθους

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΡΩΣ ;

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΠΟΥ ΑΠΑΣΧΟΛΕΙ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Τά Ζώα μας παρέχουν διδάγματα πο-λύτιμα διά την ερωτικήν μας ζωήν...

Τι είναι ο έρως; Νά μία άπλή έρώτησις, που μας φαίνεται ως ή πιο εύκολή άπ' όλες, κι' άστος άναριθμητοί έπιστήμη-νες, επί αιώνας τώρα μάταια προσπαθούν να δώσουν μία κα-νονιστική άπάντησι. Κάθε ήμερα λοιπόν έχομε και νέες θεωρίες και κάθε ήμερα βλεπόμε από διαφορετικές σκοπίες το ζοφερό μυστήριον του έρωτος.

Μα για να μπορέσωμε να καταλάβωμε την πραγματική ση-μιασιν των διαφόρων φαινομένων του έρωτος, πρέπει να προ-σέξωμε, όσο μπορούμε καλύτερα αυτά τα φαινόμενα, όχι μο-νάχα στον άνθρωπον, αλλά και στα ζώα. Άλλωστε, είναι γνωστό ότι πρώτος ο Ντάρβιν έδωσε μία μεγάλη έπιστημονική σημα-σία σ' αυτές τις παρατηρήσεις, όπταν στις όποιες στήριξε την περίφημη θεωρία του της ερωτικής επιλογής. “Ακόμα και τα κατώτερα ζώα έχουν μία αντίληψι της ώμορφιάς, μας λέει, κι' είναι άξιοπρόσεκτα για τό γούστο που δείκνουν στα έρωτικά ζητήματα. Τα θα-λασσινά ζώα, παραδειγ-ματος χάριν, προτιμούν συνήθως έκείνα άπο τ' ά-σενικά, που είναι πιο χα-ριτωμένα και πρό παντός πιο ώμορφα. Έπίσης, μπο-ρώ να σας βεβαιώσω ότι, όπως διαπιστώσα από τις παρατηρήσεις μου, τα θη-λυκά έντομα ζέρουν πολύ καλά να εκτιμήσουν την ώμορφή της μορφής και του χρώματος.”

Όσο για τα πουλιά, ο Ντάρβιν μιλάει γι' αυτά με όσο ένθουσιασμό, ώστε “... διατάζει να τα χαρα-κτηρίση ως τα πιο “αισθη-τικά άπ' όλα τα ζώα”, έκτός φυσικά από τον άν-θρωπον. Τα πουλιά, κατά τον Άγγλο σοφό, είναι γεννημένα “έσώτερ”, δηλα-δή έχουν μία εκπληκτική αντίληψι και γνώσι του ώ-μορού!...

Τα πουλιά όμως δέν ζέ-ρουν μόνο να εκτιμήσουν την ώμορφή του χρώμα-τος, αλλά ζέρουν επίσης να κρίνουν και να έρευνώ-ζουν έναν μελωδικό ήχο από έναν παραφωνον. Κά-θε “νουδωτέ” στο ζήτημα των μελωδιών, εκτιμάται από τα που-λιά άκριδώς ως “νουδωτέ”, όπως συνήθως συμβαίνει και με τους ανθρώπους.

Κάθε είδους στόλισμα λοιπόν χρησιμεύει για να προσελ-κύη, να γοητεύη, να θαυμάση το θηλυκό ζώο.

Πολύ αίσθημα τώρα είναι έκείνο που προκαλεί αυτούς τους θαυμάσιους τις άνησιες ή τις άνησιες. Γιατί ποιά λόγ το θηλυκό ζώο προτιμούν άπο τ' άσενικά έκείνα που είναι πιο ώμορφα; Μήπως επειδή ίκανοποιείται έτσι το “αισθητικόν” γούστο-τους, το αίσθημα του ώμορού; Ο Ντάρβιν κι' όλοι σκε-δόν οι νεώτεροι φυσιολόγοι μας λένε κατηγορηματικά, ότι τα χρώματα, οι μελωδικοί ήχοι και όλα τ' άλλα χαρακτηριστικά των άσενικών ζώων δέν έχουν κανένα άλλο σκοπό παρά να προκαλέσουν μία έρωτική συγκίνησι στα θηλυκά ζώα.

XXX

Ένας άλλος έπιστήμων, ο “Εοπινς, σ' ένα όγκωδες σύγ-γραμμά του για τη ζωή των ζώων, μας λέγει πως οι μυριά-δες, τα χρώματα, τα σμήματα, οι ήχοι, τα παννύχια, οι ήπα-ρτες, οι άσπρες, οι κίτρινες, οι κόκκινες, οι μπλε, οι πράσι-νες, όλα αυτά που προκαλούν να προκληθούν μία άμωβία έρωτική συγκίνησι. Αυτά όλα είναι για τον σοφό έπιστήμονα τα φαι-νόμενα του “φλέρτ” και του “κόρτε” κι' όλα αυτά, όπως και στους ανθρώπους, προηγούνται της τελικής κατακρίσεως.

Τό ίδιο άλλως τε συμβαίνει και με τις επιδείξεις των άσε-νικών ζώων είτε με ώρσια χρώματα, είτε με μελωδικούς ή-χους, είτε με προσποιητούς κουνάδες, που μοιάζουν με τους άθλητικούς άγώνες μας. “Όλα αυτά έχουν μία ψυχολογική αι-τία: τον έρωτα.

Τό φλέρτ, λοιπόν, που είναι ένα από τα κυριότερα φαινό-μενα του έρωτος, δέν παρατηρείται μόνο στους ανθρώπους και μάλιστα τους πολιτισμένους, αλλά και στους άγριους, στους καννιβάλους και στα ζώα.

Δέν ύπάρχει λοιπόν καμμία διαφορά στους ρόλους που παίζουν δυο γυναίκες στο φλέρτ, άκόμα κι' όταν ή μία είναι μία ώμορφη Παρισινή, που περιποιείται την ώμορφή της στα ινστιτούτα καλλωπικής και μία καννιβάλας της τρομερής φυλής των Νιαμέ. Κι' οι δυο τους παίζουν τον ίδιο ρόλο στο φλέρτ: άντιστέκονται όπτιν έπιβείη του άντρα.

Τό φλέρτ λοιπόν εξεταζόμενο από φυσιολογικής άπόψεως δέν είναι τίποτε άλλο παρά ένα μέσον ερωτικής εξέθεσης. Με άλλα λόγια, όπως λέει ο Γερμανός όδοκτωρ Γκρόρ, “τό φλέρτ είναι τό δυνατό τέχνημα του τόδου που πινάει το βέλος για να πετύχη το σημάδι κι' όλο αυτό το παιχνίδι δέν έχει άλλο σκοπό, παρά την συνένασι της φυλής, τη διαίωνα του γένους.”

Τι είναι λοιπόν ο έρως; Ο καλύτερος ίσως όρισμός του εί-νε έκείνος που μάς δίνει ο όδοκτωρ Μάλλερ. “Ο έρως είναι ένα σωρό φυσιολογικών φαινομένων, που έχουν σκοπό να προκαλέσουν μία δυνατή αισθητική συγκίνησι, ή όποια κατα-λήγει στο γάμο.”

Δόκτωρ ΖΥΑ ΡΟΜΠΕΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ

—Πρός Θεοῦ! Κρύψου καλύτερα Γζών. Έρχεται ένας δανειστής.

Τὸ φοικῶδες ἔγκλημα

Συνέντευξις
με τὸν δράστην

Τὸν Γιακουμῆν Γρὲν, τὸν δολοφόνον τῆς Λεωφόρου Πανεπιστημίου, εὐρέμεν εἰς τὸ κρατητήριον βυθισμένον εἰς φιλοσοφικὰ σκέψεις.

—Τί σέ ἀπασχολεῖ Γιακουμῆ ; Τὸν ἐρωτήσαμεν ἐξ ἀπροόπτου.

—Σκέπτομαι, μάς ἀπάντησε, τὸ ἔξῃς : Ὅταν εἰς ἕναν κῆπον μεγάρου φυτέψῃ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπον τί θὰ φυτρώσῃ ;

—Θὰ φυτρώσῃ ἀσφαλὺς μία ἀπόφραξις τοῦ κακουργιοδικοῦ εἰς θάνατον, τοῦ ἀπαντοῦμε.

—Ἡπῶ ; ! Ἐκαμε ὁ κακούργος. Τί περίεργα πράγματα συμβαίνουν εἰς τὴν φύσιν !

—Εἰσθε ἐπιστήμιων κύριε Γιακουμῆ ; Τὸν ἐρωτοῦμε.

—Βεβαίως, μάς ἀπαντᾷ. Ἐξω σπουδάζει ἀνατομίαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς κυρίας Κάστρου.

—Μπᾶ ; κάνουμεν καὶ ἡμεῖς με τὴν σειράν μας.

Καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐρωτῶμεν τὸν κακούργον.

—Σεῖς εἰσθε ὁ δολοφόνος τῆς Λεωφόρου Πανεπιστημίου ;

—Ὅχι. Ἀπῆλθον οὗτος με ζωηρὰ φωνήν. Δὲν ἐφόνευσά καμμίαν Λεωφόρον.

—Θέλουμε νὰ πούμε τοῦ ἐγκλήματος, πού ἔγινε εἰς τὴν Λεωφόρον Πανεπιστημίου.

—Ἄ, μάλιστα. Ἐννοεῖτε τὸν φίλον μου τὸν Ματθαῖον Πρελορέντζον. Ἄ ! Ἦτο φίλος μου ὁ Ματθαῖος.

—Μπᾶ ;

—Βεβαίως. Δὲν πιστεύετε ; Σᾶς τὸ ὀρκίζομαι : Ἦτο πολὺ φίλος μου ὁ Ματθαῖος. Φέρτε μου ἕνα Εὐαγγέλιον, νὰ πάρω ὄρκο γι' αὐτό. Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ φέρετε τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον. Συμπᾶθῃ, ζέρετε, ἐξαιρετικὰ τοὺς Ματθαίους.

—Καλὰ. Σᾶς πιστεύουμε. Καὶ τί ἐζητοῦσατε εἰς τὸ μέγαρον Ἀρναίου ;

—Τὴν Ἀθανάσιον.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τοῦ φθινοπώρου ἤγγικεν
ἡ τεθλιμμένη ὥρα
Καὶ γεγονότα παρδαλὰ
συμβαίνουνε στὴν χώρα

Τοῦ φθινοπώρου ἀπλήθυνεν ἡ θλίψις εἰς τὴν πόλιν, οὐτοῦ καθενὸς μας τὴν ψυχὴν καὶ καὶ σὸ πορτοφόλι.

Μελαγχολοῦν οἱ ποιηταὶ καὶ κάθε νεὰ κόρη, καθὼς καὶ ὅσοι ἐμεινᾶν με δίκας πανωφόρι.

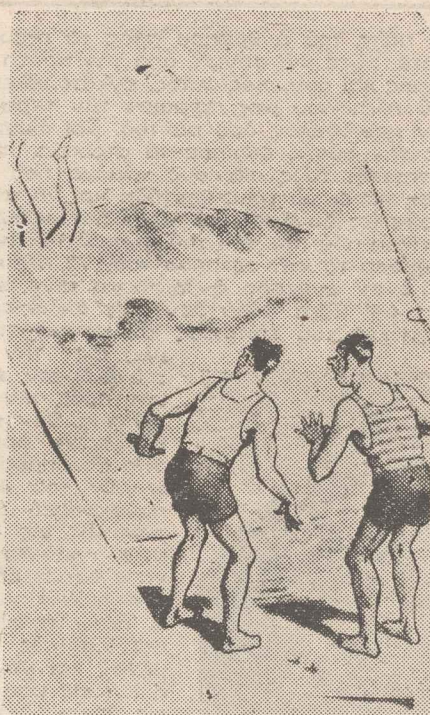
Τὰ φύλλα ἐκτιρίνισαν καὶ πέφτουν με ζαλάδα. Κιτρίνισαν καὶ οἱ... κίτρινοι καὶ... πέφτουνε ὀράδα.

Ἐγίνε τροποποίησις σὺν Στάλῳ τὸ λαχεῖο. Καὶ τοῦ λοιποῦ τὰ κέρδη τοῦ θὰ εἶνε μεγαλείο... Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἂν κι' ἄλλαξαν ὅλοι οἱ κέρδη, οἱ ὅροι δὲν ἰκανοποιήθηκεν μία νεογοντακόρη.

ἥτις με μιά γλυκεῖα φωνὴν ὡς νάτανε γαλιάντρα ἐδῆλωσε καταφανῶς : «Ἐπρεπε ὁ πρῶτος ὁ λαχνὸς νὰ κερδίξῃ ἕναν... ἄντρα»

Εἰς τὰ σχολεῖα οἱ ἐγγραφεῖς ἀρχίσαντε ἀθροῖαι καὶ τὰ παιδιὰ θὰ μάθουνε τί ἐτρώγαν οἱ Τρῶες τὸ τί οἱ Τῶες ἔκαναν στῆς Σπάρτης τὰ παλάτια, τί κρώμα εἶχαν τὰ... γλαυκά τῆς Ἀθηνᾶς τὰ μάτια τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς τῶν σοφῶν ἀνέκαθεν προστάτιδος, καθὼς καὶ τὸ κεφάλαιον «Δαρεῖου καὶ Παρσέτιδος...» Καὶ οἱ σπουδῆς τῶν μαθητῶν ἀπένεινε εἰς αὐτὴν αἰτίαν τῶν γῶν ὅτι ἀρχίσουν' ὅπως πάντοτε με τὴν γιορτὴν... τῶν ζῶν, ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ

Ἄναννώρισις

Στὴ Γλυφάδα :
—Μπᾶ, μπᾶ ! Γιὰ κῦττα ! Ἡ Κικὴ εἶνε ἐδῶ !

Μάγκικοι στίχοι
Ὁ Τζερεμές ἀπειλεῖ
Τὸ Λαϊκὸν
Πανεπιστήμιόν μας

Ρε μὴ μοῦ κάνῃς τὸ βαρὺ καὶ τὴν κυρία Μποδαρὺ ἔμμεν Ἀλκίκα. Γιατ' εἰμ' αἰσθαντικὸ παιδί με κυριεῖται δηλαδὴ εὐκόλῃ τὸ μεράκι.

Τῶριζα χθὲς εἰς τὸ πιστό γιὰτ' ἔγινε ἀνωστό... μπατὼ ὡς μοῦπες «Καλὲ ἄντερ».

Γιὰ σὲ ἐγὼ ὁ δυστυχὴς ἔγινε ὡς καὶ ποιητὴς καὶ Ὀμπρὸς καὶ Ἀντὼς.

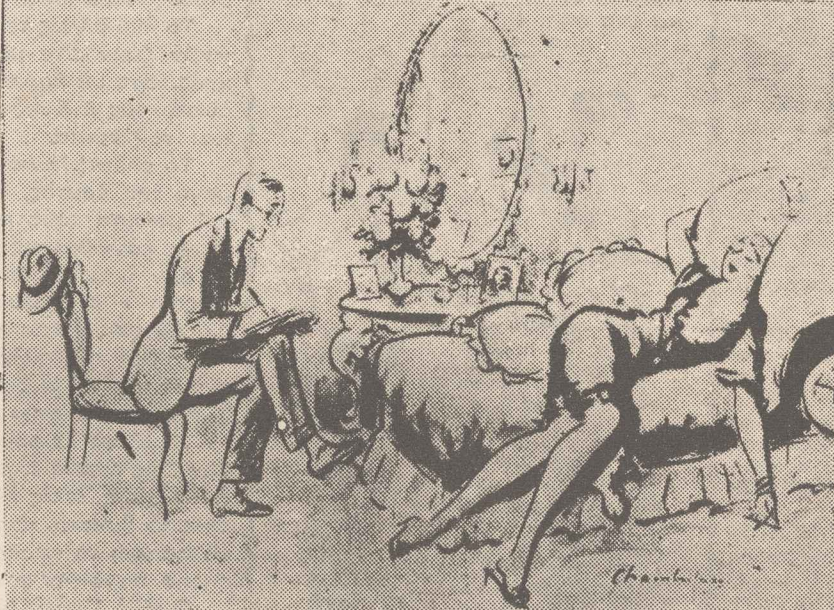
Μα θὰ τ' ἀφῶσω δὲ αὐτὰ σὸ λῶ ἐδῶ ὀρθά-κοφτὰ καὶ θὰ σὲ κανονίσω.

Θὰ ἐκστρατεύω ἐν στολῇ ὡσπερ ἡ κίτρινη φυλὴ κι' ἐπιθεῖται θ' ἀρχίσω.

Στὸ λέγων καὶ μὴν ἀπορῆς εἰς τὸ ἔξῃς δὲν θὰ μὴρῆς νὰ κοιμηθῇς ἡσυχῶς, ἔάν σὲ μένανε μωρὴ δὲν παραδόσης αὐθαρεῖ τὸ... σινικὸν σου τεῖχος.

Ὁ ΤΖΕΡΕΜΕΣ

Ὁφθαλμοφανές

Ὁ ἀτζαμῆς καὶ πρωτόβγαλτος ρεπόρτερ πρὸς τὴν πρωταγωνίστριαν τῆς ἐπιθεωρήσεως :
—Καὶ δὲ μοῦ λέτε, δνὶς Τσοκαρίδου, εἰς τί ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία σας ;

Καβαφικὴ ποίησις
Ἡ πόλις

Κι' εἶπες : «Θὰ φύγω σ' ἄλλην γῆ θὰ πάω σ' ἄλλη θάλασσα. Σ' αὐτὴ τῇ πόλιν τριγυρνῶν ἄρκετὰ παπούτσια ἔχάλασα

Ὅχι. Δὲν ἔχει πλοῖο γιὰ σὲ διότι εἰσιτήριον δὲν δίδουν βερρεσέ. Μονάχα ἔμπορεῖς νὰ φύγῃς ποδαρόδρομον

διότι ὅλα σου τὰ μετρητὰ τὰ ἔχασες εἰς τὸν Ἰπποδρόμον.

Πάντα ὅμως ἡ πόλις αὐτὴ θὰ σὲ ἀκολουθεῖ, ἔστω καὶ με δεκανίκια.

Ἦγουν θὰ σὲ ἀκολουθεῖ... ὁ ράφτης σου.

Κι' ὁ σπιτονοικοκύρης σου ζητώντας τὰ ἐνοίκια....

Γιὰ σᾶς, κύριοί μου

Μαγειρικὴ

ΜΕΡΙΔΑ ΚΟΥΤΟΪ. Ὅταν πάρете τέσσερα ποδαράκια ἀρνίσια κατασκευάζετε μία καλὴ μερίδα. Ὅταν ὅμως πάρете τρία ποδαράκια, κατασκευάζετε μία μερίδα... κουτοῖ.

Παράπονον τοῦ φτωχοῦ σὸ Θεό.

Τὸ «Βασιλεῦ Οὐράνιε» πῶς εἶσαι «πανταχοῦ παρών» μάς λέγει καὶ τὸ δέχομαι.

Ὅμως τὸ ὅτι εἶσαι Σὺ «ὁ πανταχοῦ πάντα-π λ η ρ ω ν» ἀπὸ ὅ ἐι εἰ... δὲν ἔχομε.

ΑΠΕΝΤΑΡΟΣ

Φθινοπώρου

Τὰ μυτερά κλαδιά τῶν πεύκων ἐσάλεψαν ἡ φωνὴν. Ἐπάνω στ' ἀκόντια νερά τῆς ἀκτῆς ἐγλύσθησαν μὴ ὑποφῶα ρίγους. Μερικὰ ξεφύττωσαν συνέναντον ἐσπέρην ἀπὸ κάποιο ἀόρατο λιμάνι καὶ ταξιδεύουν στὸν γαλανὸ ὕκεανὸ τοῦ στερεῦ ματος.

—Καίτη, ρίξε τίποτε στοὺς ὤμους σου...
—Ἀστειεύεσαι, παιδί μου ;
—Μήπως κρυώνεις λέω...

Πόσο στοργικὴ πρόνοια. Ἀλλὰ καὶ πόσο ἀψυχολόγητη. Οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν τόσο ἀνεπτυγμένη τὴν εὐαισθησία σ' αὐτὸ τὸ θέλητρο τοῦ πρώτου ρίγους. Χρεάζεται ὅλος ὁ λεπτομερὴς μηχανισμὸς τῆς γυναικείας ἰδιοσυγκρασίας γιὰ νὰ ἀισθανθῇ τὴν ἡδονὴν τῆς ἐλαφροῦς αὐτῆς ἀνατριχίλλας πού ἐρχεται ὡς πρῶτὴ ἀνεπαίσθητη ὑπόκρισις στὴ μελαγχολικὴ συμφωνία τοῦ φθινοπώρου. Εἶνε ἕνα εἶδος προεξαγγελτικῆς μοιρολατρίας, τὸ πρῶτον συνειδητὸν, τὸ πρῶτον δερμάτιν, οἱ πρῶτον ἀφροὶ πού σκάθουν ὡς χαμόγελα σὸ ἦρεμο πρόσωπο τοῦ γαλανοῦ πελάγους, ὅπου φουσκᾷ τὸ πᾶν τῆς βαρκούλας καὶ τὴν κάνει νὰ φευγῇ με παφλασμοῦ. Ἡ ἀκίνητη ἀρμονία τοῦ τοπίου, πού ἐνομιάζει πῶς ἐδῆλκε ἀπὸ τὸν ἐμπνευσμένον χρυσόπτερον ὑπεράνθρωπον ζωογόνο σιγὰ - σιγὰ ὑποκύρει μπροστὰ στὴ νύκτα πνὸθὶ πού διακλύεται σὲ ὅλα καὶ τὰ ποτίζει με ἀνυσυχία. Τίποτε δὲν ἀκίνηται. Τίποτε δὲν διασπρεῖ τὸν τόνο τῆς σταθερότητας πού ἔως πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἐκυριαρχοῦσε σὲ ὅλα καὶ μετέβαλε ἀτμόσφαιρα καὶ φύσι σὲ ζωγραφικὸν πίνακα. Ἡ ἀλλαγὴ ἐρχεται με γρήγορον ρυθμὸν ὡς ὅταν βεῖα πνοθὶ πού δίνει ψυχὴ σὸ τοπίο καὶ τὸ ζωντανεύει. Ὅ,τι δὲν ἀλλάζει δὲν εἶναι ζῆ. Καὶ νὰ τὰ πᾶν πού ζοῦν ὅλα κῶμα ἀπὸ τὴν πνὸθὶ τῶν ἀσκήν τοῦ Αἰόλου πού τὸς μισονοῖνε μάλιστα. Κάποιοι φυλλαράκι ἔπισσε ἀπὸ τὸ κλαδί τοῦ δέντρου, ὑπερὰ ἄλλο κι' ἄλλο καὶ στριφογυρίζουν στὴν ἀτμόσφαιρα, στὸν κλασικὸ χορὸ πού ἐτραγουδοῦσαν ὅλοι οἱ ποιηταὶ με τὴν καρδίαν οἱμνέμεν.

Εἶνε οἱ τελευταῖες στιγμὲς τοῦ καλοκαριοῦ πού σβύνει ; Καθόλου. Ὁ μέγας Πᾶν δὲν ἐτοιμάζεται νὰ πεθάνῃ. Ἰσά-ἰσά πού ἐξυπνῶνται ἀπὸ ὄπνο βαθὺ καὶ χοροπῶδῃ με τὸν Σειληνὸ καὶ τοὺς Σατούς τοῦ μέγα σπὸ δάσους σὲ μὴ καρούμενη ἐκκρίσις εὐφροσύνης. Ἀπὸ τὰ κλαδιά τῶν δέντρων ἔβρισσε αὐλοῦς ὅπου τονίζει τὸν πῶ γλυκόχορὸν διδύραμ-βο...

—Καίτη, πᾶμε μέσα γιατί κάνει ψυχρά.
—Μὰ ἐτραλλάθηνες, παιδί μου ;
—Μήπως ποντάρεις, λέω...

Νὰ ποντάρῃς ; Θεέ μου, τί πεζὸ πού εἶνε αὐτὸ τὸ ἀδιόρθωτο γένος τῶν ἀνδρῶν. Εἶνε σὰν νὰ ἀκούς τοὺς μακρινοὺς τόνους συναρπαστικῶν κοντράπτου καὶ νὰ σοῦ λένε νὰ κλεισῇς τ' αὐτιά σου μὴ κουφαθῇς!...

XXX

Στὴν ἐξοχὴ εἶνε πού ἀκούει κανεὶς καθαρώτερα αὐτὲς τῆς πρώτης στροφῆς τῆς φθινοπωρινῆς συμφωνίας. Ἡ ἀλλαγὴ ἐδῶ ἐρχεται ἐντονωτέρη. Δὲν χαλὰ ὁ κόσμος πιά ἀπὸ τοὺς εὐθμούς ἀλλαγμῶν τοῦ πλῆθους πού μέχρη πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἐκχηματίζε συλλαλητήριον στὴν ἀμμουδιὰ καὶ σὸ κύμα. Καθὼς ὁ φίλος κάθε τόσο κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ διάφανο παραπέτασμα κάποιοῦ περαστικοῦ σὺννεφου δὲν φλογίζει πιά τὴν ἀσφαλτο κι' οὐτε ζεσκαίνει τὸν λαὸ τῶν φλεγόμενων παιδῶν. Οἱ πρώτες κοντρές σταγόνες τῆς στιγμιαίας βροχῆς πᾶν ὅ ἀνασταλτικὸς φραγμὸς σὸ κύμα τῆς σταυροφορίας. Καθὼς εἶδε τὸν οὐρανὸν νὰ μαυρίζῃ ἡ λίλιτσα ἐδῆλκε ἀνίσχυρη σὸ παράθυρο καὶ ἄπλωσε τῆς παλάμης τῆς :

—Καλὲ βρέχει !
—Μπῶ.
—Πᾶει τὸ μπανιό !

Οἱ σταγόνες πληθαίνουν, γίνονται πῶς ὀρμητικὲς κι' ὑπερὰ σταματοῦν. Ἦταν τὸ προσνάκρουσμα σὸ πρῶτοβρόχι. Δὲν ἔχει βροντῆσει ἀκόμη. Δὲν ἀνοίξαν τὰ σπλάχνα τοῦ οὐρανοῦ νὰ τὴν πολύσουν ἡ ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου εἶνε ἀρχὴ μετὰ τὸν καταρράκτη τῶν φθάνει ὅμως κι' αὐτὴ ἡ προσαναγγεῖα γιὰ νὰ κοπῇ ἡ ὀρεξίς τῆς ἐξόδο. Ἀρχίζει ἡ ἐποχὴ τῆς αὐτοσυγκεντρώσεως. Τῶν ρεμβασμῶν. Τῆς ἐλαφρᾶς μελαγχολίας... τῶν συζῶν. Ἄν στὴν ἐξοχὴ νοιώθῃ βαθεῖα τὴν ἐπιβρασίαν τῆς ἀλλαγῆς ὁ εὐαίσθητος δέκτης τῆς γυναικείας ψυχῆς, μέσα στὴν πόλιν ὅμως εἶνε ἡ ἀνδρική πού συγκινεῖται περισσότερο. Ἐδῶ ὁ ἄνδρας αἰσθάνεται τὰ πρῶτα ρίγη οἷον ἀνεπαίσθητη ἀνατριχίλλα τῶν αἰσθημάτων, ἀλλὰ σὰν κάπνισμα πῶς κεροπαστῶν, μὴ ἀνυσυχία πού φτάνει τὰ ὅρια τῆς ψυχικῆς ἀναστατώσεως.

—Περικλῆ !
—Ὅριστε, Εὐάνθια...
—Βλέπεις τὸν καιρὸ ;
—Τὸν βλέπω, Εὐάνθια.
—Δὲν ἔχω τίποτ' ντεμὶ - σαιζόν...
—Ἄκ !
—Τὸ ταγιεράκι μου δὲν φοριέται.
—Βάκ !...
—Τὸ καπέλλο μου εἶνε ντεμοντέ.
—Ἄκ !...
—Τὰ παπούτσια μου γιὰ πέταμα.
—Βάκ !...

Δάκρυα πλημμυρίζουν τὴν ψυχὴ τοῦ συζύγου καὶ ἡ καρδούλα τοῦ γεμίζει ἀπὸ τὴν μικρότερη θλίψιν γιὰ τὰ χιλιάρικα πού θ' ἀρχίσουν νὰ πέφτουν ἀπὸ τὸ πορτοφόλι, ὅπως τὰ φύλλα ἀπὸ τὰ κλαδιά τῶν δέντρων. Αὐτὸ δὲν εἶνε πιά μελαγχολία. Εἶνε σιωπὴς σπαργμὸς καὶ θρήνη. Ποῖος ποιητὴς ἐκείνηκε ποτὲ νὰ συνθέσῃ τὸ τραγῶδι τοῦ ἐπάνω σὸ πραγματικὸν αὐτὸ μοτίβον τῆς φθινοπωρινῆς θλίψεως ; Νομίζω κανένας. Καὶ ὅμως τὸ ὕλικο πού προσφέρεται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ εἶνε ἄφθονο καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε συγκινήσει τὰ πλῆθη τῶν ἀργοσχάλων καλλιεργητῶν τοῦ στίχου, πού ἐσυννέθισαν νὰ θρηνηθοῦν γιὰ ξένες ἐννοίαις. Ἡ ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου εἶνε ἀρχὴ μετὰ τὸν γαλανὸν βασάνων. Δὲν εἶνε μονάχα μὴ ἐποχὴ μεταβολῆς γ' αὐτὴν φύσιν, πού εἶται μᾶζα τὴν ἄλλαν μορφήν γιὰ τὴν νέα σαιζόν. Ἡ ἀλλαγὴ ἔχει ἀμέσως ἀπῆλθει στὴς ἀνάγκες τοῦ θηλυκοῦ, πού σ' αὐτὸ δὲν ἔννοει νὰ ὑπερβαλλομένη ἀπὸ τὸν ἀνδρικό τοπίο πού σπεύδει ν' ἀλλάξῃ ἐν καιρῷ τουαλέττα. Γι' αὐτὸ ἡ ἀνεπαίσθητη φθινοπωρινὴ ἀνυσυχία ἀρχίζει πολὺ γρήγορα καὶ παίρνει μορφὴ συγκεκριμένη. Μπορεῖ ἡ ἀλλοίωσις τῆς ἀμυγδαλῆς ἐνὸς δέντρου νὰ εἶνε ἀνεξέλεστη. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον με τὴν γυναικα. Ἡ φύσις καὶ ἡ γυναικα σὸ κεφάλαιον αὐτὸ εἶνε πρᾶγμα ἀντιθέτως ἀνάλογα. Τὸ καλοκαίρι νύττει τὴν φύσιν καὶ γδύνει τὴν πόλιν. Στὴν ἐξοχὴν τὰ πρῶτα ρίγη ἐμφανίζονται γνησίως ποικιλόχρονα. Ὁ κόσμος τῶν παραθεριστῶν σιγὰ - σιγὰ ἔχει ἀραιώσει. Ὁ δόρυς τῶν ἀνθρώπων ἔχει ἀλυστοῦται. Κι' ἀρχίζει πάλιν καὶ ἔνα ὥριον ἀλλοίωσις ὁ δόρυς τῆς φύσεως. Τὸ κυματὰκι πού ἐσάκε στὴν ἀμμουδιὰ ἡσυχὰ τοὺς μαγαριπαρτένιους ἀρσένους τοῦ, ἀγριεῖται σιγὰ - σιγὰ κι' ἡ μουσικὴ του γίνεται θορυβώδης παῖαν. Ὁ ἀνεμος περνᾷ σὰν τρεῖς-ὅς μέσα ἀπὸ τὸ δάσος τῶν πεύκων καὶ σπᾷνε φουρτούνα σὰ κλαδιά τῶν δέντρων. Τὰ τελευταῖα, εὐαγρία τῶν κολυμβητῶν ἔχουν ἀποτραπῆθαι ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας καὶ περπατᾶνε σιωπηλὰ στὴν ἀμμουδιὰ. Ὅ,τι περπατᾷ οἱ φίλοι τὸ κρυμμένον ἄστρος ὁ ἄστρος καὶ νὰ πᾶν τὰ γυναικα μπᾶντα ἐκείνης ἀρχίσουν νὰ μαυρίζουν χειρότερα καὶ τὰ σάβαντα τῆς νύκτος. Τὰ γλυκά ἐρωτικά λόγια σιγοντίζονται ἀπὸ τὸ τρέμουλο τῶν σπινθηρίων.

—Ντυνόμαστε, χρυσὴ μου ;
—Αὐτὸ λέω κι' ἐγὼ.

Κι' ἀρχίζει ὁ περπάτος τοῦ δάσους. Τὸ ἄστρο παλτουδάκι ἐρίχθηκε πλὴν στοὺς ὤμους. Σημεῖον ἀλάνθαστο τοῦ τέλους τῆς σαιζόν. Καιρὸς γιὰ τὴν ραντρε...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙ

Κολῶς τὸ ! Κ' ἦρθε νὰ μᾶς πᾶς καὶ πάλιν, πρωτοβρόχι, στὴν στεγνὴ τὸ μονότονο, γοργό, κελαδῆμα σου, σὰ μίαν πολίαν ἀγάπης μου, ἐδῶ στὴν ἐρημὴ κόχην, θὰ πλῶσ καὶ θὰ φανερωθῇ, Βροχί, τὸ φάντασμα σου.

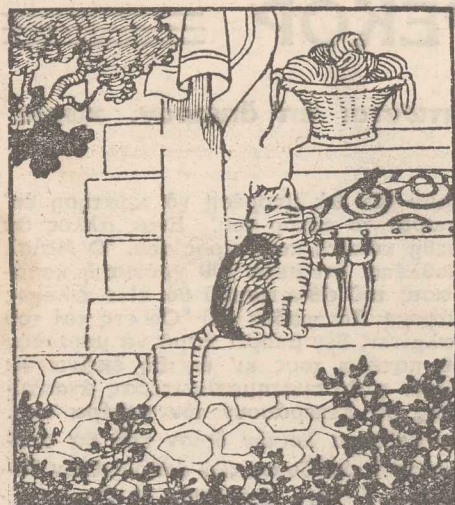
Θὰ ἴδω τὰ μάτια σου τὰ ὕδα τὰ σκοτεινὰ, τὰ πλᾶνα, τὸ φρεμά σου τὸ θολό, πού ὑφαίνει ἀπ' τὰ νέφη, καὶ θὰ σ' ἀκούω νὰ κτυπᾷς —ὦ ! τ' οὐρανοῦ ταγγάνη !— σὸν παρθύρου τὸ γυαλὶ τὸ θλιβερό σου ντέφι.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Μελαγχολία φθινοπώρου... Πίσω ἀπὸ τῶμα πρὸς τὸ πρωτοβρόχι, μορφῆς μελαγχολικῆς ἀντιπρὸς τὸ φύλλον πού πέφτει καὶ χορεύει σὸν ἄνεμο...

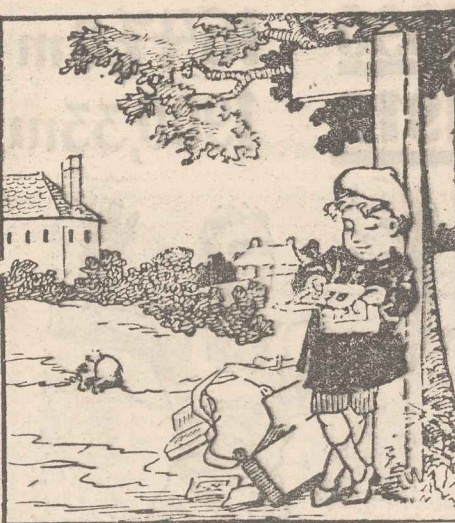
Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Μαγικαί εικόνες

Τι βλέπει λοιπόν με τόσο προσοχή αυτή η γάτα προς το μέρος του κήπου;

XXX

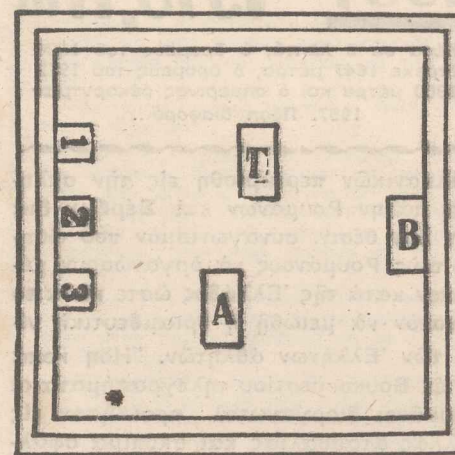
Ο μικρός μαθητής που έχει μαγία με τα σταυράκια ξεχώρισε στο δρόμο κι' ο πατέρας του έδωσε εις ανάστησίν του. Μήπως τον βλέπετε πουθενά;

XXX

Σπίτια και πηγάδια

Εις την ανώτερη εικόνα μας διακρίνονται 3 σπίτια (Α. Β. Γ.) και τρία πηγάδια (1, 2, 3).

Τα σπίτια αυτά ανήκουν εις τρεις αδελφούς, οι οποίοι είχαν συμφωνήσει να

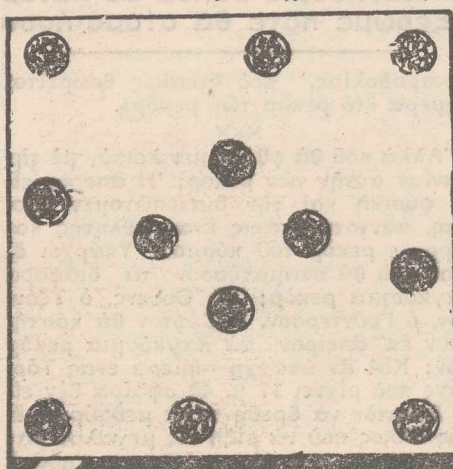
παίρνουν νερό ο καθείς από το πηγάδι του (δ' Α' από το 1, δ' Β' από το 2 και δ' Γ' από το 3) έτσι και έγινε.

Τελευταίως όμως τα τρία αδελφία έμαλυσαν και απέφασαν, να μην ξανασυναντηθούν πλέον, δι' αυτό, έπρεπε να παίρνει ο καθείς το νερό του, κανονικά πάντα, αλλά δίχως να περνά από τον δρόμον του άλλου. Ποιός είναι ο δρόμος που θα ακολουθήσει ο καθένας δίχως να τρέξει να υπάσχη φόβος να συναντηθούν ή να διασταυρωθούν;

ΣΗΜ. Οι δρόμοι αυτοί δεν πρέπει να θάνατον από το εσωτερικόν τετράγωνον, και οι τρεις πρέπει να σχεδιαστούν εντός του εσωτερικού μικροτέρου τετραγώνου.

Το χωράφι με τα 12 δένδρα

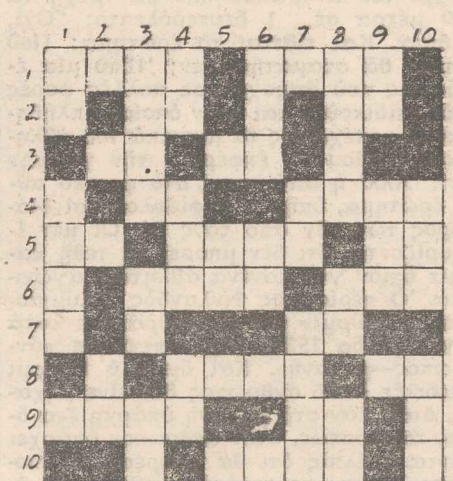
Χωρίσατε το ανώτερο τετράγωνον οικόπεδον εις 4 ίσα μέρη, περιέχοντα το καθένα και 3 δένδρα, σημειώσατε όμως

ότι τα μέρη πρέπει να είναι ίσα εις έκτασιν και το αυτό σχήματος. (Η λύσις ε'ις τ' επόμενον)

XXX

Σταυράριθμον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

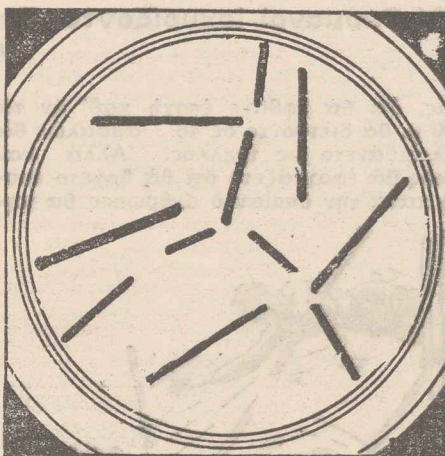
- 1) Μάχη του Βατερλώ.— Καταστροφή Ναπολέοντος εις Ρώσσιαν.
- 2) Έτη διαρκείας της συγγραφής του «Φαούστ» του Γκαίτε.— Ηλικία Λαμαρτίνου.
- 3) Η ηλικία του 'Ιησού Χριστού ότε έβαπτίστηκε.— Μία ώρα εις λεπτά.
- 4) Ηλικία 'Ιωάννου Παλέμη.— Κατάληψις Θεσσαλονίκης.
- 5) Τα πλοία των 'Ελλήνων στην ναυμαχία του Γεροντί.— 'Ιδρυσις του τάγματος των 'Ιησοιτών.— Τα γράμματα του ελληνικού αλφαβήτου.
- 6) Ανακάλυψις του Ματρίου.— Θάνατος του 'Αγίου Βασιλίου.
- 7) Όλοι αι έπιστολαι του άποστόλου Παύλου.
- 8) Η συνθήκη του Βερολίνου.— Ηλικία Βίκτωρος Ουγκώ.
- 9) Γέννησις 'Ισαάκ Νεύτωνος.— Όλα τα γράμματα του Γαλλικού 'Αλφαβήτου.
- 10) 'Ιδρυσις Πανεπιστημίου 'Αθηνών.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Διάρκεια Τριτοκόπου πόλεμου.— 'Ιδρυσις της Λεγεώνας των Ξένων.
- 2) Πολλαπλασίον του 4.
- 3) Θάνατος του Κολόμβου.— Ένα έτος εις μήνας.— Πολλαπλασίον του 7.
- 4) Οι σωζόμενοι ρητορικοί λόγοι του Κικέρωνος.— Οι 'Αγιοι Πατέρες εις την εν Νικαίαι Ινν Οικουμενικήν Σύνοδον.— Τά Ζώδια.
- 5) Έτη βασιλείας Γεωργίου του Α' βασιλέως των 'Ελλήνων.
- 6) Ένας αιώνας.— Ηλικία 'Αλφρέδου ντε Μυσσέ.
- 7) Οι δορυφόροι του Κρόνου.— Καθάρσις του δόγματος του Μανιχά.
- 8) Η μεγάλη Γαλλική Έπανάστασις.— Όλα αι δυναστείαι των Φαραώ.— Από

Τα 11 μπαστούνια

Εις τον ανώτερον κύκλον εύρίσκονται 11 μπαστούνια διαφόρων μεγεθών. Με 5 μόνον γραμμάς χωρίσατέ τον εις

11 μέρη περιέχοντα το καθένα και ένα μπαστούνι. Κανένα μπαστούνι δεν πρέπει ούτε να κοπεί ούτε να μετατοπισθί. Ο χωρισμός αυτός είναι λίγο δύσκολος, αλλά με δλίγην ύπομονην θα εύρετε άσφαλώς την λύσιν, εάν πάλι δεν τ' κατορθώσετε, θα εύρετε την όρθην λύσιν εις την αυτήν σελίδα του προσεχούς μας φύλλου.

XXX

Ο σταυλος

Μέσα σ' ένα σταυλό με έπτά διαμερίσματα σταυρίζονται 3 άλογα και τρία μωλάκια. Τα άλογα βρίσκονται στα διαμερίσματα 1, 2 και 3 και τα μωλάκια στα διαμερίσματα 5, 6 και 7. Το 4 είναι άδειον.

1 2 3 4 5 6 7
Α. Α. Α. Μ. Μ. Μ.

Πρόκειται τώρα να περάσετε τα τρία άλογα στα διαμερίσματα των τριών μωλακιών, μη άφίνοντας ποτέ παρά ένα μονάχα διαμέρισμα κενόν και μη πεδώνοντας παρά ένα κάθε φορά.

Π. χ. το άλογο του διαμερίσματος 3 δεν μπορεί να πάη σε μία μόνη φορά, παρά στο διαμέρισμα 1 ή στο διαμέρισμα 5. Ποιές είναι οι διάφορες μετατοπίσεις που πρέπει να γίνοντι;

XXX

Το νεύμα με τα κοτόπουλα

Δύο πατέρες και δύο υιοί, μπαίνουν σ' ένα ρεστωράν.

—Τέσσερα κοτόπουλα με μπιζέλια! παραγγέλλει ο ένας απ' αυτούς στο γκαρσόν.

Τρώνε ο καθείς από ένα κοτόπουλο και το γκαρσόν παίρνει πίσω το ένα.

—Περίεργον! λέει από μέσα του το γκαρσόν. Και να σκέπτεται κανείς ότι αν οι δύο υιοί δεν ήταν εδώ, και τους αντικαθιστούσε ένα μοναχον άτομον θα έμεναν δύο κοτόπουλα!...

Μπορείτε να μάς πητε πόσα κοτόπουλα έάτρωγαν δύο πατέρες, δύο υιοί και δύο άλλα άτομα;

Ποία είναι η ηλικία τους;

Δύο φίλοι μιλούν για την ηλικία τους, όπως όμως είναι και οι δύο μαθηματικοί, προτιμούν την περίπλοκη γλώσσα της επιστήμης των από τα απλά νοήματα. Λέει, λοιπόν, ο ένας του άλλου: — Έχω δύο φορές την ηλικία που είχατε όταν είχα την ηλικία που τώρα έχω. Όταν θάχατε την ηλικία που έχω τώρα, θάμαστε οι δύο μαζί 63 χρονών. Μπορείτε να μάς πητε πια είναι η ηλικία των δύο φίλων, χωριστά;

του Γαλλογερμανικού πολέμου μέχρι σήμερα.

9) Όλοι αι κωμωδίαι του Μολιέρου.

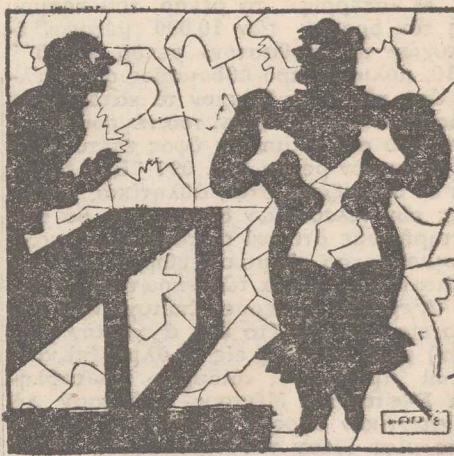
10) Ατομικόν θάρος Ιωδίου.

11) Αι σωζόμεναι έπιστολαι 'Ιωάννου του Χρυσοστόμου.— Θάνατος Μ. Κωνσταντίνου.

Άποστολεύς ΠΑΝΟΣ ΔΑΛΑΚΛΗΣ
Μυτιλήνη

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

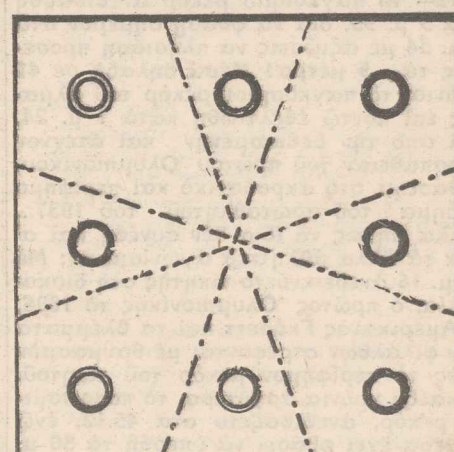
Γριφοσκίτσο

Η λύσις του προβλήματος

XXX

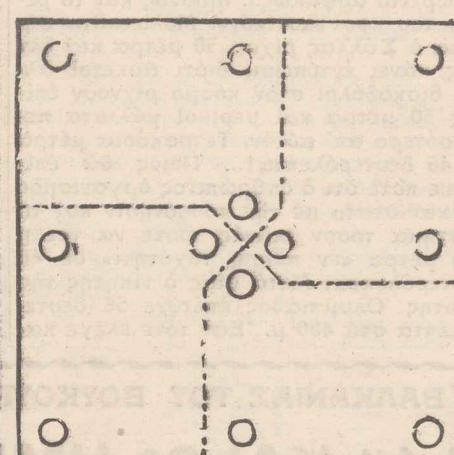
Τα 8 σπίτια

Έβου πως πρέπει να χωρισθί το οικόπεδο με τα 8 σπίτια.

XXX

Τα δώδεκα διαμάντια

Ο δίσκος έχωρίσθη εις 4 ίσα μέρη και κάθε πληρόνομος παίρνει από 3 διαμάντια.

XXX

Μαχαίρια και πηρούνια

Έβου ποιές είναι αι τρεις κινήσεις: Έχοντας άρθμησης μαχαίρια και πηρούνια από το 1 έως το 6 (1 = πηρούνι, 2 = μαχαίρι κλπ.).

1η κίνησις: Παίρνετε το 2 και το 3 και τα τοποθετείτε εις την φυσικήν των σειράν πρό του 1 (πηρούνι).

2α κίνησις: Παίρνετε το 5 και 6 και τα τοποθετείτε εις το κενόν μέρος από του 1 μέχρι 4, (θέσις του 2 και του 3).

3η κίνησις: Παίρνετε τέλος το 6 και το 4 και τα τοποθετείτε επί κεφαλής της κατατάξεως (πρό του 2 και του 3) τότε δε πλέον, θα έχετε άποκτήσει και την ζητούμενη κατάταξιν (6, 4, 2 μαχαίρια και 3, 1, 5 πηρούνια).

ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΦΛΕΓΟΜΕΝΗΣ ΣΑΧΑΡΑΣ

10.000 ΤΑΦΟΙ... ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ

ΟΠΟΥ Η ΑΠΕΡΑΝΤΟΣ ΕΡΗΜΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ

Όλο και σπανιότεραι γίνονται εις τους χάρτες αι κηλίδες των ανεξερευνήτων ακατοικήτων χωρών. Έν τούτοις υφίστανται ακόμη τρεις μεγάλοι τοιαύται περιοχαι γύρω από τους δύο πόλους και εις ολοκληρον τώ όρειον τμήμα της 'Αφρικής, όπου είναι η άπεραντος Σαχάρα.

Η τεραστία αυτή έκτασις, φαίνεται, ότι εις άγνώστους καιρούς, ήτο μια εύφορος πεδιάς, ή όποια έρημώθη άφού η ζηρσία έδιωξε από κει όλignon κατ'όλιγον οκεδόν εξ ολοκληρου την ζώνην. Η έπιστήμη δεν κατάρθωσε να εξακριβώσει μέχρι σημερον εις τί άκρίβως ό μεταβολή αυτή που έπληξε εις την Σαχάρα. Πάντως εις κλιματολογικούς λόγους και ίσως εις την έπίδρασιν του περιήμιου «Γκλόφ» — Στήριμ» του ρεύματος του κόλπου, του μεγάλου θαλασσιου ποταμού, που φέρνει από τον κόλπον του Μεξικού και το τροπικόν ζεστό νερό στις άκτες της δυτικής και βορείου Ευρώπης. Το ρεύμα του άέρος, το όποιον παρακολουθεί το ρεύμα του νερού, φυσείται εις τα βόρεια κλίματα και άφίνει τους υδρατμούς του να πέσουν εις βροχή. Όταν κατόπιν στραφεί προς νότον, στερούμενον οκεδόν πλέον υδρατμών, άπορροά από παντού την ύγρασίαν και δημιουργεί ζηρσίαν εκεί όπου δεν πέφτουν άρκται βροχαι, όπως στην έρημον του Γκομπύ της 'Αραβίας και της Σαχάρας. Έάν δεν υπήρχε ο Νείλος ή έρημος θα έφθανε μέχρι της 'Ερυθράς θαλάσσης διότι και εις την Αιγύπτου ο βροχός είναι πολύ άραιός.

Από το 1890 έως το 1919 εις το Κάιρον όσημειώθησαν 18 μόνον πτώσεις βροχών καίσιαι σπουδαιότατες και από το 1909 —έως το 1916, δηλ. έπί έπτά όλοκληρα έτη δεν έθρεξε δόλοιο εις την Αιγύπτου.

Η Σαχάρα έν τούτοις, κατά τας νεωτέρας ανακαλύψεις των διαφόρων έρευνήτων, δεν είναι η άπεραντος άκατοίκητος έρημος όπως την φανταζόμεθα. Είναι γνηστον ότι υπάρχουν γύρω από τις πηγές μεγάλαις γόνιμες έκτασεις οι όποιαι άποτελούν τις γνωστές άοείσις. Εκπλησσοται όμως κανείς όταν πληροφορηθεί ότι ανεκαλύφθη άπεραντος όρειος όρος έκτασης των κεντρικών Άλπεων, με κορυφάς που υπερέβαινον τας 4.000 μέτρα και με πλουσιωτάτην βλάστησιν. Φαίνεται ότι υπάρχουν και ήλαιοειδη έν ενεργεία. Άλλοτε έλέχθη ότι εύρεθη μια άπεραντος περιοχή εις το κέντρον της όρειας —ή όποια εύρίσκει εις έπίπεδον χαμηλότερον της θαλάσσης και όπου μέσα σε τροπική άδιαπέραστη βλάστησι, δύο έξερεινται που είχαν καθή έκεί, πύρραν ζωντανά όλων των ειδών τα προ-

—Εάν η ιστορία της εξαφανίσεως των 10.000 πολεμιστών ήτο γνωστή προτού ανακαλυφθί ή αιτία της όμαδικής καταστροφής που έκ τουτου έπί πολλά χρόνια της εξαφανίσεως των είχε μείνει ανεξηγήτος, σημερον η έπιστήμη εύρίσκει πρό νέου αίνιγματος, το όποιο ίσως ούδέποτε θα εύρεθί ή λύσις. Ανακαλύφθη δηλ. εις το Βά—νι—έλ —Ανταόλ εις μιαν μεγάλην κοιλίδα όπου φαίνονται καθαρά άκόμη τα ίσχυα φυτειών φοινίκων και άκακίων, εις τα ένδοτερα της Ιταλικής Λιβύας, ένα τερά-

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Βολταίρος φυλακίστηκε κάποτε στην Βασίλιν για μερικούς καυστικούς στίχους που έναντιον τότε αντιβασιλέως φιλιππου της Ορλεάνς.

Χάρις όμως στην επέμβαση του φίλου δουκάτου Βρενκάς, ο Βολταίρος άποφυλακίστηκε και ο Βρενκάς τον πήρε μαζί του στα άνάκτορα, για να εύχαριστήσιν τον φιλιππο.

Ο φιλιππος έκανε και τους δυο να τον περιμένουν πολλήν ώρα ώς ότου να τους δεχτή. Ο Βολταίρος άνοιχονώντας, σε μια στιγμή, σπρώχθηκε, πλησίασε στο παράθυρο και κύτταξε έξω. Κι έπειδή ο καιρός ήταν έλεεινός και ή θροχή έπεφτε με το σασκι, γυρίζοντας προς τον Βρενκάς, του ειπε :

—Δουξ, μ' έναν τέτοιο καιρό, δεν θα ήταν δικαιολογημένος κανείς αν έλεγε πως και στον ουρανό έχουν άνθησει λεία :...

XXX

Έπαιδι δεν έλαδεν άπάντιον του έστειλε δευτεράν και κατόπιν τρίτην, έπί των όποιων έπίσης δεν έλασε καμμίαν άπάντιον.

Τέλος άπεφάσισε να έπισκεθί ο ίδιος τον ιδιοκτήτην και να του ζητήσιν να τον άποζημιώσιν.

—Κύριε Κίπλινγκ, άπάντιονν έκείνος, έλαβα και τας τρεις έπιστολάς σας. Ένα πως πελάτισ μου μού έδωδε δύο λίρας για την πρώτην. Ένας άλλος πέντε λίρας δια την δευτεράν. Τρίτος όκτώ δια την τρίτην.

Έπαιρμεν και άλλην δια να συμπληρώσω το ποσόν με τις λίρας των βαμπετών σας, οι όποιοι μού ζητούν αυτόγραφους έπιστολάς σας!

XXX

Οι γυναίκες μοιάζουν με τις φωτογραφίες. Κάποιος ήλιθος έχει εις χειράς του άρντικόν, ενώ άνθρωποι έξυπνοι διεκδικούν τα αντίπαλα!

XXX

Ένας νεαρός γιατρός έδωσε κάποτε στον 'Αμερικανό δραματικό συγγραφέα Ο'Νέιλ μια συλλογή ποιημάτων του με

ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΦΛΕΓΟΜΕΝΗΣ ΣΑΧΑΡΑΣ

10.000 ΤΑΦΟΙ... ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ

ΟΠΟΥ Η ΑΠΕΡΑΝΤΟΣ ΕΡΗΜΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ

Όλο και σπανιότεραι γίνονται εις τους χάρτες αι κηλίδες των ανεξερευνήτων ακατοικήτων χωρών. Έν τούτοις υφίστανται ακόμη τρεις μεγάλοι τοιαύται περιοχαι γύρω από τους δύο πόλους και εις ολοκληρον τώ όρειον τμήμα της 'Αφρικής, όπου είναι η άπεραντος Σαχάρα.

Η τεραστία αυτή έκτασις, φαίνεται, ότι εις άγνώστους καιρούς, ήτο μια εύφορος πεδιάς, ή όποια έρημώθη άφού η ζηρσία έδιωξε από κει όλignon κατ'όλιγον οκεδόν εξ ολοκληρου την ζώνην. Η έπιστήμη δεν κατάρθωσε να εξακριβώσει μέχρι σημερον εις τί άκρίβως ό μεταβολή αυτή που έπληξε εις την Σαχάρα. Πάντως εις κλιματολογικούς λόγους και ίσως εις την έπίδρασιν του περιήμιου «Γκλόφ» — Στήριμ» του ρεύματος του κόλπου, του μεγάλου θαλασσιου ποταμού, που φέρνει από τον κόλπον του Μεξικού και το τροπικόν ζεστό νερό στις άκτες της δυτικής και βορείου Ευρώπης. Το ρεύμα του άέρος, το όποιον παρακολουθεί το ρεύμα του νερού, φυσείται εις τα βόρεια κλίματα και άφίνει τους υδρατμούς του να πέσουν εις βροχή. Όταν κατόπιν στραφεί προς νότον, στερούμενον οκεδόν πλέον υδρατμών, άπορροά από παντού την ύγρασίαν και δημιουργεί ζηρσίαν εκεί όπου δεν πέφτουν άρκται βροχαι, όπως στην έρημον του Γκομπύ της 'Αραβίας και της Σαχάρας. Έάν δεν υπήρχε ο Νείλος ή έρημος θα έφθανε μέχρι της 'Ερυθράς θαλάσσης διότι και εις την Αιγύπτου ο βροχός είναι πολύ άραιός.

Από το 1890 έως το 1919 εις το Κάιρον όσημειώθησαν 18 μόνον πτώσεις βροχών καίσιαι σπουδαιότατες και από το 1909 —έως το 1916, δηλ. έπί έπτά όλοκληρα έτη δεν έθρεξε δόλοιο εις την Αιγύπτου.

Η Σαχάρα έν τούτοις, κατά τας νεωτέρας ανακαλύψεις των διαφόρων έρευνήτων, δεν είναι η άπεραντος άκατοίκητος έρημος όπως την φανταζόμεθα. Είναι γνηστον ότι υπάρχουν γύρω από τις πηγές μεγάλαις γόνιμες έκτασεις οι όποιαι άποτελούν τις γνωστές άοείσις. Εκπλησσοται όμως κανείς όταν πληροφορηθεί ότι ανεκαλύφθη άπεραντος όρειος όρος έκτασης των κεντρικών Άλπεων, με κορυφάς που υπερέβαινον τας 4.000 μέτρα και με πλουσιωτάτην βλάστησιν. Φαίνεται ότι υπάρχουν και ήλαιοειδη έν ενεργεία. Άλλοτε έλέχθη ότι εύρεθη μια άπεραντος περιοχή εις το κέντρον της όρειας —ή όποια εύρίσκει εις έπίπεδον χαμηλότερον της θαλάσσης και όπου μέσα σε τροπική άδιαπέραστη βλάστησι, δύο έξερεινται που είχαν καθή έκεί, πύρραν ζωντανά όλων των ειδών τα προ-

—Εάν η ιστορία της εξαφανίσεως των 10.000 πολεμιστών ήτο γνωστή προτού ανακαλυφθί ή αιτία της όμαδικής καταστροφής που έκ τουτου έπί πολλά χρόνια της εξαφανίσεως των είχε μείνει ανεξηγήτος, σημερον η έπιστήμη εύρίσκει πρό νέου αίνιγματος, το όποιο ίσως ούδέποτε θα εύρεθί ή λύσις. Ανακαλύφθη δηλ. εις το Βά—νι—έλ —Ανταόλ εις μιαν μεγάλην κοιλίδα όπου φαίνονται καθαρά άκόμη τα ίσχυα φυτειών φοινίκων και άκακίων, εις τα ένδοτερα της Ιταλικής Λιβύας, ένα τερά-

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Βολταίρος φυλακίστηκε κάποτε στην Βασίλιν για μερικούς καυστικούς στίχους που έναντιον τότε αντιβασιλέως φιλιππου της Ορλεάνς.

Χάρις όμως στην επέμβαση του φίλου δουκάτου Βρενκάς, ο Βολταίρος άποφυλακίστηκε και ο Βρενκάς τον πήρε μαζί του στα άνάκτορα, για να εύχαριστήσιν τον φιλιππο.

Ο φιλιππος έκανε και τους δυο να τον περιμένουν πολλήν ώρα ώς ότου να τους δεχτή. Ο Βολταίρος άνοιχονώντας, σε μια στιγμή, σπρώχθηκε, πλησίασε στο παράθυρο και κύτταξε έξω. Κι έπειδή ο καιρός ήταν έλεεινός και ή θροχή έπεφτε με το σασκι, γυρίζοντας προς τον Βρενκάς, του ειπε :

—Δουξ, μ' έναν τέτοιο καιρό, δεν θα ήταν δικαιολογημένος κανείς αν έλεγε πως και στον ουρανό έχουν άνθησει λεία :...

XXX

Έπαιδι δεν έλαδεν άπάντιον του έστειλε δευτεράν και κατόπιν τρίτην, έπί των όποιων έπίσης δεν έλασε καμμίαν άπάντιον.

Τέλος άπεφάσισε να έπισκεθί ο ίδιος τον ιδιοκτήτην και να του ζητήσιν να τον άποζημιώσιν.

—Κύριε Κίπλινγκ, άπάντιονν έκείνος, έλαβα και τας τρεις έπιστολάς σας. Ένα πως πελάτισ μου μού έδωδε δύο λίρας για την πρώτην. Ένας άλλος πέντε λίρας δια την δευτεράν. Τρίτος όκτώ δια την τρίτην.

Έπαιρμεν και άλλην δια να συμπληρώσω το ποσόν με τις λίρας των βαμπετών σας, οι όποιοι μού ζητούν αυτόγραφους έπιστολάς σας!

XXX

Οι γυναίκες μοιάζουν με τις φωτογραφίες. Κάποιος ήλιθος έχει εις χειράς του άρντικόν, ενώ άνθρωποι έξυπνοι διεκδικούν τα αντίπαλα!

XXX

Ένας νεαρός γιατρός έδωσε κάποτε στον 'Αμερικανό δραματικό συγγραφέα Ο'Νέιλ μια συλλογή ποιημάτων του με

Ο άνθρωπολόγοι έπιστοποίησαν μόνον με άπόλυτον βεβαιότητα, ότι δεν έπρόκειτο περί άρκανών άλλα περί λευκών, περί ευρωπαίων. Το αίνιγμα έγινε έτι συγκλονιστικώτερον δια της ανακαλύψεως ενός παλαιότατου ρωμαϊκού μασαλείου και ή έκπληξις των έρευνήτων έφθασεν εις το κατακόρυφον όταν άνέγνωσαν την έπιγραφην.

Εις το μασαλείον εύρίσκειτο ο σκελετός μιας ρωμαίας, ή όποια έλέγετο Κεκιλία Πλαντίλα. Πολύ ήτο αυτή ή γυναίκα και πως εύρέθηκε μόνι εις την καρδιά της Σαχάρας, εις άπόστασιν χιλιάδων χιλιομέτρων από την άκτή ; Ποιό ήσαν οι 10.000 νεκροί και ποία σχέσις υπάρχει μεταξύ των χιλιάδων αυτών άγνώνων και της μόνης γυναίκας που είναι δομμένη εις το ύψιλοτερον σημείον της νεκρουπόλεως. Από της ανακαλύψεως αυτής έχουν παρέλθει 10 έτη και μεθοδικώς και συστηματικώς έρευνήσαντες όπως είπαμε, οκεδόν όλοι οι τάφοι και όλοι ή γύρω περιοχή με την έλπίδα ότι θα ανακαλύπτεται κάποιο θα έξηγουσε το μυστήριον. Έν τούτοις όλοι οι κόποι υπήρξαν μάταιοι. Το αίνιγμα των 10.000 νεκρών παραμένει όπως ήτο, με όλο του το μυστήριον. Σκεφθήτε : εις το κέντρον της έρήμου, μακριά από οιοδήποτε κατοικημένο μέρος μια άποικία 10.000 άγνωστον νεκρών σε μία νεκρουπόλιν, διευθετημένη με σύστημα, ρυθμό και τέχνη και εις το μέσον αυτών ο τάφος μιας ρωμαίας.

Ητο ή άρχοντίσα των ; Ησαν βάνδαλοι ή Ρωμαίοι οι άλλοι νεκροί, ή μήπως ήσαν οι τελευταίοι κατοικοί της Καρχηδόνος ; Το μυστήριον, όπως είπαμε, παραμένει και ή Σαχάρα τώ έφευρεν εις φώς μόνο και μόνο για να προσθεθεί εις τα υπάρχοντα ήδη προβλήματα έν νέον.

—Ότε γράφετε ποιήματα και μάλιστα δραματικά! ειπεν ο Ο'Νέιλ μόλις πήρε την συλλογήν στα χέρια του. Και βλέπω πως έχετε σπουδαίες έμπνεύσεις. Τα συγχαρητήρια μου... —Σας εύχαριστώ πολύ, άπάντισε ο νεαρός γιατρός, κατασυγκινημένος. —Είστε βέβαιος ότι τα ποιήματά μου θα είναι άριστογνήματα, γιατί τα έμπνευσα από τους θανάτους των άσθενών μου... —Τότε, συνέχισε ο Ο'Νέιλ, πρέπει να μου φέρετε και τις άλλες συλλογές σας, γιατί άσφαλώς θα είδατε... πολυγράφατος... —XXX

Ο Μπερλιόζ ήτο τόσοον συνθημιμένος να κατακρίνουν τας συνθέσεις του, ώς, όταν ήκουε κάποιον να έπαινι ή έργον του, έλεγε: —Τι να γίνει! Δεν μπορώ και να δυσωρετώ όλους!

Μια μέρα ο Βάγνερ άκουσε στο δρόμο έναν ναυαγόν, που τραγουδούσε κάποιον τραγούδι του, αλλά σε λανθασμένο τέμ-

πο, 'Αμέσως τον πλησίασε, τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη και του ειπε: —Το τραγουδάς λάθος, φίλε μου.

—Δεν πιάσιν δουλειά σου, κριστιανέ μου, του άπάντισε με άσχημο τρόπο ο ναυαγός. Σε μένα ήρθε να κάνω τον έξυπνο, που το τραγουδι αυτό το λέω πενήντα φορές την ήμερα!...Αλλά ποιος είσαι ή άρεντιό σου;

—Ο συνθέτης, ειπε ο Βάγνερ. Άν θέλεις μάλιστα, μπορώ να σου μάθω τον χρόνον... —Τότε, συνέχισε ο Ο'Νέιλ, πρέπει να μου φέρετε και τις άλλες συλλογές σας, γιατί άσφαλώς θα είδατε... πολυγράφατος... —XXX

Ο Μπερλιόζ ήτο τόσοον συνθημιμένος να κατακρίνουν τας συνθέσεις του, ώς, όταν ήκουε κάποιον να έπαινι ή έργον του, έλεγε: —Τι να γίνει! Δεν μπορώ και να δυσωρετώ όλους!

Μια μέρα ο Βάγνερ άκουσε στο δρόμο έναν ναυαγόν, που τραγουδούσε κάποιον τραγούδι του, αλλά σε λανθασμένο τέμ-

πο, 'Αμέσως τον πλησίασε, τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη και του ειπε: —Το τραγουδάς λάθος, φίλε μου.

—Δεν πιάσιν δουλειά σου, κριστιανέ μου, του άπάντισε με άσχημο τρόπο ο ναυαγός. Σε μένα ήρθε να κάνω τον έξυπνο, που το τραγουδι αυτό το λέω πενήντα φορές την ήμερα!...Αλλά ποιος είσαι ή άρεντιό σου;

—Ο συνθέτης, ειπε ο Βάγνερ. Άν θέλεις μάλιστα, μπορώ να σου μάθω τον χρόνον... —Τότε, συνέχισε ο Ο'Νέιλ, πρέπει να μου φέρετε και τις άλλες συλλογές σας, γιατί άσφαλώς θα είδατε... πολυγράφατος... —XXX

Ο Μπερλιόζ ήτο τόσοον συνθημιμένος να κατακρίνουν τας συνθέσεις του, ώς, όταν ήκουε κάποιον να έπαινι ή έργον του, έλεγε: —Τι να γίνει! Δεν μπορώ και να δυσωρετώ όλους!

Μια μέρα ο Βάγνερ άκουσε στο δρόμο έναν ναυαγόν, που τραγουδούσε κάποιον τραγούδι του, αλλά σε λανθασμένο τέμ-

πο, 'Αμέσως τον πλησίασε, τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη και του ειπε: —Το τραγουδάς λάθος, φίλε μου.

—Δεν πιάσιν δουλειά σου, κριστιανέ μου, του άπάντισε με άσχημο τρόπο ο ναυαγός. Σε μένα ήρθε να κάνω τον έξυπνο, που το τραγουδι αυτό το λέω πενήντα φορές την ήμερα!...Αλλά ποιος είσαι ή άρεντιό σου;

1941